

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 28

Διον. Κον-
κιν. γκ
Βορ. Αγγ
Προσ

έρχεται, γιατί προσηγάγετο κάποιο δυστύχημα δυσάρεστο για την τιμή του.

Τώρα όμως που η ύπηρεσία θα ξυπνήσει, θα γινόνταν αντίληψη ή εξαφάνισις της κομψότητας.

Η καριέρα της όταν της πήγε το τούτ χτύπησε, δίδως στην πόρτα της καρβυτοκαμωμένης της. Τότε ο πύλο ήλικωμένος υπηρέτης ανέλαβε να πάει να ρωτήσει τον κόμητα αν η κυρία ήτο άσθενής. Η απάντησή του ήταν μία βλαστήμια.

Το μεσημέρι όταν ο κασάπης ήρθε από το χωριό, έφερε μία ειδησίδα που μεγάλωσε την έκπληξή όλων. Ο Άνσελμος ο υπάλληλος του Φαρμακείου Μαρτέν, είχε εξαφανισθεί από το παρασμένο βράδι. Ένας άμεσος συνδυασμός έγινε των δύο αυτών υποθέσεων. Ο Άνσελμος δεν είχε πάει την παρασμένη ημέρα στον πύργο δύο φορές, μία να φέρη αντινευραλγικά σκονάκια, στην κόμησα κι' αυτή του χαμογελούσε διαρκώς ανταποδίδουσα τον ταπεινό χαιρετισμό του!

Μπορείτε να το σκεφθήτε αυτό! Ο Άνσελμος! Ένα παλιό παιδί! Τι πιθανότητες υπήρχε ότι μία ευγενής κυρία, τσόνον έναρτος έρωτός τα καθήκοντά της για ένα άρτοικο φαρμακοτρόφι! Μα ο γέρο υπηρέτης έκανε στους συντρόφους τους και των δύο φύλων, μία αξιοσημείωτη ανακοίνωση μέσα στην κουζίνα. Ο Άνσελμος, παρ' όλα ταύτα, ήταν ένα γερό παιδί, ένας ευχάριτος νέος, που κάθε μία κυρία της άριστοκρατίας μοιραζόταν να μπορούσε να τον έρωτευθη. Έ, λοιπόν! τι; η Ελιάνα—την αποκαλούσε τώρα με το μικρό της όνομα—είχε βαρεθεί πιά να ζή με έναν κύριο καθός ποτέ, χωρίς ν' αν κάνουν παιδιά κι' άκοιόθουν ένα νέο, ένα παιδί που αγαπούσε. Ήταν φυσικό. Έτσι, ύστερα από μία ώρα, είχε γίνει γνωστό όχι μόνον στην ύπηρεσία του πύργου, αλλά και εις όλο το χωριό ότι η κ. κόμησα ντε Σπάρ είχε φύγει με το βοήθ του φαρμακοτροφί Μαρτέν. Έτσι, και το έλπιαν στο Δήμαρχο και τους συμβούλους. Το τηλεγράφησαν στο βουλευτή του χωριού.

Και ο κόμης; Ο κόμης που έφερε καλλίτερα από καθένα την άβυσσο που τον χώριζε από τη γυναίκα του, ο κόμης δεν έφερε τίποτε, άμείβει. Όπως έπρεπε όμως η παραμονή του στον πύργο ήταν πιά αδύνατος. Σε δύο μέρες εγκατέλειψε τον πύργο και γύρισε στο Παρίσι, όπου, μη τολμώντας να πλησιάσει τις γνωριμίες του οι οποίες είχαν πληροπορηθή το συζυγικό του άτυχμα, ούχτηκε στα γλέντια του έλαφροκόσμου.

Όλο το χειμώνα στο χωριό ήτο θέμα συζητήσεως αυτό το σκάνδαλο. Μονάχα ο Μαρτέν ο φαρμακοποιός δεν ήταν και τόσο εχθροποιημένος. Ο Άνσελμος φεύγοντας, έκοινα καλό να παραλάβη, μαζί του και το περιεχόμενο της κάσας του φαρμακείου. Ώστόσο ο Μαρτέν είχε το κουπέ, να γράψη στον κ. κόμητα στο Παρίσι και να ζητήσει να τον αποζημιώσει γι' αυτή την απώλεια. της όποιος ήθελε να τον καταστήσει υπεύθυνος. Ο κόμης ντε Σπάρ δεν έλαβε καν την τιμή απάντησης σ' αυτό το γράμμα. Αυτό έκανε κακή εντύπωση στο χωριό. Μία κυρία της άριστοκρατίας να παρασέρη έναν υπάλληλο φαρμακείου να κλέψη τον προσηγάμενο του για να την συντηρήσει! Κι' ο ευγενής σύζυγος ν' άρνεται να επιστρέψη το έξοδα της συντηρήσεως της συζύγου του! Απ' τη λοιπόν είχε η άριστοκρατία; Φτωχέ Άνσελμο! Πόσο έπρεπε βέβαια, διαλεγόντας τους έρωτάς σου μέσ' από τον καλό κόσμο! Αυτά λοιπόν έλεγαν στο χωριό εις βάρος της κομψότητας και του κόμητος.

Ο Άνσελμος εν τω μεταξύ έφτασε. Το πόρκο ξαναεπλήθηκε στα πόδια. Το πορτέρι δεν ήταν παρά ένα χαμόγελο αναριζήτων ρόδων. Η εγκατέλειψις του πύργου εκ μέρους των κυριών τον είχε κάνει να διεκίνηση ή άγρια βλαστήμια. Έδω κι' εκεί μες στις άλλες είχαν φυτρώσει άγριες ριανταφυλλίες. Λέγηνες και βάτοι φούντωναν δίπλα στα πιά λουλούδια και τα έπιγαν.

Έξωφρα μία διαταγή έφτασε από το Παρίσι για ν' αποκαταστήση τα πράγματα. Ο κύριος κόμης προκειμένου να πουλήση το άπερικο αυτό κτήμα του, παράγγελλει να το καθαρίσουν και να το ταχυοποιήσουν. Η λίμνη του πύργου, ξεχωριστά, ήταν σκεπασμένη από πεσμένα φύλλα και το νερό της είχε βρωμίσει.

Ο κηπουρός λοιπόν κι' οι βοήθοι του διενεούνησαν πρώτα πρώτα σ' αυτό το μέρος, σφυρίζοντας ένα τραγουδί που είχε συνθέσει ο δημοδιδάσκαλος του χωριού εις βάρος του δυστυχήματος του κόμητος. Τα φύλλα ήταν πρό πάντων σκεπασμένα σ' ένα κολπίσκο της λίμνης, πάνω από τον όποιον μία τρία έχυνε τα δάκρυά της. Από κεφ έπερε ν' άρχισουν. Μα εκείνος που βύθισε πρώτος το δίχτυό του μέσα στο νερό δε μπόρεσε να συγκρατήσει μία κραυγή φρίκης. Κάτω από την κίτρινη επιφανεία της λίμνης, ένας όγκος είχε μπλέξει στα δόντια του έγκαλειού του, κι' άμέσως φορέματα φανήκαν πάνω στο νερό, κατόπιν και πομμοιαζε σά χέρι ανθρώπου προσημένο και πρόσωπο, και τέλος μία

υπέροχη κόμη, της όποιος ή άκρες είχαν μπλεγμένες με τις ρίζες της τριχιάς. Ήταν ή κόμησα Ελιάνα πνιγμένη, σε κατάσταση αποσυνθέσεως!

Η είδησις αυτής της άποκαλύψεως έφτασε πολύ άργα στο Παρίσι ώστε να μη μωρέσει να σώση την ήθική του κομψότη. Ήταν πιά χαμένος και οι άσυνείητες είχαν σκεπάσει με άδεια πέροστους καπνούς, τις άναμνήσεις του και την εικόνα της γυναίκας του. Μία άναίσθητη τον κατείχε πιά όλόκληρο και μόλις συνεκινήθη από αυτή τη μεταβολή της καταστάσεως. Η κοινή όμως γνώμη έκαμε μία γοργή μεταβολή ως προς τας κρίσεις της, μία μεταβολή από εκείνης που κάνει ο λαός πολύ εύκολα χωρίς να πολυλογαρίζεται τι έλαχε προσηγομένως. Άποζημιώσει την κόμησα για της σκεπασμένης τις όποιες είχε άποδώσει όσο ήταν ζωντανή και την έκανε τώρα άγρια. Έγινε με όλους τους τέκους ή τέλει της άγριοποιήσεως της και οι γοηδες έσοι βέβαια προσθέτουν τόνονά της στις προσεχές των λέγοντας: Άγρια Ελιάνα, παρακάλεϊ το θεό για μέας. Το όνομα της κομψότητας έδόθη και σε μία έκκλησία του χωριού.

Πρέπει να πούμε την αλήθεια: Η κόμησα μονάχα το μισό αυτών των τιμών έδειξε. Γιατί πνίγηκε μόνη της και για έρωτικούς λόγους. Είχ' αγαπήσει τσος κανέναν ώραιό κύριο φίλο του συζύγου της, ο όποιος δεν άναποκαλύθηκε στην αλήθεια της; Όχι, ή κοινή γνώμη, χωρίς να έχη καμμία πηγή, είχε μαντέψει πολύ καλά τον έρωτά της. Είχε αγαπήσει αυτό το χωριό της Άνσελμο, αυτό το εύφορο παιδί με τους σιδερένιους μυώνας, τον έλάτρευε με όλη την καρδιά της, μα έπειδή ήξερε πως αυτό ήταν άτιμία, έπροτίμησε το θάνατο.

Ο Άνσελμος ύστερα από λίγο καιρό συνελήθη στο Παρίσι, γιατί είχε κλέψει τα χρήματα του κυρίου του. Έννοείται ότι ή εξαφάνισις του και ή κλοπή δεν είχε καμμία σχέση προς το έρωτικό πάθος της κομψότητας, που κι' αυτός το άγνοούσε.

ARMAND SILVESTRE

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ" ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΖΗΣΗ

Τίποτε φρονιμότερο από το να θέλεις να ζήσης. Μά, θέλε και να ζήσης με αξιοπρέπεια, ήλε φρόνημα. Έλαιο άθεος. Με τις ύστες σου. Έπιλονικήκαμε μαζί, έγω ύποστηρίζοντας την ύπαρξη ενός ύπερτάτου δικού των όποιαν σ' άνελω. Και δε λείπει ποτέ από την έκκλησία σου. Άς έλε.

Μα δεν έμπερε το πολύχριστον να λείπη το βάγιο από τον κόρφο σου, φίλε μου θέλω να ζήσω. Έλαιο γυμναστικής. Δεν πιστεύεις ούτε σ' τίποτα. Γιατί λοιπόν εις την έναίξη των έξωτερικών μου φέρνεις παπαλά χρυσοστόλιστους, με δάκους και με φωλάδες, να κάμουν παραύληση; Φίλε μου θέλω να ζήσω.

Τα παιδιά σου τα έξενεταφες μήπως σου τα πόρουνε στην έσσορταία. Καλό έκαμες. Μα γιατί λοιπόν φωνασκείς ύπερ του πολέμου. Φίλε μου θέλω να ζήσω. Έλαιο ύποψήφιος βουλευτής και πηγαίνεις δημηγορώντας έναντιον εις το χορτόσημο, έναντιον εις τα Τελωνεία, έναντιον εις τος φόρους εν γένει. Θά προτείνης την ύλιώτασή τους εις τη Βουλή; Όχι βέβαια. Γιατί λοιπόν...

Φίλε μου, θέλω να ζήσω... (Βουλευτής). Μα φίλε ύποψήφιε, έγω ήθελε προτιμήσω να ζήσω χωρίς βουλευτική. Κ' έγω φίλε μου, προτιμώ να ζήσω με βουλευτική. Έλαιο παλας κοίμων, και εν στεγνή μουσικήτη μου άναρωζεις τα άστατα της θεολογίας μας.

Μα δέσποτα, γιατί τουλάχιστον δεν άποφεύγεις την έπιβεβαίωση κοντά στους άπλους ανθρώπους; Φίλε μου, θέλω να ζήσω. Έλαιο βουλεύς και δίνεις άπωνα την ύπογραφή σου σε κάθε ζούλια του Προωθυπουργού σου. Μα δεν βλέπεις όπου έστιχα να κωνέιστο Έθνος; Φίλε μου θέλω να ζήσω... (με θρόνο).

Κ' έγω, φίλε Βασιλέα, ήθελε προτιμήσω να ζήσω δίχως θρόνο. Κ' έγω, φίλε ζούγλιο, προτιμώ να ζήσω με θρόνο... Έτσι ο θεολόγος τούτος, όποιος και αν είναι δεν βλέπει ότι, βασίζοντας την κοινωνία εις το σκότος της τέφρας και της άπότης αυτοκαταδυνόζεται να ζή αυτός ο ίδιος σ' έναν κόσμο άνάξιο, και να ύποφέρη όλα τα άστατα της άναξιοτήτος έκείνου του κόσμου, έω το λείπει ή άνώτερη άθροπία που ήθελε γαίεται μέσα σ' έναν κόσμο άνωτερόν.

Και διότι που άγωνίζεται τόσο ν' άφηση τα παιδιά του σε καλύτερη κοινωνική θέση, να μην άγωνίζεται παρομοίως ν' αν τος άφηση εις καλύτερη κοινωνία.

Άνδρ. Λασκαράτος

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

J. M.

Ένας ιδιαίτερος τύπος έμπορεύσεως, χαρμάνης, εμφανίστηκε. Μελογρηνή γλυκυντή φυσιογνωμία που φωτίζεται από τα άστραπο-

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ "ΚΑΠΡΙΣ"

Την παρελθούσαν εβδομάδα έδόθη εις την αθήναιαν του «Καπρις» ενδιαφερόσα έσπερίς επίδειξις έμφρασίας ύπό του έταύθα Όπλοαρχηγικού Όμίλου.

Επί της σθηθείσεως κατά μήκος της αθήσεως έξέδρας, παρήλασαν ζεύγη έπιφωτών, διαμφορητόντα μεταξύ των την νύχτη.

Νικηταί άνεδείχθησαν ο γρηγός άποστρατος στρατηγός Κομνηνός Μηλιώτης και ο καθηγητής της Ξιφασκίας κ. Τσερόκι. Επίσης συμβολές έκαμαν οι κ. κ. Μπόσσης, Χαροαής, Τσιμπούνης, Σκουλάς, Οδόμο κλπ.

Εις την έσπερίδα παρόντησαν αι κυρίες και δίδες Βασιλειάδου, Ζούβουλη, Χαρομόπου, Λαζαρά, Κεφάλου, Σαίτα, Γαζή, Φωκα, Χαλαράκη, Νάου, Άμπελογράβη, Οικονόμου, Λέγγερ κλπ.

— Πλήθος κόσμου εις το «Καπρις» καθ' όλην τήν ήμέραν της παρελθούσης εβδομάδος, ίδίως το Σάββατον. Μεταξύ άλλων ήσαν αι κυρίες και δίδες Ζορμπά, Λοίου, Τσαλδάρη, Καπιτάνη, Παπαγεωργίου, Βενετσάνου, Τουρνίκη, Παπαϊωάννου, Λομπαδάρου, Μανουσάκη, Γαζα, Έδωγγελάτου, Φάκα ώραιότητα, Αιπασίηλου, Φιλαρέτου, Δενδρινού, Μερωτίου, Μακαροπούλου, Τσάλλη, Κοστοπούλου, Βασιλείου, Σπασινοπούλου, Λυμπεράκη, Βερνίκου, Μοντεσάντου, Τσαγρή, Τσίφριτες κ. κ. κ.

Οι κ. κ. Κ. Τσαλδάρη, Λαζαράς, Παμπαύνης, Βαρούνης, Γκούσιας, Λέγγερ, Κοσμάτος, Τσακνιάς, Φιλάρετος, Κωστόπουλος, Κόκαλης, Πανταλίου, Βραχνός, Μανταριωτάκης, Δημόρης, Καπετανόπουλος, Νικητόπουλος, Κοροδάσης, Άθανασιάδης, Φουντουλάκης, Σπ. Δελιγιάννης, Σπ. Μπόσσης, Γιαννέλης, Τσάλλης, Λυμπεράκης κ. κ. κ.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΣΑ.—Την θην τοξόκοντος έδόθη ορευτική έσπερίς ύπό του Γυμνασιού σολάγου της πλάσεως. Το περιόν της νέας αθήσεως του μοναδικού μας γένους Ντορς πλουσιώτατον εις έμφανισιν. Μεταξύ των κυριών και δ)δων ότινες παρόντησαν, διενόκοντο αι κυρ Σοίλη και Ροβίση και αι δίδες Ιατρού, Δαλφανάση, Τολιοπούλου, Κάλλιου, Τσιφειή και Άρτη ως και οι κ. κ. Κόλλιος, Μ. Ιατρού, Τσιβαρίδης Γ., Σκλβαρίδης Ν., Αλιτρίντας, Τσιβαρίδης Χ. Παναγιούλας, κλπ. Παρατηρήσεις

ΣΤΙΚΟΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ

[Από την εκδομένη προσηώς συλλογήν του].

Στο μπλοκονάκι σου που μόνη, μόνη των έρωτα άποπτάς, ήθελα νύχης την καρδιά μου συν κέντημα να την κεντάς.

Στο μπλοκονάκι που ποτίζεις, ποτίζεις τάνθη σου όμορφή, γαυροφύλακι ήθελα νάμουν κι' άποτίστο να μαράθω.

Στο μπλοκονάκι σου που τώχεις, τώχεις με τάνθη στολιστό, θέλω να ούξης τα μαλλιά σου κοποιαν άγνη να κρεμαστό.

Θέμος Άθάνας

ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

Η κ. Μαρία Ριμπέν

Η κ. Μιράντα Θεοχαρή

Η κ. Έφη Αγρή

ΕΡΩΤΗΝ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΤΕΡΩΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η γορευτική κίνησις της παρελθούσης εβδομάδος είχε συγκεντρωθή νυφώς σε τάνησιν και στα διάφορα γκορπύ. Σε όλην την σπία έδόθησαν χοροί και σε μικρούς κύκλους.

— Αντιθέτως τσάγια, δεξιώσεις, ραμ, μπουζίκ, μαζόνγκ και μουσική έγιναν άναπόσπαστα μεταξύ των όποιων τα κυριότερα ήσαν τα έττες:

— Παρά τη κ. Έλένη Νεγορεπάνη την παρελθούσαν Δευτέρα μουσική έσπερίς. Παρεμνήσαν δ κ. και ή κ. Αργυροπούλου, δ κ. και ή κ. Άθανασιάδης, ή δίδς Μιλά, ή κ. και ή δίδς Ζέγγηλη και ή κ. Φωτιάδης.

— Την Δευτέρα έπίσης δεξιώσεις σε μικρόν φίλων κύκλον, παρά τφ κ. και τη κ. Χωρέμη. Η ολκοδέσποινα άκτινοβολούσε από έθροσμία και χάριν φέρονσα κομψοτάτην άμφίσειν.

— Το Σάββατον μαστίχα παρά τφ κ. και τη κ. Νοού.

— Την Πέμπτην δεξιώσεις παρά τφ κ. και τη κ. Μπέμπη. Η ολκοδέσποινα—τίπος έλυστικής γορπύς—ήτο ώραιότητα με τουαλέτα μάθη δελουθένια.

— Την Πέμπτην έπίσης δεξιώσεις σε όλην γόρπην κύκλον κεκλημένων παρά τη κ. Παπάζου.

— Και γορευτικήν άπόγευμα εις την Άερωανικήν Προσβίαν. Η πρόσβειρα δέχεται τος κεκλημένους της με την συνπαθητιώντην που την διακρίνει. Μεταξύ των κεκλημένων διακρίνομεν την Λαίδη Τσάου, την κ. Ρασάνα με νουποτάτην μάσην άμφισειν, την κ. Μπαρμπάλλα, την Πρόσβειραν της Όλλανδίας και τος κυρίας και δαποινίδας Ν. Μακκά, Διπλαράκου, Σκουζέ, Δεμερτζή, Γουπάση κλπ.

— Μία νέα «champion» γορπύ άναγάνη εις το γορευτικό τεροαίν. ΕΙ-ε Γαλλίς εκ παύσεως και Έλληνίς εκ μητοδς λεπτή σάν πλάσος παρόρσις λουλουδιού. Έγει ήβηλ παόσσο, πολύ όραια μάτια. Πότασε δελουθένια ντυμένη. Παρεμνήσε της ΕΙ-ε ένας έταίρος εκ δίδος γορευτής. δ δάος έινε ένας πολύ περιζήτητος τώρρα μενέξυ τον άθηνάιν μπάμφο. Άργινόν έπιτέτν Π.

— Προσηγορεύεται σερόν γορευτικήν έσπερίδων εις άπονοήσε. μετάν των όποιων παρά τφ κ. και τη κ. Γ. Γεωργαντή, παρά τφ κ. και τη κ. Καλλιανόρη, παρά τφ κ. και τη κ. Ρεσίνα, παρά τφ κ. και τη κ. ΆΑ. Δημητριάδης.

— Παρεμνήσε και νατά Τετάρτην δεξιώσεις παρά τφ ποσβευτή της ης Έλλίς και τη Κα Μπαρμπάλλα.

ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

Η κ. Μαρία Ριμπέν

Η κ. Μιράντα Θεοχαρή

Η κ. Έφη Αγρή

TOU PIERRE LOUYS

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΑΡΚΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΤΤΑ

ΑΡΚΑΣ.—Κοπέλλα με τὰ μαύρα μάτια...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μη με σιμώνεις!

ΑΡΚΑΣ.—Όχι, όχι! νά, στέκονται μακριά, ἀδερφή της 'Αφροδίτης, κοπέλλα πούχες τὰ μαλλιά σαν τὰ τσαμπιά των σταφυλιών. Νά, σταματῶ ἐδῶ στὴν ἀκρία τοῦ δρόμου καὶ δὲ μπορῶ πιά νὰ πάω οὔτε σὲ κείνους πού με περιμένουν, οὔτε σὲ κείνους πού ἔχω ἀφίσει.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Φύγε! φύγε! γάνεις τὰ λόγια σου ἀδίκως, γιδοβοσκὲ χωρίς γίδες, τριγυριστὴ των ἀπεραντων δρόμων. "Αν δὲ μπορεῖς πια νὰκολουθήσεις τὸ δρόμο τοῦτο, τράβα τότε μὲν' ἀπὸ τὸν κάμπο, ἀλλὰ μὴ μπαίνεις μέσα στὸ λαβράδι μου, γιατί ἀλλοιῶς θὰ φωνάξω!

ΑΡΚΑΣ.—Ποῖον θὰ φωνάξεις μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Τοὺς Θεούς! πού χωρίς ἄλλο θὰ μ' ἀκούσουν.

ΑΡΚΑΣ.—"Α! κοριτσάκι! Οἱ Θεοὶ εἶναι μακρύτερα ἀπ' οἱ φαντάζεσαι, ἀλλὰ καὶ στὸ πλεῖρό σου νὰ εἴπινε δὲ θὰ μὲ ἀπαγορεύαν νὰ σοῦ πῶ πῶς; εἰσὶν ὠροῖα, γιατί κ' αὐτοὶ εἶναι περὶ φαντοῦ πού ἐφτιαχῆν ἕνα πλάσμα ἂν κ' ἐσένα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Σῶπα, γιδοβοσκὲ. Φύγε. "Η μάνα μου μοῦ εἶπε νὰ μὴ ἀκούω τὰ λόγια των πολλοῦ καριῶν. "Ηθθα ἐδῶ γιὰ νὰ φυλάω τὰ μαλλιά μου, ἀλλὰ ἐπειδὴ μοῦ καὶ νὰ τὰ βυσκήνω στὸ χορτάρι ὧς πού νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος. Δὲν κάνει νὰ δίνω προσοχὴ στὴ φωνή των ἀγοριῶν πού περὶ ἀπὸ τὸ δρόμο μοῦ με τὸ βραδυὸ ἀνεμο καὶ τὴ φρεσμονή οὐκάνη.

ΑΡΚΑΣ.—Γιατί;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Δὲν τὸ ξέρω πῶς γιατί. "Η μάνα μου τὸ ξέρει καὶ γιὰ μένα. Δὲν πέρασαν ἀκόμα δεκατρία χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ γεννήθηκα σ' ἕνα κρεβάτι ἀπὸ φύλλα, καὶ θὰ ἦσαν πολλὰ ἀσυνλόγηστα ἂν δὲν ἔκανα ἐκεῖνα πού ἡ μάνα μου μ' ἔχει διδάξει.

ΑΡΚΑΣ.—Δὲν τὴν καταλάβαις, κορίτσι, τὴ μάνα σου, πού εἶνε τόσο καλὴ, καὶ τόσο ὁμορφῇ, καὶ τόσο σοφῇ, καὶ τόσο σεβαστῇ. Αὐτὴ σοῦ μίλησε γι' ἀνθρώπους; βυρβάρους; πού περνοῦν κάποτε μέσ' ἀπὸ τοὺς κάμπους; με τὴν ἀσπίδα σ' ἄριστόν χέρι καὶ με τὸ σπαθὶ στὸ δεξί. Αὐτὸ τὸ συναισθήματα θὰ εἶταν καλὸ γιὰ σένα, γιατί εἶσαι ἀδύνατη, κ' αὐτοὶ εἶνε δυνατοί. Μέσα στίς πολιτεῖς πού κυρτεῖσαν κατὰ τοὺς τρομεροὺς πόλεμους τοὺς, σκότωσαν πολλὰς κοπέλλες διαφόρες σχεδὸν ἅν κ' ἐσένα καὶ δὲ θὰ σοῦ χαρίζοντο ἂν σὲ βρῆσκινε στὸ δρόμο τοῦς. Μὰ ἐγὼ τί κακὸ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω; δὲν ἔχω παρὶ τὴν προβιά μου στὸν ὄμο καὶ τὸ ραβδί μου στὸ χέρι. Κοίτα με. Εἶμαι λοιπὸν τόσο τρομερός;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Όχι, γιδοβοσκὲ. Εἶνε γλυκὰ τὰ λόγια σου καὶ θὰ τὰ ἀκούσω ἀκόμα. Μὰ τὰ πῶ γλυκὰ λόγια εἶνε, καθὼς μοῦ ἔχουν πῆ, πονηρὰ οἷον τὰ ψιθυρίζει τὸ στόμα ἐνὸς νέου σὲ μιὰ κοπέλλα.

ΑΡΚΑΣ.—Θὰ μ' ἀπαντήσης ἂν σὲ ρωτήσω κατὶ;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Ναί.

ΑΡΚΑΣ.—Τὶ συλλογιζόσουν, κάτω ἀπὸ τὴ μαύνη ἐλιά, τὴν ὥρα πού πέρασα ἐγὼ.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Δὲ θέλω νὰ σοῦ τὸ πῶ.

ΑΡΚΑΣ.—Τὸ ξέρω.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Πῆς τὸ μου...

ΑΡΚΑΣ.—Θι στὸ πῶ ἂν μ' ἀφήσης νὰ ζυγῶω κοντὰ σου. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ σοῦ πῶ τίποτα. Δὲ μπορῶ νὰ σὲ ὠθεύω παρὰ στὸ αὐτί, γιατί εἶνε μυστικὸ δικό μου καὶ δικό σου. Θέλεις λοιπὸν

νὰ ζυγῶω, νὰ σοῦ πιάσω τὸ χέρι;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Τὶ συλλογιζόσουν;

ΑΡΚΑΣ.—Τὴ ζῶν των γάμων σου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Α! καὶ πῶς; στὸ εἶτε ἐσένα;... Μήπως μιλοῦσα μόνη μου τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ μ' ἀκούσης; Εἶσαι λοιπὸν Θεός, γιδοβοσκὲ, γιὰ νὰ διαβῶς ἀπὸ τόσο μακριά σὲ μάτια των παρθενοῦν; Μὴ μὲ κοιτῇ, ἐτοιμῇ γυρεύεις νὰ διαβῶς αὐτὸ πού συλλογιζομαι ἐτούτῃ τῇ στιγμῇ.

ΑΡΚΑΣ.—Συλλογιζόσουν τὴν ζῶν των γάμων σου καὶ τὸν ἄγνοστο πού θὰ ἐρθῇ νὰ τὴ λύσῃ καὶ τὰ λόγια του πού θὰ σοῦ πῇ. Θὺ εἶνε κ' αὐτὸ πονηρὰ;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Δὲν τὰ ἀκούσα ποτέ μου.

ΑΡΚΑΣ.—Μὰ θ' ἀκούσης τὰ δικά μου καὶ θὰ δῇς τὰ μάτια μου.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Α γιδοβοσκὲ!

ΑΡΚΑΣ.—Όταν σοῦ πιάσω τὸ χέρι, γιατί ἀνατριχίσεις; "Όταν περὶ τὸ χέρι μου γύρω ἀπὸ τὸ στήθος σου γιατί λυγίζεις; Γιατί γέρνεις τὸ μικρὸ σου κεφαλάκι πρὸς τὸν ὄμο μου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Α γιδοβοσκὲ!

ΑΡΚΑΣ.—Πῶς θάσουν εἶται μέσα στὴν ἀγκαλιά μου μισόγυμνη, ἂν δὲν εἴσουν τώρα πια σχεδὸν γυμνὴ πῶς;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μὰ όχι, δὲν εἶμαι ἀφροσέ με, φοβάμαι, φύγε, δὲ σὲ ξέρω. "Αφροσέ με, νὰ χέρια σου πού κάνουν κακὸ, δὲ σὲ θέλω!

ΑΡΚΑΣ.—Γιατί μοῦ μιλάς ἐτσι, κοριτσάκι, μὲ τὸ στόμα τῆς μάνας σου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Όχι, δὲ σοῦ μιλάει αὐτὴ. Εγὼ σοῦ μιλάω. Εἶμαι φρόνιμη, ἀφροσέ με, γιδοβοσκὲ.

Θὰ εἴπουν ἀτιμῇ, ἀτιμῇ, ἂν ἔκανα ὅσων τῇ Ναῖδα, ἢ ὅσων τῇ Χλόη, ἢ τῇ Φίλιππα, πού δὲν περιμέναν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους γιὰ νὰ μύθουν τὰ μυστικά της 'Αφροδίτης.

"Όχι, όχι, δὲ θὰ ὑποκίνησῃ σὲ σέ-να! Μπορεῖς νὰ ξεσχίσεις τὸ φόρεμά μου, μὰ δὲ θὰ ὑποκίνησῃ πο-τέ, γιδοβοσκὲ!

Καλλιτέρα νὲ στριγγαλιστῶ με τὰ ἴδια μου τὰ χέρια.

ΑΡΚΑΣ.—Γιατί; Τὶ σοῦ ἔκανα;

Να; Ἀγγίξω μόνάκα τὸ φόρεμά ἐσὼ! σ' ἀφήνω

σου, δὲ στὸ ξεσκίσα. "Ε λοιπὸν, καὶ φεύγω... Χαῖρε!... Γιατί κλαῖς;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Ασε με νὰ κλάψω.

ΑΡΚΑΣ.—Πιστεύεις λοιπὸν οἱ σ' ἀγαπῶ τόσο λίγο, ὥστε νὰ θέλω τὸ κακὸ σου; Θὰ σοῦ μιλοῦσα ἐτσι, ἀπὸ τὴν ὥρα πού μ' ἀκούς, ἂν ζήθουσα μὲ νάχι ἀπὸ σένα τὴν γλῶσσα πού δλεις οἱ βοσκοποῦδες μπουλὸν νὰ μὲ δώσουν; Τα μάτια μου δὲ στὸ εἶπιν ἀκόμα πῶς σ' ἀγαπῶ. Μὰ δὲν τὰ κοιτᾷς πιά τὰ μάτια μου. Κρύβεις τὰ δικά σου καὶ κλαῖς...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Ναί.

ΑΡΚΑΣ.—Ὡστόσο, ἂν τὸ εἶχες θελήσει θὰ ἔ-πῶθθα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου, μὲ ἀγάπην ὀλίγη καὶ γλῶσσα τρυφερά λόγια. Θὰ ἔβραζα τὰ δύο μου χέρια γύρω ἀπὸ τὸ χορὶ σου, τὸ κεφάλι μου στὸ στήθος σου, καὶ τὸ στόμα μου στὸ δικό σου καὶ θὰ εἴπιν τὰ μαλλιά σου ἅπαντα στὸ κεφάλι μου...

"Ακου! ἂν τὸ εἶχες θελήσει ἐσὺ θὰ σοῦ ἔκανα μιὰ φολίστα προίαντι ἀπὸ ἀνθισμένα κλάδια καὶ ἀπὸ δροσερὰ ροζέττα, γεμάτα ἀκόμα ἀπὸ φλόγα τζι-τζίκια καὶ σκαρβαλούς χρυσοῦ, ὅσων πολυτέμια πε-τροῦδια. "Εκεί θὰ μὲ ἐκλινες κάθε νύχτα, καὶ στὸ ἀσπρὸ κρεβάτι πού ἀπλωμένον μου μαντεύα, οἱ δύο καρδιές μας θὰ χτυποῦσαν αἰωνίως ἡ μιὰ ἀ-πάνω στὴν ἄλλη.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Α, ἀσε με νὰ κλάψω ἀκόμα.

ΑΡΚΑΣ.—Μακριὰ ἀπὸ μένα;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μέσα στὴν ἀγκαλιά σου... μέσα

Εἶνε γλυκὰ τὰ λόγια σου καὶ θὰ τ' ἀκούσω ἀκόμα.

στὰ μάτια σου.

ΑΡΚΑΣ.—"Αγάπη μου... Τὸ βράδυ ἀνεβαίνει καὶ τὸ φῶς χάνε-ται, σὶν ἕνα φτερωμένο ὄν, στὸν οὐρανό... "Η γῆ εἶνε πιά σκοτεινὴ! Δὲ βλέπει πιά κανεὶς παρὰ τὸ Γαλαξία πού σκικρᾷ σαν ἕνα ποτάμι ἀπὸ ἀστὲρα πάνω ἀπὸ τὸν κάμπο μας. Μὰ ἐδῶ εἶνε πολὺ φῶς...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Ναί, εἶνε πολὺ πῆγαίνε με ἄλλου.

ΑΡΚΑΣ.—"Ελα. Τὸ δάσος πού θὰ πάμε εἶνε τόσο σκοτεινὸ πού καὶ τὴν ἡμέρα τὸ φοβόυνται οἱ θεότητες. Δὲν βλέπει κανεὶς τοὺς αὐτῶν νὰ κυνηγοῦν τίς νύμφες, οὔτε καὶ τίς ἀμαδουάδες νὰ καρφῶνουν τὰ μάτια τους ἅπαντα στοὺς φοβισμένους ἀνθρώπους. Μὰ κ' ἄλλοις δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθῶμε τίποτε, γιατί εἵμαστε μαζί, οἱ δύο μας, ἐσὺ κ' ἐγὼ.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Όχι, κλαῖω χωρίς νὰ θέλω, μὰ σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀκολουθῶ. "Ενας θεὸς εἶνε μέσα στὴν καρδιά μου! Μίλα μου! Μίλα ἡκούα. "Ενας θεὸς μιλάει στὴ φωνή σου.

ΑΡΚΑΣ.—Βάλ' τὰ μαλλιά σου γύρω ἀπ' τὸ λαιμό μου, τὸ χέρι σου γύρω ἀπὸ τὴ μέση μου καὶ τὸ μῦθό σου ἅπαντα στὸ δικό μου... Πρόσεχε τίς πέτρες... Γιατί εἶν' ὁ κόρφος σου ζεστός;... "Ελα... "Εδῶ εἵμαστε μέσ' στὰ σκοτάδια. Δὲ βλέπω πια τὸ πρόσωπό σου. Δὲν εἵμαστε οὔτε σὺ, οὔτε ἐγὼ. Μὴ μοῦ δίνεις πιά τὰ χεῖλιά σου, θέλω νὰ δῶ τὰ μάτια σου. "Ελα ὧς τὸ γέριό δέντρο κεί κάτω, πού κρύβει τὸ φεγγάρι...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Εἶνε μεγάλῳ σὺν παλάτι...

ΑΡΚΑΣ.—Τὸ παλάτι των γάμων μας πού ἀνοίγει γιὰ τοὺς δύο μας μέσα στὸ βῆθος τῆς ἱερῆς αὐτῆς νύχτας...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Ακούω κρότο... Εἶν' οἱ φοινικιές...

ΑΡΚΑΣ.—Οἱ φοινικιές τῆς νυχτικῆς πομπῆς...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Αὐτὰ τὰ ἀστέρ...

ΑΡΚΑΣ.—Εἶνε οἱ πυροσφ...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Κ' αὐτὲς οἱ φωνές...

ΑΡΚΑΣ.—Εἶνε οἱ φωνές των Θεῶν.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Α, γιδοβοσκὲ, ἐμπήκα ἐδῶ παρθένα σὺν τὴν "Αρ-τεμι πού μὲς φωνίζει ἀπὸ μακριὰ μέσ' ἀπ' τοὺς μαύρους κλώνους καὶ πού ἴσως ἀκούει τὸν ὄμο μου. Δὲν ξέρω ἂ ἔκανα καλὰ νὰ σ' ἀκο-λουθῶς ὧς ἐδῶ, μὰ μιὰ πνοὴ εἶταν μέσα μου, ἕνα πνεῦμα πού ἡ φωνὴ σου τὸ ἔκανε νὰ γεννηθῇ καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν εὐτυχία, σὺν ἀθάνατος, δι-νοντάς μου τὸ χέρι σου.

ΑΡΚΑΣ.—Κοπέλλα με τὰ μαύρα μάτια, οὔτε ὁ πατέρας μου, οὔτε ὁ πα-τέρας σου ἐτοίμασαν τὴν ἐνώσή μας μυστοῦ ἀπὸ βομῶ τῆς ἐστίας των, ἀλλὰ ζήντας τὰ πλοῦτῃ σου με τὰ δικά μου. Εἵμαστε φτωχοὶ καὶ γι' αὐτὸ λοιπὸν εἵμαστε ἐλεύθεροι. "Αν εἶνε κα-νεὶς πού θὰ μὲς παρτεῖν ἀπὸ τοῦς, σή-κασα τὰ μάτια σου καὶ θὰ τὸν δῇς: εἶνε οἱ "Ολύμπιοι Θεοὶ πού προστα-τεύουν τοὺς βοσκούς.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—"Αντρα μου, ποῖο εἶνε τὸνομά σου;

ΑΡΚΑΣ.—"Αρκάς. Καὶ τὸ δικό σου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μελίττα.

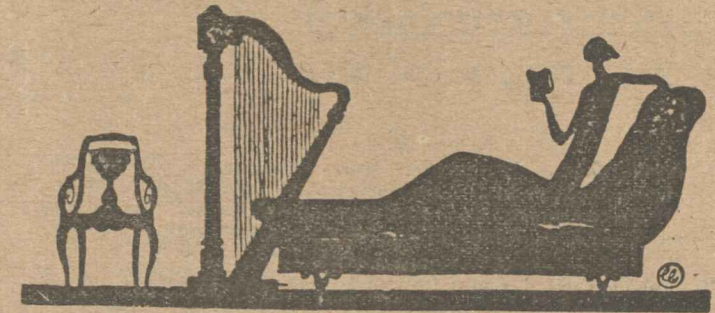
Pierre Louys

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Πῶς καθαρίζονται αἱ κηλίδες των μαρμαρῶν.—Σχηματίζετε ἀλόν-φην ἐκ κοινῆς μαγιγούρας καὶ βενζίνης. Ἀλείψετε με πετρελαιοὺς τὰς ἐπὶ των μαρμαρῶν κηλίδας, μετὰ ταῦτα τὰς ἀ-λείψετε διττῇ τῇ ἄνω αἰοιφῇ καὶ ἀφή-νετε ἐπὶ 24 ὥρας, δτε καὶ πλύνετε τὸ δλον διὰ σαπουνιάδας.

Πῶς καθαρίζονται τὰ λουδτρί-νια ὑποδημάτων.—Διαλύετε λευ. ὄν ἀγνὸν κηρόν, εἰς τὸ ὅποιον προσθέτετε ὀλίγον ἐλαιον, ὀλίγον παχος χοιρίνον, ὀλίγον ἐλαιον τερεβινθίνης καὶ ἐλαιον λεβάντας. Διαλύετε πάντα τοῦτα, ἀνα-μειγνύετε καλῶς, ἀπομακρύνετε τῆς πυ-ρᾶς καὶ ἀφήνετε νὰ ξηρανθῶσι. Διὰ τῆς αἰοιφῇ ταύτης ἀλείψετε τὸ ὑπό-δημα καὶ καθαρίζετε διὰ λενοῦ παλαιοῦ ὑφάσματος.

Πῶς διατηρεῖται ὁ ἄρτος ὀρε-σθας.—Θέτετε ἐντός σάκκου ἀλευρον. Τοποθετεῖτε τοὺς ἄρτους: σὰς τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, φροντίζοντες ὅπως εἰς τὸ μετὰ περὶ τὸ ἀλευρον ὡς καὶ περὶ τοὺς ἄρτους. "Επὶ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ ἄρτος διατηρεῖται φρεσκοτάτος.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Η τελευταία ἐβδομὰς ὑπῆρξε πλουσία εἰς ὥρας συναυλίας.

—Καὶ ἐν πρώτοις ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἀθῆναις ἡ διάσημος βιολοντσέλλιστρια κ. Καπονσάκι—Ζεσερ, ἡ ὁποία εἶ-ναι ὡς γνωστὸν ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

—"Η κ. Καπονσάκι ἐπαιξε εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀδείου, κονσέρτα τοῦ Χαύντεν καὶ τοῦ Σαῖν Σον με μεγάλη μαε-στρία. Δοξασίαν ἐξαιρετικῶς γλυκεῖα καὶ ὑπέροχη τεχνὴ εἰς τὴν ἀ-πόδοσιν. "Η διαπερτής καλλιτεχνικῆς συναδελφείας ὑπὸ τῆς ὁρηκτῆρας διευθυνόμενης ὑπὸ τοῦ κ. Μητροπούλου.

—Προσθὲς ἐδόθη συναυλία ρεσιταλ εἰς τὸ θέατρον "Ολύμπιον με συνοδείαν πιάνου ἀπὸ τὸν κ. Σκόκου.

—Μεταξύ ἄλλων διεκρίνοντο εἰς τὴν αὐθουσαν αἱ νύχραι καὶ δεσποικίδες Νιγροπόντη, Θεοδωροπούλου, Λαγκλῆ, Τοῦμπια, Με-σηνήνη, Ρακτιβαν, Τριανταφυλλίδου, Ψύλλα, Τσοκαλά, Σπανοῦδη, Πιρασσεῦ, Τριανταφυλλοῦ, Πανά, Ἀργυροπούλου, Χατζηλαζάρου, Ἀνδρεαδῆ, Παπαμάρκου, Ἰωαννίδου, Λομπροῆτη καὶ ἄλλαι.

—Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κίμωνος Τριανταφυλλοῦ ἐδόθη μου-σικὴ ἀπογευματινὴ κατὰ τὴν ὁποίαν παρεστήσαν κριτικοὶ μουσικοὶ καὶ δημοσιογράφοι. Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν αὐτὴν ἐτραγουῶντο δ κ.

καὶ ἡ κ. Τριανταφυλλοῦ τὰ τραγούδια τῆς συναυλίας των, ἡ ὁποία ἐδόθη τὸ Σαββατον εἰς τὸν "Παρνασσόν".

—Εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν παρεστή πολὺ καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος. Μεταξύ των κυρίων διακρίνονταν τὰς κ. καὶ δλως Κουντουριώτη, Μιχαλακοπούλου, Πε-τρίδης, Ρώμπαπα, Βερνίκου, Σειφοῦντος, Φωάγου, Ἀγγελόπουλου, Σινωδινού, Βισιλιῶ, Μελεγκοβίτης, Γκιλῶφ, Βελιαντῆ, Διπλαράκου, Περγόλου, Μεταξά, Ἀργυροπούλου, Ἀνδρεαδῆ, Κανελλοπούλου, Τοῦμπια, Σάττα, Νι-κολαΐδου, Κατσαρά, Ἀθανασοῦδη, Με-ρελλα, Σπανοῦδα κλπ. κλπ.

—Ἐδόθησαν ἐπίσης ρουσκαὶ ἀπε-ρίδες εἰς τὰς οἰκίας των κ. Νιγροπόντη, Θεοδωροπούλου, Παπαθεοδώρου.

—Τὰς Κυριακὰς δίδονται καλλιτε-χνικὰ ἀπογεύματα ἐν στενωπῶν μας κ. κ. Ριῖδης, Μητροπούλου, Καλομοῖρη καὶ Βαρβογλῆ.

—Κατ' αὐτὰ ἐκτελοῦνται δλαί αἱ γαί συνθέσεις των μουσουργῶν μας κ. κ. Ριῖδης, Μητροπούλου, Καλομοῖρη καὶ Βαρβογλῆ.

Μάρτιος

Η ΚΥΡΙΑ ΣΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΑΣ

ΚΑΡΑΓΕΩΣ.—Ἐπιτυχίαν ὁρμησάν ὁ ὑπὸ τοῦ Μουσικογυμναστικοῦ συλλό-γου δοθεὶς χρὸς στὸ μεγαρὸν "Αρ-γυρ. Κατ' αὐτὸν διεκρίθησαν αἱ κυρίαὶ καὶ δίδες Μορατίνης, Βαροῦρη πολὺ χαριτωμένη με φόρεμα σὰς μεταξὺ, Βισαριάνη ἐκτάτως κομψὴ δι' ἡμῶν, Κόφφα, Τσαγανού, Ἀργυροπούλου, Σιατῶν, Δρακούλη, Καλογιάννη, Τρα-βέλλα, Λιακοπούλου, Ἀλεξίου, Καρα-θάνου, Τσαμαγλῶν, Παναράκη καὶ Ρενίνα, οἱ κ. κ. Βασιλαῖς, Κόφφας Στεφάνου, Βαλαδάκης, Μακρομύτης, Τσακνῆς, Ἀλεξίου, Ἀλλαμανῆς, Τσα-ρουχῆς, Αελοῦδας, Γραβάνης, Δημη-τρίου, Λιάκος, Καλογροῦλης, Ἀναγνα-στοπούλος, Δημαράς, Κακάβας, Παπα-λόπουλος, καὶ αἱ οἰκογενεαὶ Χρηστού-λου, Πέτσα, Φωτιάδου, Παπακονοῦ, Λαχτῆρας, Κόση, Πράντζου, Νασά-κου, Παλαδοῦρου, Καταφυγιάδου, Πα-πακροπόπουλου, Μαλιοπούλου κλπ.

Ε. Κ.

Η ΠΡΕΚΑΤΟΣ ΛΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Επὶ γεννὰς παραχωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ
υἱοῦ τοῦ κ. Γ. Τσακασιάνου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μέσ' τὸν ὄρθο τῆς τιμῆς θρησκείας, ὡς λέγεται, τὴν
ἡσυχίαν τοῦ καὶ σ' εἶχαμε καὶ μάνα καὶ πατέρα
καὶ εἶχαμε καὶ δάκρυ σου καὶ δάκρυ σου φοβέρα.
Καὶ σ' εἶχαμε κρυφὴ χυρὴ, τὴν μὴ, κόνισμά μας,
Τώρα γιὰτὶ μὰς παρατῆς;

Σὴν σάβανά σου τὴν εἶχαμε καὶ τὴν δικὰ μας στήθαί.
καὶ μοιάζει, μοιάζει μ' ὄνειρο ἢ σκοτεινὴν τοῦ ἀλήθεια.
Σ' εἶχα, Στανὰ τοῦ τάφου τῆς δεξιάς σου φίλῃς τῆς
γεννῆς παιδὶ σὴν μάνα μας, καὶ μάνα σὴν παιδιὰ τῆς!

Γιὰ πολλοὺς μῆνες ἀποσυρμένος, τώρα, σὸ ἐξο-
χικό σπῆτι τῆς ἀδελφῆς μου προσπαθοῦσα διὰ μό-
νης τῆς πνευματικῆς ἐργασίας νὰ ἐλαφρύνω τὸ βαρὺ
τῆς ψυχῆς μου πένθος.

Τότε δ' εἴχαμε καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς ἀναβρασμὸς
τοῦ 1885, ὅστις κατηνύσθη κατόπιν διὰ τοῦ ἀπο-
κλεισμοῦ τῶν παρὰ τὸν ἡμᾶς. Πληγωμένος ἐγὼ ὡς
καὶ πᾶς Ἕλληνας ἀπὸ τὸ γόγγυσμα τοῦ ὑποδουλωμέ-
νου Ἑλληνισμοῦ, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν μεγαλο-
πρεπῆ σκηνὴν τῆς φτωχῆς μου πατρίδος, ἀγανακτι-
σμένος δὲ καὶ διὰ τὰς ἀπειλὰς ποὺ τῇ ἔκαμε τότε
ἡ ἐπισκοπὴ Ἐρυθρῆς, ἐγραψα τὸ θερμοτέρον ἴσως
τῶν ποιημάτων μου Ἐμ π ρ ὁ ς ἐκδήλω-
σιν ἐν τῇ Κυψέλῃ Ζακύνθου (Δεκέμβριος, 1885).

Τὸ ποίημα τοῦτο ἔκαμε περισσοτέρως ἐντύπων
ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐγὼ ἠλπίζα. Εὐθὺς τότε ἀνεδημο-
σίωσέν τις πολλὰς χιλιάδας καὶ ἐν Ἀθήναις παρὰ
τοῦ κ. διευθυντοῦ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων,
ὅλα δὲ τὰ φύλλα ἐγραψαν περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιώδως,
ἡ δὲ Νέα Ἐφημερὶς τοῦ στενοῦ καὶ γλυκεροῦ
ῥίθμου κ. Γ. Καμπούρογλου, ἐγραψε μετὰ πάθους
ἀνωτέρου βεβαίως, καὶ αὐτοῦ μου τοῦ ποιήμα-
τος. Ἡ γενική αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ Ἐμ π ρ ὁ ς ἐκδήλω-
σις, παραβλεπόμενῃ σὲ σκοτεινὰ καὶ ἀρραβωνισμένα
ἔρεττα τῶν τρομεροτέρων τῆς ψυχῆς μου σεισμῶν,
δὴν ἦτο μὴ-οὐ γὰρ ἐν ἀνακούρσις. Ὑπάρχουν,
ἀλήθεια, κάποιες ἠθικὲς ἀπολαύσεις οἱ ὁποῖες με-
τρίζουν δι' ὀλίγον τῆς ζωῆς τὰ φαρμάκια, συχνὰ
μαλίστα, κατασταλόντων ἐκείνην καὶ τοὺς περὶ
δυστυχισμένους. Ἐγγυματίζω, θυμοῦμαι, σὸ σπῆτι
δίοι μὰς οἱ συγγενεῖς, δὴν, ἐξωφθαλμῶν, ἐλδοῦν
τῶν φέρων διάφορα συγκαταστήματα τηλεγραφήματα ἐκ
μέρους διαπερπατῶν ἀνδρῶν καὶ πολλῶν συμπολιτῶν
μας, ἐν ἀπὸ τὰ ὅποια εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς: «Καὶ ὡς
Ἑλλήνες καὶ ὡς Ζακύνθιοι, συγκαταστήματα ἐπὶ λαμ-
ποῦ ἐπιτελεῖται Ἐμπρός! Οἰκογένεια Ρώμα.» Ὁ δὲ
ἀειμνήστος Κωνσταντῖνος Δομβρόδης μ' ἔκαμε νὰ
πιστέψω καὶ καλὰ μ' ἔνα συγκαταστήματι γοῦμα τοῦ
πῶς εἶμαι ἀνώτερος ἀπ' ὅτι πραγματικῶς εἶμαι.

Συναγμένοι δ' εἴμετες δίοι σὲ φτωχόσπιτό μας,
ὡς εἶπα, ἐπάνω σὴν ἀνέλπιστῃ αὐτῇ ἀγαλλίασι,
ἐχόντα καὶ δάκρυα πικρότατα γιὰτὶ δὲν εἶχαμε
καὶ τὴν μάνα μας ἐκεῖ, νὰ μοιρασθῇ τῇ χαρὰ μας.

Τὸ ἐνθουσιώδες Ἐμ π ρ ὁ ς διεδεχθησαν εὐ-
θὺς κατόπιν ἡ Γ ε ρ ο ν τ ο π α ρ α ξ ε ν ἱ ε ἱ ε τ ο ὦ
Σ π ο υ ρ ῖ τ η (1 Ιανουαρίου 1886).

Τὸ ἐκ τοῦ φυσικοῦ παρμένο ἐπὶ καίριο τοῦτο
γελοιογόρημα, δὲν ἀνεγνώσθη-πιστεύσατέ το —
κατεβροχθίσθη!

Πάντες ἀνεξαίρετως οἱ γεροντοπαράξενοι τῆς
Ἑπτανήσου λές με αὐτὸ καὶ ἐβγαλαν ὁ λ ο τ ο υ ς
τὸ ἄ χ τ ι. Πρώτος-πρώτος ὁ δεινότερος τῶν
σαυριτικῶν μας κ. Ἀνδρέας Λασκαράτος, τιμῆας
με καὶ κατὰ τὴν περιστάσιν αὐτὴν δι' ἐκτενεστάτης
ἐπιστολῆς του, μοὶ ἔλεγεν. «Ἡ Γερωντοπαράξενος
τοῦ Σπουδγίτη, εἶνε μὴ πιστὴ ζωγραφία τῆς ψυχῆς
καὶ τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς γλώσσας τῶν συμπολιτῶν
σου ἀπὸ τὴν ὁποία διώκες ἐξέρπε νὰ λείψῃ τὸ τελευ-
ταίο—δὴλ. ἡ γλώσσα—γιὰ νὰ ζήσῃ τὸ ἔργο σου καὶ
εἰς τὰς μελλούσας γενεάς.

«Σὸ λείπῃ τὸ λέξ... μὰ δὲν μπορῶ!—Ὅσον μὲν σ' ἐπὶ φυλῇ
ἡμῶνα κατὰ ἀπ' τὰ σκελὴ καὶ εἶχα τὴν «πῶλην» μου!...»

«Ἐγὼ τὴν φοβερὰ σὲ λαμῶν, μὰ δὲν μὴς γυμναστικῶν
Μὰ ἐπιστάται, εἶχα θεο, πλούτη, τιμὴ καὶ νόμους!
Ἐγὼ κοίτην ἀνδρωπῶν, σκεπτόμενος, ποικιλίας,
γεννέμενος ποῦ θ... φτοῦνε Ἀφῆες καὶ ὑπορρηγία!
Ἐγὼ μὴ μπουκά φωνὴ καὶ βουνα τὰ Σπουδγίτη μου,
ἡμῶνα νὰ πῶ τὸ δικό μου, φέρεται τὸ δικό μου,
καὶ εἶχα καὶ νῦν, μὰ τὰς οὐδὲ σ' ἐπὶ φωνῇ μου!»
(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΣΜΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ "ΚΑΠΡΙΣ"

Δις Beby Αντωνιάδου

Ζαφ. Γιαννέλης (Μὰς Αίντερ)

Ἡ γεννὰ τοῦ Ντάνουγκ
κ. Θεοδώρας

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙ- ΚΑ ΣΑΞΟ

Διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ
δερμάτος

Ἡ περίφημος Πομπανόρ
διετήρησεν, ὡς λέγεται, τὴν
δρυσότητα τοῦ δερμάτος τῆς
μὲ τὴν ἐξῆς μέσον: Ἐτοποθε-
τοῦσε σὲ πρόσωπό τῆς τὴν νύ-
κτα πρὶν κοιμηθῇ ἐπιθέματα

ἀπὸ ὡμὰ μπι-
φρέκια. Μετε-
χειρίστηκε ἐπὶ
σὴς τὴν ἐξῆς συνταγὴν:

Εἰς μίαν ὁκτὸν ἀγγελοῦ γάλακτος ἔβαζεν 8 λε-
μόνια καὶ τέσσαρα πορτοκαλλία φιλοκομμένα, 60
δράμια καντινιόχαρι καὶ 4 ὀρζες ἀπὸ ναρκίσους.
Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔβαζε σὲ δυνατὴ φωτιά. Κατόπιν,
δὴν ἔδεναν, ἔλειπε μὲ αὐτὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸν
λαμὸ τῆς καὶ δὲν ἐπλύνετο πρὶν παρῆλθον 3-4
ὥρες.

Αἱ κυρία καὶ δίδες ἄς δοκιμάσουν ἂν θέλουν τὸ
μύγμα αὐτό.

Λεκέδες τοῦ πρόσωπου

Αὐτοὶ οἱ δυσάρεστοι κινερωτοὶ λεκέδες, ποὺ
ἐπαλάνονται σὲ πρόσωπο, γύρω ἀπὸ τὰ μαγουλά,
κάτω ἀπὸ τὰ μᾶτια καὶ καμνὰ φορὰ εἰς τὸ λαμὸ
προέρχονται συνήθως ἀπὸ τῆς δυνατῆς ἀντιπῆς τοῦ
ἡλίου. Διὰ νὰ ἐξαλειφθῶν ἐντελῶς μεταχειρίζεσθε
αὐτὸ τὸ καλλυντικὸν γάλα:

Ἀμύδαλα γλυκὰ	25 γρ.
Ἀμύδαλα πικρά	5 γρ.
Ροδόενδρο	200 γρ.
Βαμνὰ Βενζοϊν	1 γρ.

Καλὸ ἐπίσης μέσον γιὰ τὴν ἴδιαν θεραπεία εἶνε
καὶ τὸ ἐξῆς: Βρέχετε ἓνα πολὺ λεπτὸ πινέλο σὲ
δουξένη καὶ ἀλείφτετε ἐλαφρῶς μὲ αὐτὸ τὰ μέρη ποὺ
ἐπυρσίζονται οἱ λεκέδες.

Τὸ δεικνύει πρόσωπο

Ἰδοὺ τώρα καὶ μὴ περιεργῇ ἱστορικῇ συνταγῇ
γιὰ ν' ἀσπρίξῃ τὸ πρόσωπο.

Ὁ Ἐρρίκος III ἔβαλε τὴν νύκτα σὲ πρόσωπο
τοῦ μὴ μάσκα κατωμένην ἀπὸ ἀλευρὶ καὶ ἀσπράδι
ἀγῶν κτυπημένα. Τὸ πρῶτ' δὲ ἐπλύνετο μὲ χλωρὸ
νερὸ καὶ λεμόνιο.

Ἡ Κοκίτα

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

Η ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Κατὰ ποίαν ἡλικίαν νομίζετε οἱ οἱ ποιηταὶ ἔ-
χουν τὴν μεγαλειότητα παραγωγικὴν δύναμιν; Ἰδοὺ
ἕνας κατάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναριθμοῦνται με-
ρικὰ ἀπὸ τὰ παγκόσμια ἀριστουργήματα καὶ ἡ ἡλι-
κία εἰς τὴν ὁποίαν τὰ συνέθεσαν οἱ ποιηταὶ τῶν:

Ὁ Σολωμὸς συνέθεσε τὸν Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθε-
ρίαν εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν. Ὁ Τουρκνέφης εἰς ἡλι-
κίαν 27 ἐτῶν τὸ «Ἡμερολόγιον ἐνδὸς κυνηγίου». Ὁ
Ὀδύλλος εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν εἰς «Μπαλάντες» του.
Ὁ Χάινε εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν τὸ «Βιβλίον τῶν Ἀ-
σμάτων». Ὁ Σέφφελ εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν τὸν «Ἐκ-
κεχαρνεν». Ὁ Βύρων εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν τὸν «Μα-
μφρεντ». Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ εἰς ἡλικίαν 29 ἐτῶν
τὴν «Παναγία τῶν Παρισίων». Ὁ Ἀνσελμὸς 30 ἐτῶν
τὸ «Παραμύθιον». Ὁ Τάσος εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν τὴν
«Ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ». Ὁ Γκαίμπα-
τσερ σὴν αὐτὴν ἡλικίαν τὸ «Χρυσὸν Δένδρον». Ὁ
Ρούκερτ, 32 ἐτῶν, τὴν «Ἀνοιχτὴν ἀγάπην». Ὁ Κλέιστ,
34 ἐτῶν τὸν «Χερμανολάτ». Ὁ Κάμινς, 35 ἐτῶν,
τὸς «Λουσιάδας». Ὁ Ραμπέλ, 35 ἐτῶν, τὸν «Ἐλ-
γαντοῦ». Ὁ Δίκενς, 38 ἐτῶν, τὸν «Κόμπερλιντ». Ὁ
Ζάν Πάολ, 40 ἐτῶν, τὸν «Τίτταν». Ὁ Σάλλας,
44 ἐτῶν, τὸ «Γουλιέλμο Τέλλος». Ὁ Ντάντε 55
ἐτῶν τὴν «Θεοὶ Κομφιδία». Ὁ Σοφοκλῆς 55 ἐτῶν
τὴν «Ἀντιγόνη». Ὁ Μίλτον 57 ἐτῶν τὸν «Ἀποκ-
σθέντα Παράδεισον». Ὁ Γκαίτε 59 ἐτῶν τὸν πρῶτον
μέρος τοῦ «Φάουστ» κλπ. κλπ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Τὸ Μαρκιόσιον ντὲ Βιζαρδὸς πρὸς τὴν Νινὼν ντὲ Λαγκλὸ

Νινὼν, ἀμφιβάλλετε γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔχω σὴν καρδιά μου
γιὰ σὰς; Εἶπατε ἄδικη. Ἐκεῖνος ποὺ ἐγνωρίσας τὴν ἀγάπην σας δὲν
τὴν ξεχνᾷ ποτέ. Πρέπει νὰ πιστέψετε διὰ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον ὑπάρ-
χουν ἀγάπαι, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχάσῃ δὴν τὰ χαρῇ.

Δὲν ἔχω ἀντιρροήσεις διὰ ἡ δὴς ντ' Ὀμπινιὲ εἶνε θηλακτική. Ἀλλὰ
δὲν τὴν ἀγαπᾷ, αὐτὸ δὲν ὀφείλομαι. Τὴν ἰδέα καὶ εἶνε τὴν ἔβαλε
σὲ κεφάλι; Ἀλλοστε ἡ δὴς ντ' Ὀμπινιὲ εἶνε περιστοιχισμένη ἀπὸ
τόσους θαυμαστίους, ὥστε εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τῆς μιλήσω.

Ὁ Μωρὲ εἶνε ἐρωτευμένος γὰρ τῆς. Καὶ αὐτὸς μὲν ὥρες
διόλκιμους κοντὰ τῆς. Μόλις πηγαίνει νὰ τὴν πλησιάσῃ μὲ ἀγο-
νιστὰς. Ἐννοεῖτε διὰ δὲν ἔχω καμμία διάθεσιν νὰ γίνω ἥρωας
σκανδάλου.

Βλέπετε λοιπὸν διὰ ἡ ὑποψίεσας εἶνε ἄδικες. Εἶμαι καὶ θὰ
εἶμαι πάντα ὁ πιστὸς σας καὶ ἀρεστούμενος φίλος καὶ φίλος τὰ λευκὰ
χέρια σας, ποὺ μὴν χόιδεναι τόσο ἀπαλὰ τὰ μαλλιά.

Εἶμαι δικὸς σας, δικὸς σας γιὰ πάντα, καὶ ἀδίκως μοὺ ἐπιβί-
λατε τὴν ἀπομάκρυνσιν ποὺ μὴν κάνει νὰ ὑποσφῶω σκληρὰ. Κάθε
ὥρα ποὺ περὰ ἡ ψυχὴ μου γίνεται μελαγχολικώτερη.

Φθάνει, Νινὼν. Ἀρκεῖ μὲ βασανίσαιτε. Ἀρκεῖ μὲ τιμωρῆσατε
γιὰ ἓνα σφάλμα ποὺ δὲν διέπραξα.

Δικὸς σας
Βιζαρδὸς

Τῆς Σοφίας Ἀρνοῦ πρὸς τὸν Μπονζανιέ

Σὺ εἶπα νὰ μὴ ξεχάσῃς διὰ ὑπάρχει σὲ μὴ γυνίτσα τοῦ κόσμου
μὴ φίλη ἀποσιμμένη σὲ σένα. Ἀπολῶντας δική σου. Ὅτι καὶ ἂν
συμβῇ, εἶνα νὰ ἐθῶς καταφύγῃ σὲ σπῆτι μου, σὴν ἀγκαλιά μου.
Εἶμαι μόνιμον ἐδῶ καὶ καθὲς φορὰ ποὺ ἀκούω τὸ πέραςμα κανενὸς
ἀλόγου τρέχου σὲ πρόσωπο νὰ ἰδῶ ποῖος εἶνε. Ἡ καρδιά μου
κτυπᾷ δυνατὰ καὶ τὰ μᾶτια μου λάμπουν ἀπὸ ἀνυπομονή... Ὅλα
γελῶν μὲ τὴν ἐλπίδα διὰ εἶσαι σὺ ἐκτελέσεις! Ὅταν βλέπω πῶς
ἀγνωστὸς εἶνε ὁ διαβάτης ποὺ περὰ κλείνει τὸ πρόσωπο καὶ δὲν
τοτε ἀπογεινιάζω... Τὴ ἀπογοήτευσιν! Τὰ δάκρυα βρέχουν τὸ
πρόσωπο μου, καὶ ἡ καρδιά μου γεμίζει πίκρα ἀγίαστου. Γιατὶ
μ' ἐγκαταλείπεις, ψυχὴ μου, γιὰτὶ μ' ἀρῖνεις ἀπὸ μὴ ἀνοίξεις δι-
ἀπλατὰ τὴν πόρτα ποὺ ὀδηγεῖ σὲ μὴ ἀγνωστὴ εὐτυχίαν;

Σοφία

Τῆς Σάρας Μπερνάρ πρὸς τὸν Δούκα Β....

Λατρεμένη μου,

Πιστέψω με... Ἀμφιβάλλω ἂν ἀγάπησε ποτέ ὡς
γυναικίαν, ἂν αἰσθάνθηκε ὅπως αἰσθάνομαι ἐγὼ
σήμερον θεὸς μου, γνωρίζω καλὰ, τὸ νοιώθω
πῶς ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ θὰ μὲ συνοδέψῃ. Ἀν
ἤξερες τί αἰσθάνομαι, ἂν ἤξερες τὴν ἀγωνία
μου, ἂν ἤξερες τὸ ἀνείσωτο τὸ βήματίν σου δὴν ἐρ-
χόμενόν νὰ νικηθῶμαι. ἂν ἤξερες τὴν ἀγωνία
μου δὴν σὲ περιμένω, χλῖμα μαχαίρια μοὺ σπλ-
ζον τὴν καρδιά μου!

Ἄ, ἡ ἀγάπη! Γ' αὐτὴ ἐδημιουργήθη ὁ κό-
σμος. Γ' αὐτὴ τὸ δὲν θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω
ποτέ. Ἀλὼναι σὴν ἀγκαλιά σου... Νὰ ἡ ζωὴ
μου ποῖα ἤθελα νὰ εἶνε. Ὅταν μὲ σπῆγγεις
νοιώθω τὸν ἥδονά μου καὶ εὐχαρίστησιν ὥστε ἡ
ζωὴ μου σβῆναι. Μὴ νυτᾷς σὲ μᾶτια
καὶ νοιώθω καινούργιος δυναμὴς μέσα μου, ποὺ
μὴλᾷ καὶ ποὺ φροντίζει πῶς ἐναντιωθῶμαι.
λές τῶνά μου καὶ ἀπονοῶ σπῆτι ἀγνῶτον. Σ'
ἀγαπᾷ τόσο, ὥστε καθήκοντός με βασανίζει
ὁ φόβος ἡ σὲ χάσῃ... Νὰ σὲ χάσῃ! Ὁδὲ βαρύνω
ἀνέσας, ὅπως ἓνα λιννῶρι ποὺ τὸ ἐνθῆτον ἂν
δυνατὸ ἴσμεν. Θὰ ἐπὶ θάνατον. Καὶ θάποτε μοὺ
μὲ τὴν ἀγάπην μου, μὴτὶ μὲ μὴς νὰ ἀρῇται καὶ ὁ
ἥλιος καὶ ἡ γῆ νὰ γίνῃ κομμάτια καὶ νὰ κατα-
κλίθῃ σὲ χάσῃ!

Ἀγαπημένη μου, λατρευτέ μου, χάσῃ.

Σάρα

Τῆς κ. ντὲ Σαμπρόν πρὸς τὸν ἱππότην ντὲ Μπονζανιέ

Μὲ μαλόνεις γιὰ τὴν ἐλπίδα μου. Ὁμολογῶ
διὰ αὐτὸ τὸ ποσοστὸ αἰσθημα εἶχε βαθεῖες ὀρζες
μέσα σὴν ψυχῇ μου.

Ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ ἡσυχάσω τὴν
ταραμένην καρδιά μου. Μήπως δὲν προσπάθησα

τόσες φορές; Ὅταν σὲ βλέπω νὰ μιλάς καὶ νὰ γελάς μὲ ἄλλην γυ-
ναῖκα, παιδί μου, μοὺ ἐρχονται τὰ δάκρυα σὲ μᾶτια. Εἶσαι τόσο
ὡμορφος διὰν γελάς! Καὶ βλέπω καθαρὰ σὲ μᾶτια τῶν γυναικῶν
τὸν πόθο καὶ τὸν θαυμασμό γιὰ σένα. Δὲν ἀντέχω, ἀγαπημένη μου.

ἂν ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα εἶνε ἀληθινή, μὴ μὲ κανὴς νὰ ὑπο-
φέρω... Ἀναγνωρίζω πῶς εἶμαι ἀπαιτητικὴ διὰν σὲ παρακαλῶ νὰ
ἀπέχῃς ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρως ἀπὸ τὰ κοσμικὰ κέντρα.

Ἀναγνωρίζω διὰ σὺ ζητῶ πολλά. Μὰ τί δὲν ζητᾷ ἡ ἀγάπη;
Τὸ ἔρεος, εἶνε ἀπαιτητικὴ, ἐγώ οἶστρον δὴν εἶνε γυνή καὶ εἰλι-
κρινή.

Ἡ Νινὰ σου

ΤΟΥ ΖΥΓΡΕΝΔΡ

ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Σὲ ἰδίαν ἀπὸ τὸν προφητικὸν βιβλίον τοῦ Ζύλ. Ρενὰρ γιὰ τὰ ἔθνη. Πῶς τοὺ
φωτίζονται, ποῖα ἐντύπωση τοῦ κανόνος, πῶς τὰ παρεμιάζει.)

Ὁ Ψύλλος

Ἐνας κόκκος ταμπάκου μὲ ἐλατήριο!

Ἡ πεταλοῦδα

Ραβασάκι διπλωμένο σὲ δύο, ποὺ ζητάει τὴν διεύθυνσιν κάποιου
λουλουδιοῦ!

Τὰ ποτιτῆ

Καθὼ, τὴν νύκτα, γράφω, σὲ φῶς τῆς λάμπας, ἀκούω ἓνα ἐλα-
φρὸ θόρυβο. ἂν σταματήσω παύσι καὶ αὐτὸς. Σαναρτίζει σὲν ἀρ-
χίσω νὰ γονιτίζω πόλιν τὴν χαρὰ. Εἶνε ἓνα ποτιτῆ, ποὺ ἀρτυρεῖ.

Μαντεύω τῆς βολτες τοῦ σπῆτι μὴς σκοτεινῆς τρύπας, ποὺ
ἡ ὑπέρτατα μὴς συνειντίζει νὰ βῇ τῆς παταβούρας. Τὸ ποτιτῆ
πιδεῖ σὲ πάτωμα καὶ γορεῖται, χορεύει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Περνάει
κοντὰ σὲ τῆκα, χάνεται, ξαναφάνεται, καὶ μὲ μὴ σιγὰ ἀναγνω-
ρίσεων, ποὺ φθάνουν ὀλοῦνα καὶ πὶδ μακρὰ, πλησιάζει κοντὰ μου.

Κάθε φορὰ ποὺ ἀφίνω τὴν πένην μου, ἡ σιγὴ αὐτὴ τὸ ἀνη-
σχεῖ. Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἐναντιώσῃ καὶ γοαρτοῦνται τὸ χαρτί,
νοῖζει πῶς ὑπάρχει καὶ ἓνα ἄλλο ποτιτῆ, καὶ ἡσυχάζει.

Ἐπειτα δὲν τὸ βλέπω. Εἶνε ἀπὸ κάτω ὅπου τὸ τραπέζι μου, ἀ-
γάμια σὲ πόδια μου. Κουλοσφῆται ἀπὸ τὸ ἓνα πόδι τῆς καρέκλας
σὲ ἄλλο, φθάνει τὰ ἔλπινα σινδάλια μου, διακρίνει τὸ ξύλον καὶ ἄ-
ξαρνα, νὰ το, πηδαῖ ἐπάνω τους!

Δὲν πρέπει νὰ κουνήσῃ περὶ τὸ πόδι μου καὶ ν' ἀναπνεύσῃ δα-
νάτ. Θὰ φύγῃ.

Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω νὰ γράφω καὶ ἀπὸ
φῶς μὴ μ' ἀφίσω μόνο σὴν πλῆξ τῆς μοναξιάς
μου, γράφω διάφορα ὀνειροκαταστάματα χωρὶς
καλὴν νόημα, ἀσυνέπεια, ἐστὶ γιὰ νὰ γραφτοῦν
νῖτῃ μοναχὰ τὸ χαρτί, ὅμοια καθὼς τὸ ποτιτῆ
ροκαντίζει σὲ τρύπες...

Ὁ παπαγάλος

Ὅχι

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΜΟΥ ΑΓΓΕΛΟΣ

Από δέκα όκτώ μηνών είμαι τύπος άρετής και τό πράγμα είνε περίεργον. Τό καλοκαίρι πέρουι συνήντησα σέ μία άκτή νεαράν γυναίκα, ή όποία μου έφάνηκε ότι διήρχετο την περίφημον κρίσιν της «τριανταριάς» και όντως την διήρχετο.

Αρχίσαιε νά κουβεντιάσουμε. Ο σύζυγός της ήτο άπών. Καί δέν άρχίσαιε νά συνδεθώμεν και έρωτικάς. Ένα βράδυ την έπεισα νά δεχθί μία συνέντευξιν. Θά την έπεριμένα την νύκτα και θά ευτυχούσαιε !...

Περί την ένδεκάτην έτοιμαζόμουν όρχος από την τα-ραχή και φόβο νά την δεχθώ στην άγκαλιά μου. Αί στιγμιαί αταί της άναμονής άγαπημένου προσώπου είνε γεμάτες γλυκειά άγωνία...

Τήν στιγμή όμως πού έδοκίμαζα την δεκάτην γραβάτα μου, άκουσα την πόρτα του δωματίου μου νά τρέξη και είδα νά παρουσιάζεται ή κομψή σιλουέττα και τό χαριτωμένο πρόσωπο μιας νέας. Τό πρώτο κίνημα ήτο άνησυχαστικό. Τί διάβολο συνέβαινε ; Κάποιον λάθος βέβαια.

Η νέα αύτή ήταν ή άνδραδέλφη της φίλης μου. Της τελευταίας ήμέρας την είχε άπομακρύνει μέ διάφορες προφάσεις αύτην και μία της ύπερήτρια και αύτό είχε γίνει χάριν της έπιτυχίας του ραντεβού μας. Η νέα μόλις ήτο δεκατεσσάρων έτών. Είχεν άντιληφθί τά πάντα και μάς είχε προσβάλλει, ως ένθυσμώμαι, μεγάλα προσκόμματα. Τή νύχτα αύτή ήρχετο άσφαλώς νά έμποδίση την συνέντευξιν και αισθάνθηκα κατ' αύτης την ζωηροτέραν δογήν, ένν με παρατηρούσε μέ τό όρώτα παιδικά μάτια της.

— Τί τρέχει ; είπα μέ άπότομον και σχεδόν βάρβαρον τόνον.

— Απεκρίθη μέ χαμηλήν φωνήν :

— Ερχομαι νά σάς παρακαλέσω νά φανήτε τίμιος άνδρας. Οί θραχλόνες μου κατέπεσαν. Έβεινα κυτταζοντάς την. Έκαμε ένα βήμα και έπλησίασε. Τό βλέμμα της είχε έκτακτη γλυκύτητα. Η μορφή της μέ την έκφραση εκείνη πού έχει ένα κοριτσάκι πού γίνεται δεσποινίς, είχαν ένα μικρό άόριστο μειδίαμα τό όποιον είς κάθε άλλη ώρα θά μου φαινόταν ιδανικό. Τά μακριά μαλλιά της έσέρμονταν στους ώμους της ως λαμπρά βλάστησι. Έτρεπε. Ο θυμός μου τότε κατέπεσε λίγο, άλλα ή άγωνία μου ήρθε.

— Τι είπατε ; ρώτησα τέλος.

— Επανελάβε τή φράση της και προσέθεσε :

— Έάν έγγονίζατε, κυρίε, τόν άδελφό μου, δέν θά ή-θέλατε νά τόν προδώσατε. Είνε τόσο καλός, τόσο έντι-μος, τόσο άξιοπρεπής, ώστε άξίζει νά μη τόν άποταύω.

Αί βλεφαρίδες της ύφαινόθησαν και έχαμήλωσε τό μέ-τωπο. Εγώ δέν ήξευρα καθόλου τί νά της άποκριθώ, τόσο άνακατενόταν ή έκπληξίς μου, ή άνησυχία μου νά την ιδώ νά φεύγη, ό τρόμος μήπως χάσω τό ραντεβού μου.

— Μά... μου λέτε παραλογισμούς, της είπα.

— Άλλ' εκείνη έπρόσθεσε μ' ένα άδωο τόνον φωνής :

— Οί ! όχι, δέν παραλογίζομαι... Εξώω τό πάλ ! Κι' άκόμη ξέρω κάτι πού σάς δέν τό ξέρετε... Εξώω ότι ή νύφη μου θά μεταμειληθί πικρά όταν της περάσθ ή τρέ-λα της αύτή. Εξώω ότι ένδίδει σε κάτι τι, τό όποιον είνε έναντίον του χαρκτηρός της... σ' ένα πρόσκαιρο αίσθη-μα, από τό όποιο μπορεί νά θεραπευθί έντελώς εάν δέν πάθη ή τιμή της.

— Τι είνε αύτά πού μου λέτε ; έφώναξα. Σέ ποιό σχο-λειό έμάθατε αύτά τά πράγματα ;... Πώς μπορείσαν και μπηχαν στό κεφάλι σας ; Είσθε τόσο μικρούλα !

Εκοκκίνησε ζωηρά και άπήντησε :

— Τά χρόνια δέν έμποδίζουν κανένα νά ξέρη πολλά πράγματα. Επειτα εγώ έχω τή δυστυχία νά είμαι πολύ παρητηρητική. Καί όταν άκόμα δέν βλέπω κάτι, τό έν-νοώ, τό διασθάνομαι.

Η έκπληξίς μου ήρθε.

— Μήπως αύτά πού ξέρετε, της είπα, δέν όφείλονται εις παρητηρητικότητα ; Μήπως τά γνωρίζετε όλα έκ πείρας ;

Αύτό την έπείραζε κατάκαρδα. Την έλύπησεν πολύ.

— Οί ! κυρίε, είπα, άν ξέρατε πόσο μέ άδικείτε ! Καί έξερρώγη εις λυγμούς.

Είς άμνηστίαν ευρισκόμενος άρχισα νά περιπατώ επάνω κάτω, στό δωματίό μου.

Αύτη έκουβε τό πρόσωπό της σά χέρια της κι' έκλαιγε. Διά μιας ή καρδιά μου συνεκινήθη. Αισθάνθηκα ότι βρισκόμουν πού ένός έσπείρεται και ευγενικού πλάσματος, επτού και άγνού. Άντιληφθην πόσην άναδότητα έφα-νέρονε τό διάβημά της σέ μένα και

πόσην άγάπη στή γυναίκα του άδελφού της.

Τά μάτια μου έδάκρυσαν. Έπεχώρησα και άπεφάσισα νά φανώ τίμιος.

— Μή κλαίτε, συγχωρήσατέ με... Λυπούμαι διά τούς λόγους μου, της είπα.

Έμεινε μία στιγμή άκόμα μέ κρυμμένο τό πρόσωπο, συγκαταύου τ' άναφυλλήτά της, κατόπιν δέ έσήκωσεν επάνω μου τούς ώραίους ό-φθαλμούς της. Ήσαν γεμάτοι από θλίβεραν γλυκύτητα και είχαν την ύπεριμετρη έκείνην καλλονήν, την τρυφεράν, την έλκυστικήν, πώς την όποιαν τίποτε δέν θά μπορούσε νά συγκριθί. Εύρέθηκα διά μιας αιχμάλωτος παραδόξου συγκινήσεως.

— Ε, λοιπόν, άνέκραξα, θά γίνη όπως έπιθυμήτε... Έποχωρώ !

Της πήρα κατόπιν τό χέρι και την έβλεπα στό μάτια, κυρι-μένος άπ' την ώραία χρησιμότητα της θελκτικής μορφής της.

— Οί ! μου είπε, πόσον σάς εύλογώ ! Πόσο είμαι εύτυχισμένη !

— Ίσως, είπα μέ κίνημα περιλύπου ειρωνείας. Αδριον όμως θά λημονήσαιε και την καλήν αύτην πράξιν και έμένα τόν ιδιον.

— Δέν λημονώ ποτέ, είπα, και είς όλη μου τή ζωή δέν θά λη-μονήσω την πράξιν σας.

Εξ ένστικτου κρατήθηκα από του νά την άγκαλιάσω, μέ έξαφνα θέλησα τοιάχιστον νά λάβω μία φευγαλέα άνάμνησιν από αύτην, την άνάμνησιν ένός φιλήματος.

Δέν είχε τόν καιρό νά υπερασπισθί και τό χέλι μου έκόλλησεν επάνω στις ύγρές βλεφαρίδες της. Έμεινε λίγες στιγμές κατάπληκτη. Έ-πειτα είπα σιγά :

— Θά σάς άγαπήσω πολύ... σέ δυο χρόνια !

Τό μικρό χέρι της μέ άπώθησεν ζωη-ρά, γλαττώσεν έλαφρά μέν από τά χέλια μου και τό δωματίον έμεινε έ-ρημο.

Έτσι τό ραντεβού της νυκτός αύτης άπεσοβήθη.

Τός έπομένους ήμέρας κλεισθήκα στο δωματίό μου, διαδόσας ότι είμαι άρρωστος. Ηθέλα νά μη προσβάλω την ύπανδρον φίλην μου, νά μη θίξω τόν έγωισμόν της μέχρι της άφίξεως του συζύγου της.

Έτσι ή νεαρά σύζυγος έμεινε άθώα και πιστή χάρις στην έντέλμη της μικράς άνδραδέλφης της. Όταν δέ ό σύζυγός της έπέστρεψεν, έννόησε τό λάθος της, εύχαριστήθηκε γιά την άποχή μου και μέ κα-τέστησε φίλον του άνδρός της.

Από τότε έζησα λιγερών την νεαράν άνδραδέλφην της. Την έβλεπα νά μεγαλώνη άκτινοβολούσα. Καί νά πού πλησίαζή τώρα ό χρόνος πού θά μπορούσε νά συνδέσασ τή ζωή μου μέ τή δική της, κατά την υπόσχεσιν πού μου έδωκε ή ίδια, πώς θά έννοθούσε, πώς θ' άγαπηθούσε μέχρι θανάτου !...

Χ. Ρόνου

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

Γιατί όε-λύνη και όχι όε-δένει ;
Γιατί τρα-πέζι και όχι τρα-κλαίει ;
Γιατί κομ-μάτια και όχι κομ-είλια ;
Γιατί κο-μύζια και όχι κο-μύτες ;
Γιατί κομ-ήτες και όχι κο-μύτια ;
Γιατί Άντι-γόννη και όχι Άντι-πατούδα ;
Γιατί Άνεμ-ώνη και όχι Άνε-γάιδαροι ;
Γιατί Φαν-έλα και όχι Φα-δεύγα ;

Ο Άνάποδος

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Κάλλιο ποντικού κεφάλι παρά λιονταριού ουρά.

Όποιος κάνει ένα καλάθι κι' εκατό μπορεί νά κάμει.

Σταλαγματιά, σταλαγματιά κι' ή θάλασσα τελειώνει

Μήτε νύχτα δίχως μέρα, μήτε νεός χωρίς άγάπη.

Όταν κοιμάται ό δυστυχής, κανείς μη τόν ξυπνήση.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Βλαδιμήρου Ρόνου

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Είχαν γνωρισθί εκείνο τό βράδυ.

— Κάπου σά, έχω συναντήσαι, είπε ό Γιώργος. Ταρώφ ένν προ-σήμε τό γαλανό του βλέμμα στό όλόμανο μάτια της νέας.

Η Έλενα Ντερόβνα ήταν φημισμένη γιά την αιδέα όμορφιά της. Μάτια γεμάτα πάθος και γλυκύτητα, στόμα ροδοκόκκινον και άνάστημα έκτάκτου κομμοήτους. Ήταν επίσης γνωστή στον κόσμο των σαλονιών γιά την άδιαφορία, πού έδειχνε σ' όσους την τριγύ-ρουν και την θαύμαζαν. Έκείνο τό βράδυ ήταν καθισμένη στην ό-λοπρόσθιν έσθρα και έκάπνιζε μέ άφέλεια, πού την καθιστούσε τόπο θελκτική. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα, κεντημένο μέ πράσινα μετά-ξαι και μία κτυπητή πρόσθιν έσάρπα. Τα λεπτά χαρακτηριστικά της και ή έξαίσια χάρι της την έκαναν νά ξεχωρίζη από όλες της άλλες γυναίκες, πού έχόρευαν ή κουβέντιαζαν μέσα στό όλόρωτα σαλόνια.

Παραδόξως εκείνο τό βράδυ ή Έλενα δέν έχόρευε. Φαινόταν προση-λομένη στην όμιλία της μέ τόν Γιώργο. Δέν γελούσε όπως συνήθως. Τα μεγάλα μάτια της, τόν περιεργάζοντο μέ παράξενη προσοχή. Ο Γιώργος είχε μία αντιστοιχία έντε-λώς πρωτότυπη και έκφραστική. Στο

τύπο μέτωπο του έδιάβαζε κανείς τή σκέψη, την βαθειά σκέψη, και μία έκ-φραση μελαγχολίας έσχημάτιζε μία μικρή ουτίδα κάτω από τά χέλια του, πού μειδιούσαν μέ κάποια πι-καρία.

— Είπε παράξενο, επανέλαβε ό νέος. Μου φάνεσαι πώς κάποια σά ; είπα... δέν είνε ή πρώτη φορά.

— Άκού άποψε γνωριστήκαμε ; άπήντησε μειδιώσα ή Έλενα. Πότε φθάσατε από τό Λονδίον ;

— Προχθές.

— Πόσον καιρό έλείπατε ;

— Άδεια χρόνια.

— Αδύνατον νά συναντηθούμε τότε. Δέν έβγαια από την Πετρούπολι πού δύο φορές γιά νά πάω στη Μό-σχα. Γιατί μέ κυτταζετε μέ τόση προσοχή ;

— Μή μέ παρεξηγήσατε, είπεν ό Γιώργος μέ κάποια συγκίνησι, πού δέν μπορούσε νά κρύψη. Έχω γιά σάς τόν μεγαλειότερο σεβασμό και ιδίως μη μέ περάσατε γιά έναν από τούς νέους των σαλονιών, πού λένε κοινο-τυπίας. Πέρασα τή νεότητά μου δια-βάζοντας βιβλία... Σπανίως μέ είδαν είς τά κοσμικά κέντρα. Άπόψε ήλθα εδώ νά χαίρεσθω τή δουλειά, πού είμαι στην συγγενή μου. Μόλις σά ; συνήντησα, ένα παράξενο αίσθημα συμπάθειας γέμισε την ψυχή μου.

Ενόμια πώς σάς έγνωρίσα κάποτε, πώς σά ; έγρασα και πώς σάς ξανα-βρήκα. Πώς τό έξηγείτε αύτό ;

— Δέν τό έξηγώ... Παραδέχομαι μία ψυχική συγγένεια, πού συνδέει δύο ό,τι εις την πρώτη συνάντησι.

— Κι' εγώ αισθάνθηκα γιά σάς... μία μεγάλη συμπάθεια, είπα μέ ειλι-κρινειή ή νέα.

Ο Γιώργος εξακολουθούσε νά την παρατηρή μέ συγκίνησι και ταραχή.

— Τι είναι ή ζωή... έπιθύρισε. Θά μπορούσα νά μένω μαζί σας όλόκληρες ώρες και νά είμαι εύτυχής... Νά σάς βλέπω και νά σάς άκούω... Καί όλοι οι φίλοι μου μέ περιούσαν άλλοτε γιά την ψυ-χρότητά μου μέ τις γυναίκες.

— Άποψε και εγώ δέν έχόρευα. Μ' άρεσε ή συν οροφία σας... Κυτάχθηκα. Ήταν και οι δύο νέοι και ώραίοι. Η φύσις τούς είχε προίσει μέ πλούσια χαρίσματα. Ήταν ή πρώτη ήμέρα της συναντήσεώς των και μιλούσαν ήδη σάν π ληοί φίλοι.

— Σας άρέσει ή μουσική ; ρώτησεν ό Γιώργος.

— Πάρα πολύ, άπήντησε εκείνη μέ την άρμονική φωνή της.

— Δέν είνε μία τέχνη, πού κάνει τούς ανθρώπους νά επικοινωνο-νούν μέ τούς θεούς ;

— Όλα μ' άρέσουν, είπα ή νέα. Η ζωή είνε ένα θείο δώρο. Όλας ή έκδηλώσεις της μέ ένθουσιάζουν. Η τέχνης, ή φύσις, ή άν-θρωποι ιδίως... Μ' άρέσει τό γέλιο, ή φίλις, τά λουλούδια, άκόμη και ή λύτη καμιά φορά.

— Τι δέν σας άρέσει ;

— Όλα σά, δώσω την χαρά, την εύτυχία... Οι χαρακτήρες μας, ή καρ-διές μας συμφωνούν... Τι έμπόδιο ύπάρχει γιά δύο όντα σάν έμείς ; Τή στιγμή εκείνη ένας νέος μέ σκληρή άσχηματική φωνή σήν την πόρτα σάν νά ζητούσε κάποιον.

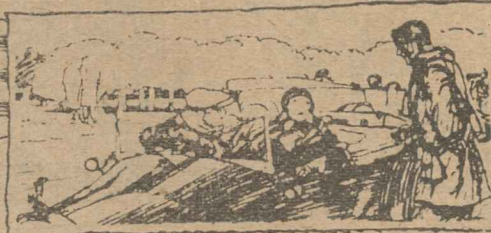
Είπε άμέσως την Έλενα, πού καθόταν στον ψιθινό καναπέ μέ τό Γιώργο κάτω από μία μεγάλη λατάνα.

— Έδώ είσαι ; της είπα χαρούμενος. Άρρηστ γιατί ή μητέρα ήταν λίγο άδιάθετη άποψε. Ηλθα νά σε πάρω.

Ο Γιώργος έκείταξε τόν άγνωστο αυτόν μέ άκίνητη βλέμ-ματα. Ένας πόριστος φόβος έκυρίευσεν την ψυχή του. Ένα παράδοξο αίσθημα δυστυχίας.

Η Έλενα, κάπως ταραγμένη και αύτη έκαμε τας συστάσεις. — Νά σάς συστήσω τόν κόμητα Ταρώφ, είπα ή Έλενα, ή όποία ήτο άφροσύνη. Ο πρόγνηψ Βόρις, Αρνώφ... ά ρ ρ α β ο υ ν ι α δ ε ι τ ο ς μου...

Βλαδιμήρου Ρόνου

— Η ψευτιά, ή ύποκρισία, ό φθόνος, πού έχει γιά μάσκα την ζολακία...

— Δεσποινίς, είπα ό Γιώργος, μου έπιτρέπετε μία έρώτησι ;

— Εύχαρίστως.

— Σας άρέσει ό χορός ;

— Πολύ. Τρελλαίνομαι.

— Θέλετε νά χορεύομε μαζί ;

Μέ μία ελαστική κίνησι του σώματος ή Έλενα βρέθηκε στην άγ-καλιά του. Ο Γιώργος την παρέσυρε διπλωμένος γιά τή σπάνια όμορφιά της. Έχόρευε σάν Συλφίδα. Γ' αυτόν ήταν μία μεθυστική έντύπωσις χαράς αύτός ό χορός. Έννοιωθε τό άρωμα τών μαλλιών της... Έσπριζε μέ πάθος τό χέρι της και έπιθύρισε κοντά στό

αύτι της.

— Είπε σάν όνειρο αύτός ό χορός...

Έννοιωσε τό χέρι της νά τρέμη

μέσα στό δικό του.

— Σαν όνειρο... επανέλαβε εκείνη

μέ κάποια μελαγχολία.

Επέστρεψαν στη γωνία, πού

τούς είχε φιλοξενήσει. Ο Γιώργος

ήταν ένθουσιασμένος, τρελλός από χα-

ρά, σάν μεθυσμένος. Είχε εύρει επί

τέλους εκείνην πού όνειρευόταν από τά

δεκάτη του χρόνια... Ήταν εκείνη...

Ήταν ή γυναίκα πού ζητούσε... ή

άδελφή, ή φίλη, ή ιδανική σύντροφος...

Της μίλησε έτσι :

— Εγώ δέν πιστεύω στην άληθινή

άγάπη. Δέν την είχα συναντήσαι με-

χρι σήμερα. Τώρα πιστεύω... Είπε

τόσο άπροσδόκητο, τόσο παράξενο

αυτό πού αισθάνομαι. Εκείνη δέν

άπήντησε. Η ίδια μελαγχολία σκο-

τένιαισε τό γλυκό πρόσωπό της.

— Άς μη μιλήμε πια γι' αύτό...

φιθύρισε.

— Γιατί ;

— Είμαστε τρελλοί... Ίσως δέν

ξαναϊδωθούμε ποτέ...

— Αδύνατον ! Θά μένω πια εδώ

για πάντα. Αισθάνομαι πώς δέν μπο-

ρώ πει νά στερηθώ την παρουσία

σας... Σας άγαπώ... είπα κατάχλωμος

ό Γιώργος. Άφήστε με νά εξακολου-

θήσω, προσέθεσε, βλέπων ότι ή νέα

τόν έκείταζε μέ μία έκφρασι πόνου.

Συγχωρήσατε με... Άγαπά γιά πρώτη

φορά στην ζωή μου. Σας φάνεσαι πα-

ράξενος ; Άποψε σάς έγνωρίσα και

έννοιωσα μέσα μου την άληθινή εύ-

τυχία της ζωής. Δεσποινίς, θέλετε νά

γίνετε γυναίκα μου.

Σ' αύτή την έρώτησι ή Έλενα

έκίνησε τό κεφάλι της.

— Αδύνατον... έπιθύρισε.

— Γιατί ; Σας άγαπήσα πώιν σάς

γνωρίσω... Είσατε εκείνη πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

— Είπατε ότι είμαι πού περιμέ-

να. Γνωρίζεται την οίκονομεία μου.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο Δόν Γοντράν προσπαθούσε να σηκωθεί, αλλά όπως φοβότανε κι ο Τερράλ, η στήσις αυτή είχε αυξηθεί την αδυναμία του και, απηυδισμένος, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ξανάπεσε χαμώ, λέγοντας:

— Δεν μπορώ να περπατήσω. Είναι αδύνατο!
— Αδύνατο! του είπε ο Τερράλ. Αδύνατο τώρα που είδες κι' άγγιξες με τα χέρια δλο αυτό το ακαταμάχητο χρυσάφι, το δέλητρο του οποίου σε έκανε να περιφρονήσεις τους κινδύνους; Θ' αποθάνης λοιπόν από εξάντληση απάνω σ' αυτό τον κατόχρυσο σωρό, που έπεριμένε να σου προσφέρει πλούτη κι' ευτυχία; Αί! ο πιο φτωχός ζητιάνος που είναι αυτή τη στιγμή ένα ποτήρι νερό είναι πολύ πιο πλούσιος και ευτυχισμένος από μάς.
— Έκείνη τη στιγμή άκουσε την Ελισάβετ να τον φωνάζει και την πληρούσε.

— Ιάκωβε, του είπε, δεν υπάρχει ούτε μία στάλα νερό σ' αυτή την έρημο;

— Όχι, κυρία, της απάντησε, ούτε στάλα, ούτε ένα δέντρο για να μάς 'λαϊάσει' υπάρχει μονάχα χυσάφι!

— Ω, γιατί να εγκαταλείψουμε το φτωχικό μας σπιτάκι, Γοντράν! φώναζε η δυστυχισμένη γυναίκα. Τι ευτυχισμένη θα ήμουν αν έξοδα πάντα εκεί, ήσυχια, έστω και με φτώχεια, με το αγαπημένο μου παιδί στα γόνατά μου! Όταν συλλογίζομαι τα νερά που έτρεχαν εκεί, τις βαμβακιές και τις λινιές, που κάτω απ' τη σκιά τους σε περιμένα, Γοντράν, να γυρίσεις, ό! τότε καταριέμαι αυτό το χρυσάφι προς χάριν του οποίου εγκαταλείψαμε εκείνον μας τον παράδεισο! Ιάκωβε, γιατί να μάς παρασύρεις; Έσύ είσαι ο ατίσιος, έσύ παραινέσεις το σύζυγό μου προς την καταστροφή του!

— Μη με καταδικάζεις, κυρία, επιθυμώ τον Τερράλ με αγωνία.
— Ναί, γιατί δε σώσεις τον Γοντράν, ενώ το παιδί της έρημου που έτρεπε να ξέρεις τα μυστήριά της; Ενώ που ένόχωνες τον έρωτά του στο χρυσάφι, έσύ που τον οδηγήσες σ' αυτούς τους θησαυρούς του χρυσού, τον αφήνεις τώρα με τόσο άσπλαχια να πεθάνει!

— Ω! ναί, είμαι αθώος, γιατί έτόλμησα να διακινδυνεύσω τη ζωή σας, κυρία, μέσα σ' αυτή την έρημο, είπα με συντριμμένη φωνή ο Τερράλ.

— Δεν πρόκειται για μένα, του απάντησε ξερά η 'Ελισάβετ.
— Ο Τερράλ έστρεψε απελπισμένος τα χέρια.

— Αλλά εξαντλήθηκε δλόετα, εξακολούθησε η 'Ελισάβετ. Δεν μπορώ να κάνω ούτε ένα βήμα. Δός μου λίγο νερό, Ιάκωβε, γιατί υποφέρω πολύ. Καίγεται ο λάρυγγάς μου! Μου φαίνεται πως πεθαίνω. Ιάκωβε, δός μου λίγο νερό.

— Έκείνη τη στιγμή ο Τερράλ, που διαρκώς έστρεφε τα μάτια του δεξιά και αριστερά, έβγαλε μία κραυγή χιούς. Παρατήρησε να κρέμεται στο έφιππιο του αλόγου την κολοκύθα του Ακακί. Έπεσε χαμώ γονατιστός κι' ευχαρίστησε το Θεό για την ανέλπιστη αυτή σωτηρία.

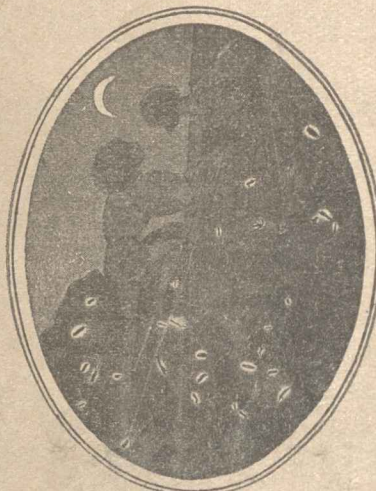
Κι' άμέσως έτρεξε και ξεκρέμασε την κολοκύθα, μέσα στην οποία βρισκότουσαν λίγες σταγόνες νερό και την έδειξε μ' εξαιρετική χαρά στην κ. Φαβιέ, η οποία έβριζε άπάνω της ένα βλέμμα γεμάτο επιθυμία.

— Ω πόσο διψώ! ψιθύρισε η 'Ελισάβετ θλίβουσα με τα χέρια της το φλογισμένο στήθος της.

— Ω! πόσο υποφέρει και με πόση γενναιοδωρία, είπε ο Τερράλ. Αλλά, ά, είναι ευλογημένος ο Θεός. Μένει ακόμα λίγο νερό για να πιει και να καθουχάσει κάπως το τρομερό αυτό μαρτύριο της δίψας.

Και έκανε ένα βήμα προς την 'Ελισάβετ. Ο Γοντράν, όμως, τον έσταμάτησε, πιάνοντάς τον επιτακτικά από το γόνατο:

— Τρελλότητες, Ιάκωβε. Η 'Ελισάβετ είναι πού είναι χαμένη. Οποιοδήποτε αυτή είν' άνικανη να μάς ακολουθήσει και για να φθάσουμε στο σκοπό μας μάς μένουν ακόμα κάμποσες ώρες πορείας. Κ' εγώ, κι' εγώ έχω τα χέρια μου στεγνά, κι' έμένα ο λαιμός μου είναι φλογισμένος και εγώ νοιώθω φωτιά μέσα στο στήθος μου. Κ' εγώ δεν θα μπορέσω να εξακολουθήσω να περπατώ αν δε βρω τη σωτηρία μου σ' αυτή την

[Υπό το 'Ιδανό' συγγραφέως 'Εμ. Γοντράλ]

κολοκύθα.

— Ο Τερράλ έβριζε από αγανάκτηση και είπε:

— Αλλά έσύ, Δόν Γοντράν, είσαι άντρας, είσαι δυνατότερος από το λεπτό αέρο πλάσμα, μπορείς ν' άνδξεξς πιο πολύ όρα σ' αυτή την άγνωση της δίψας. Πριν νυχτώσει θα μπορούσαμε να βρούμε κανένα πηγάδι ή καμιά βρύση ή κανένα ρυάκι, ποιά; Ξέρεις; Αλλά αυτή δε μπορεί να υπομείνει πια, γιατί δε για μάς εινε πόνος, για κείνη εινε αγωνία, θάνατος.

Θέλησε ν' απαλλαγί από το σφιξίμο του κ. Φαβιέ, αλλά αυτός εξακολουθούσε να τον κρατεί με δύναμη και του είπε:

— Όχι, η 'Ελισάβετ μάς έμποδίζει, μάς άργοτορεί. Δεν της χρυσάφι τίποτα έμεις για να την ανακουφίσουμε, χάνοντας το πολύτιμο αυτό νερό που θα μπορούσε να μάς διατηρήσει ως πού να κατορθώσουμε να βρούμε από την έρημο.

Ο Τερράλ νυτιούσε τον εύγενή με φρυά.

— Λοιπόν εγκαταλείπεις την σύζυγό σου, του είπε, σ' αυτή την φλογισμένη έρημο; Αδίκη! την τόσο όμορφη και άρρωστημένη σε σένα, αυτή που με τόσο πάθος σ' αγαπά.

— Θα την ξαναβρούμε όταν γυρίσουμε, του απάντησε με βίαιη φωνή ο Γοντράν, κι' έτσι θα σωθούμε κι' οί τρεις.

— Όχι, φώναζε ο Τερράλ, χίλιες φορές όχι, εγώ δεν την εγκαταλείπω. Όχι δεν έχω την καρδιά μου από πέτρα ώστε να άκούσω τους θρήνους και του, στεναγμούς της, ενώ μπορώ να καθουχάσω του; πόνο της. Όχι δεν μπορώ να φερθώ σαν άνανδρος δολοφόνος στη γυναίκα που έπιστεύτηκε τον έρωτά της σ' εμάς και την όποι έμεις έμειψ γενοί, πίνοντας απ' αυτό το νερό, θα εγκαταλειφθούμε και θα μπορούσαμε να βρούμε από την έρημο σωζόντας κι' αυτήν στο γυρισμό, ενώ έτσι όπως λές; έσύ καταδικάζομαστε και οί τρεις να πεθάνουμε έδω.

Ο Τερράλ είχε άρχισι να φαντάζεται ότι ο Γοντράν έχασε τα λογικά του, όταν είδε την 'Ελισάβετ να κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες για να σηκωθεί και άμέσως να ξαναπέφτει εξαντλημένη, απηυδισμένη κι' άσθμηνόουσα με το μέτωπο γυμμένο προς το στήθος. Φώναζε η δυστυχισμένη γυναίκα.

— Ω! η δίψη! η δίψη! Πώς σφυρίζουν τα αυτιά μου. Νοιώθω σίδερα πυρρώνει να μου σκίζουν το στήθος.

Κατόπιν σπινθώνοντας τα χέρια της και με το πρόσωπο γεμάτο δάκρυα, φώναζε:

— Μία στάλα νερό, Θεέ μου! Μία στάλα νερό! Κάνε να πέσι από τον ουρανό μία στάλα νερό στα χέρια μου! Ω, να έχω τόσο δίψη και να βλέπω εκεί κάτω το καθαρό και διάφανο νερό που κυματίζει σαν άσπρη μες στο φως.

— Άκού; άκού; είπεν ο Τερράλ προς τον Γοντράν.

— Και μηπως εγώ δεν υποφέρω; άπάντησε αυτός.

— Κρί μία τίγρις άκόμα θα έσπλαχνιζότανε τα βάσανά της, έλε ο Τερράλ. Ηούχασε κυρία, και κάνε κοράγιο. Σού φέρνω μια κολοκύθα νερό.

Η 'Ελισάβετ άτλωσε προς αυτόν τα χέρια της και του είπε με ένα χιμόγελο, που μοιάζε σαν το γέλιο μιας τρελλής.

— Την κολοκύθα! την κολοκύθα! Δός μου τη γρήγορα, 'Ιάκωβε, γιατί η 'Αλίσση μου με προσκαλεί και πρέπει να έχω δύναμεις για να πάω να την συναντήσω. Περιμένα, 'Αλίσση μου, περιμένα με κι' αν διψάς έλα έδω, έχει η μητέρα σου νερό και για σένα.

Ο Τερράλ, που έερεμε σύσσωμος, προχώρησε προς την 'Ελισάβετ, χωρίς να μπορεί να την κτεταξί, γιατί έννοιουθε την καρδιά του να συντριβεί με πόθος στη φρενική εκείνη άγνωση της 'Ελισάβετ, όταν ο Γοντράν του φώναζε:

— Σέ διατάζω να μου φέρεις αυτήν την κολοκύθα, 'Ιάκωβε.

Ο Τερράλ σήκωσε τους ώμους του περιφρονητικά.

— Άδλιν έπληροτή, με παρακούνεις λοιπόν; του έαναίπε ο Γοντράν όρμώντας και μπαίνοντας μεταξύ αυτού και της 'Ελισάβετ.

— Όχι, απάντησε ο 'Ιάκωβε. 'Αλλά πώς τολμάς να διατάζεις έδω, Δόν Γοντράν, μέσα σ' αυτή την έρημο, όπου μόνο δύο άντρες ύπάρχουν. Ίσοι μεκροστά στον κίνδυνο και μία γυναίκα που πεθαίνει;

(Έπεται το τέλο.)

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Άρχισι να φοβόμαι ότι μάς περιμένουν νέα περιπέτειες. Τα μαρτύριά μας δεν έελετίωσαν ίσως άκόμη. Και είδε ο Θεός να μάς λυπηθεί και να μάς συνδράμει σ' αυτή την δεινή περίσταση...

Ότι κρύβεται κάποιον μυστήριο στο θάνατο της Λουκίας δεν ύπάρχει άμφιβολία. Απέθανε από εξάντληση, αυτό το γνωρίζω καλά. Το αλμα έχαντο μυστηριώδως από το σώμα της. Τι έγίνετο όμως και πώς έχαντο;

Τι κινήματα ήσαν εκείνα του λαιμού της; Και πώς εξηφανίστησαν έτσι εξαφνα όταν έφυγορραγούσε; Τα σκέπτομαι όλα αυτά και κινδυνεύω να τρελ άδω!...

Ο Αρθούρος ά αχωρεί αύριον διά το πατρικό του σπίτι, όπου τον καλεί έκτακτος άνάγκη. Θα γυρίσει όω; άμέσως.

Ο Βάν 'Ελισγ ά έλοβε να εξετασή μόνος του όλας τας σημειώσεις και τας έπιστολάς της άτυχού, Λουκίας.

Δεν πρέπει, μου είπε, να έννοιση κανείς πώς απέθανεν η άτυχή νέα.

Έβριζε γράμματα πολλές έπιστολάς εις το συρτάρι του γραφείου της νέας και ένα μισοτελειωμένο ημερολόγιο. Τα έδεσεν εις ένα πακέτι και μου είπε:

— Πρέπει να λάβω γνώσιν όλων αυτών. Άύριο θα ζητήσω προς τοιοτήν άδελφόν του 'Αρθούρου.

Πριν πάει κατόπιν για ύπνο περφόμασε στον νεκρικό θάλαμο που έφθανε ο νεκρός της Λουκίας. Η άτυχής νέα ήταν ξαπλωμένη σ' ο φέρετρό της, κι' καταστόλιστη μ' όρατά, ερωδιωτά λευκά λουλούδια. Λευκόν ήρασμα έσκέπαζε το πρόσωπό της. Όταν ο Βάν 'Ελισγ το έτραβήξε μία κραυγή έκπληξης μ' ύ ξεφύγες.

— Θεέ μου!

Όλη η έμορφή και η δροσερότης της Λουκίας είχαν άπλωθεί και πάλιν στο πρόσωπό της. Η φθορά του θανάτου δεν διακρίνετο. Μόνον προς της παραδόξου άσθενείας της ήτο τσόν ό-ροία.

Ο Βάν 'Ελισγ την κυττούσεν έπίσης σκεπτικός. Δεν μπορούσε να κρηίση τα δάκρυα. Ένόμιζα πως είχε ξαναζωντανέψη.

Έξω από το καθήγητή έγγυρισε και μου είπε:

— Μείνε έδω έως ότου να γυρίσω.

Και έξήλθεν. Όταν έγγυρισε κρατούσε πάλιν στα χέρια του άρκετά από τα γνωστά εκείνα βιβλία, τα όποια έτοποθετούσεν στο λαιμό και στο κρεβάτι της Λουκίας όταν ήτο άρρωστη. Τα έκορπούσε παντού γύρω της μέσα στο φέρετρό μαζύ με τα άλλα άνθη. Κατόπιν ξεκρέμασε από το λαιμό του ένα χρυσόν σταυρόν, τον έτοποθέτησεν επί των χειλέων της νεκράς και την έσκέπασεν εκ νέου.

Δεν τον ρώτησα γιατί τα έκανε όλα αυτά. Περιμένα να εξηγήθι μόνος του.

Όταν ήλθε στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ και ενώ γδυόμουν, άκουσα να κτυπούν έλαφρά στην πόρτα. Ήταν ο Βάν 'Ελισγ. Μπήκε και χωρίς προλόγου; μου είπε:

— Πρέπει να μου φέρεις αύριο από την κλινική σου μερικές κοπίδες από αυτές της νεκροψίας.

— Θα κάνουμε νεκροψία; τον ρώτησα.

— Ναί και όχι. Θα κάμω νεκροψίαν, αλλά όχι όπως την φαντάσαι σ' ό. Θ' σου εξηγήσω άμέσως; αλλά πρόσεξε, προς Θεού, μη σου φύγει λέξις. Θ' άποσώσω την κεφαλήν της Λουκίας και θ' άποσώσω την καρδιά της!

— Κρίμη καθήγητά!

— Πώς; Τρεμεις; Σύ, ο όποιος είσαι από τους άριστους χειρούργους; Θ' άδ έκανα αυτό άπόφαση, αλλά δεν θέλω ν' άνιληφθώ ο 'Αρθούρος τίποτα. Άύριον όταν θα φύγει θα έχωμεν καιρόν γι' αυτό.

— Γιατί να το κάμωμεν αυτό όμως; Προς ποίον όφελος;

— Ο Βάν 'Ελισγ μ' έκύταξε θλιβερά, έβαλε το χέρι του στον ώμο μου και μου είπε:

— Φίλε μου Σοιάρο. Έχεις δίκιο—να μιλή; έτσι. Δεν σ' άδικώ όταν όωας άπ' όλους τους λόγους διά τους όποιους; κάμνω ότι κάμνω όταν σου εξηγήσω τα πάντα θα με δικαιώσης. Πάντοτε είχες τυρλή όταν σου εξηγήσας π' έμένα. Έμπιστεύσου με και τώρα. Το βέβαιον είναι ότι αν έγένεσσι μου εινε κάπως παράδοξοι. Και όμως το κάθε τι

που πρώτω εινε άπαράτητον. Θυμάσαι; Άπγορευσα στον Αρθούρο να φιλήσει την Λουκίαν όταν έφυγορραγούσε. Και το το έπέτρεψα όταν έπερε. Αυτή η ίδια δεν μ' ευχαρίστησε γι' αυτό; Θυμήσου το. Δεν μ' έβαλε να της άρκεισθώ ότι θα της άποδώσω την ειρήνην μετά θάνατον; Κι' εγώ της άρκεισθαι και θα τηρήσω το λόγο μου; Πίστεψε λοιπόν σε μένα. Γίνε σύμμαχός μου στη δύσκολη αυτή περίστασι. Ο άγων μάς θα εινε δεινός, αλλά θα νικήσουμε. Ο Θεός δεν θα μάς εγκαταλείψη.

Εσιώπησε για μία στιγμή κι' έπειτα συνέχισε:

— Φίλε μου Σοιάρο, τρεμεράι ήμέραι πρόκειται να έλθουν. Άς ελμεθα ένωμένοι και ά; έχωμεν έμπιστοσύνην ο ένας στον άλλο...

Τα λόγια του αυτά με συνέκλιναν. Του έδωκα το χέρι μου και του υποσχέθηκα να τον βοηθήσω, σ' ότι δήποτε κι' αν έκαινε. Μ' ευχαρίστησε και έφυγε.

Το πρωί έκοιμώμουν άκόμη όταν ήλθε και με ξύπνησε ο Βάν 'Ελισγ. Έστάθηκε πλάι στο κρεβάτι μου και μου είπε με θλιμμένη φωνή.

— Μη φέρεις τίς κοπίδες για την νεκροψία. Δεν θα γίνη.

— Γιατί; ρώτησα γεμάτος περιέργεια.

— Γιατί; Γιατί είναι πολύ άργα ή πολύ ένωρίς άκόμη. Κότες έδω! Και μου έδειξε τον μικρόν χρυσόν σταυρόν, τον όποιον είχε τοποθετήσει την περασμένη νύχτα επάνω στα χέρια της Λουκίας.

— Τον σταυρό αυτό, προσέθεσε, τον έκλεψαν τη νύχτα.

— Τον έκλεψαν! Πώς; άφου τον έχεις στα χέρια σας;

— Τον έχω γιατί τον πήρα πίσω από 'Εκείνον που τον έκλεψε. Ο διάβολος μάς καταδιώκει. Δυστυχία του όωως.

Έβγαλε κατόπιν και με αφήσε βυθισμένον σε χίλιες δυό σκέψεις. Τι έσημάναν άραγε όλα αυτά τα μυστήρια; Άρχισα να υποπτεύομαι κάτι, αλλά ήταν τόσο τρομερό, ώστε δεν τολμούσα να το πιστέψω.

Ο Αρθούρος έδήλωσε το πρωί την νεκράν μνηστήν του χύνοντας άπόρρητα δάκρυα και άνεχόρησε. Ημεις άσχοληθήκαμε εν τώ μεταξύ με τα της κηδείας.

Κατά τας 5 το άπόγευμα ο 'Αρθούρος επανήλθεν. Ο δυστυχής νέος ήταν τρομερά καταβεβλημένος. Αί θλίψεις των τελευταίων ήμερών τον είχαν συντρίψει. Προς έμένα έφερετο πάντοτε φιλικώ-τατα.

Επίσης ήτο εις άκρον φιλόσοφος και προς τον Βάν 'Ελισγ, 'Εν τούτοις εις το βάθος έφάνετο μνηστικόν έναντίον του. Είχε παρεξηγήσει φανερά και αυτός την άλλόκοτον και μυστηριώδη στάσιν του καθήγητού κατά την άσθενείαν και τον θάνατον της μνηστής του.

Πάρε τον Αρθούρου, μου είπεν ο Βάν 'Ελισγ, άνέβασε τον εις τον νεκρικό θάλαμον να ιδή την νεκράν. Ίσως έπιδώσει να προσευχθί πλησίον της.

Παράβη το όματι τον νέον και άνεβήκαμεν επάνω. Ετοιμαζόμουν να φύγω και να τον αφήσω μόνον, όταν με άπαξεν εξαφνα από το χέρι και μου είπε:

— Κότρε! Κότρε! έει!

Τον είχε καταπλήξει και αυτόν το άλλόκοτον και άνεξηγητον νεκρικό κάλλος της Λουκίας και η μεταθανάτιος δροσερότης της. Ήταν πραγματικώς σαν να είχε ζωντανέψει! Ένόμισες πως θα έσκακόνετο και θα μιλούσε!

Ο Αρθούρος έτρεψε. Έγώ άρχισα να έχω διαταγούς. Ήταν νεκρή πρηνή; Την ίδια έρώτησι μου έκανε και ο 'Αρθούρος, ο όποιος ήταν κατασπαραγμένος.

— Σοιάρο, πώς μου, είναι άληθινά νεκρή;

Τον έβεβαίωσα ότι δυστυχώς ήτο πλέον νεκρά και σπαραγμένος το έξήγησα ότι συχνά συμβαίνει μετά τον θάνατον τα πρόσωπα μισρόν νεκρών ν' άποκτούν μία εξαιρετική άπαλότητα και νευρική όμορφιά, όταν προκρίνται προηγουί του θανάτου μακρά και δέξται άσθενεία. Η βεβαίωσίς μου αυτή φαίνεται ότι έκορπούσε τας όπο-ψίας του Αρθούρου, ο όποιος άφου γονατίσε δίπλα στη νεκρά κλίνη και κοίταξε επί ώρα με άγάπη την προσφίλη του νεκρά, έση-

Καταλαμβάνετο από άγρίας νανίας.

κώθηκε και άπεμακρύνθη. Τού ελπα ακόμη ότι αυτός ήτο ο τελευταίος του χαιρετισμός, γιατί σε λίγο έ- πρόκειτο να κλείσουν τη Λουκία μέσα στο φέρετρό της. Γι' αυτό ο Αρθούρος ξαναγύρισε προς το κρεβ- βάτι, πήρε το χέρι της Λου- κίας και τὸ φίλησε και κα- τώπιν της έδωσε και δεύτερο

φίλημα στο μέτωπο.

Τὸν άφησε τότε μέσα στην κάμαρα και πήγα και βρήκα τὸν Βάν "Ελισγγ σὸν ὅποιον άνεκοίνωσα ότι ὁ άποχαριςμός έγινε. "Αμέ- σως ὁ Βάν "Ελισγγ πήγε σὸ μαγειρείο όπου περιμέναν οἱ νεκροθά- πτες και τούς ελπε νά έτοιμασθουν νά σκεπάσουν τὸ φέρετρο. "Όταν ξανάφθε μέσα τοῦ ελπα σχετικῶς με τὴν ερώτησι πού μου άπήντησε ὁ "Αρθούρος και μοῦ άπήντησε :

— Δέ με εκπλήττει ἡ ερώτησίς του. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου άκόμη άμφέβαλα.

Δειπνήσαμε ὅλοι μαζί και ελδα ότι ὁ δυστυχισμένος "Αρθούρος προσπαθούσε νά συγκρατῇ ὅσο μπορούσε τὴ βαθεῖα θλίψη του. "Ο Βάν "Ελισγγ έμεινε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου σιωπηλός, όταν ὅμως άνάψαμε τὰ τσιγάρα μας, ελπε, άπευθυνόμενος πρὸς τὸν "Αρ- θούρο :

— "Αρθούρε— άν και κατὰ τὰ "Αγγλικά έθιμα θά έπρεπε νά σὰς πῶ μιλῶντος—άλλά συνείδησα νά σὰς άγαπῶ, ναι, άκριβὸ μου παιδί, ὡς "Αρθούρο...

"Ο "Αρθούρος έπήρε κ' έσφίξε με θερμότητα τὸ χέρι τοῦ σοφοῦ και τὸ ελπε :

— Πέστε με ὅπως θέλετε. "Ελπίζω ότι θά μπορῶ πάντοτε νά έχω πὸν τίτλο τοῦ φίλου σας. Καί έπιτρέψατέ μου νά σὰς πῶ ότι δέν μπορῶ νά βρῶ λέξεις νά σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλοσύνη σας πρὸς τὴν δυστυχισμένη μου Λουκία.

"Ετανος γιὰ μιὰ στιγμή και κατόπιν έξηκολούθησε :

— Γνωρίζω ότι αὐτὴ κατάλαβε τὴν καλοσύνη σας καλλίτερα ἀπὸ μένα και άν εφάνηκα κάπως άπογοεός ἡ άγνήτης πρὸς σὰς κατὰ τίς τελευταίες τῆς στιγμῆς πρέπει νά με συχωρέσετε.

"Ο Βάν "Ελισγγ τοῦ άπήντησε με μιὰ σοβαρὴ εὐμένεια :

— Εξῶς, ότι ἦταν δύσκολο γιὰ σὰς νά πιστεῖτε ἔκείνα πού σὰς ελπα, γιατί γιὰ νά πιστεῖτε κανεῖς σὲ μιὰ βία πρέπει νά κατα- λαβαίνω και ελμαι βέβαιος ότι κι' άκόμα δέ με πιστεύετε, ἐπειδὴ δέν ξέρετε περὶ τίνος πρόκειται. Καί μπορεί νά ελθουν και άλλες περιπτώσεις πού θά σὰς παρακαλέσω, θά σὰς βιάσω σχεδὸν νά κά- νετε κατὶ και δέ θά με πιστέψετε. "Αλλά θά ερῇ ὅρα πού ἡ έμπι- στοσύνη σας σὲ μένα θά ἐκανελθῇ ὀλόκληρος, και τότε θά μ' ένο- ἡτε, σὰ νά βλέπετε φῶς. Τότε θά μ' εὐλογήσετε γιὰ ὅσα έκανα πρὸς χάριν σας, πρὸς χάριν άλλων και πρὸς χάριν τῆς θγαπητῆς σας στήν ὅποια ὀρκίστηκα νά σὰς προστατεύσω.

— Μάλιστα, δόκτωρ, ελπε ὁ "Αρθούρος. Θά σὰς πιστέψω ὅπως- δήποτε. Εξῶς ότι έχετε εὐγενεὴ καρδιά και ελσθε φίλος τοῦ Σουάρδ καθὼς και τῆς αγαπημένης μου νεκρῆς. Νά κάνετε ότι πρέπει νά γίνω.

"Ο καθηγητῆς έβρεξε δύο φορές και ελπε :

— Μπορῶ νά σὰς ρωτήσω τώρα κατὶ τι ;

— Εὐχαρίστω.

— Εξῶς ότι ἡ κυρία Ουέστερνα σὰς άφησε ὅλη τῆς τῆς περιουσία ;

— "Όχι, δέν τὸ ἤξευρα αὐτό. "Η δυστυχὴς αγαπητῆ μου κυρία !

— Καί τώρα, ἀφοῦ ελνε ὅλα δικὰ σας, μπορεῖτε νά τὰ διανε- σετε ὅπως θέλετε. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νά μου δώσετε τὴν άδεια νά διαβάσω ὅλα τὰ χειρόγραφα και τὰς έπιστολάς τῆς Λουκίας. Πιστέψατέ με ότι δέν τὸ κάνω αὐτὸ ἀπὸ μιὰ ματαία περιέργεια. Τὸ ζήτῶ αὐτὸ γιατί έχω σοβαροὺς λόγους. "Αν ἡ Λουκία εῴσους θά σὰς τὸ εββαίωνα. Θέλω νά μάθω ὅρισμένα πράγματα και κατόπιν θά σὰς τὰς ἀποδώσω άσφαλῶς. Πιστεύετε σὲ μένα κ' έχετε έμπι- στοσύνη γιὰ δει κάμνω

— "Ημπορεῖτε νά κάμετε ότι θέλετε, ότι πρέπει, τοῦ άπήντησε με εγκάρδιότητα ὁ "Αρθούρος. Δέν θά σὰς ζητήσω νά μου εξηγη- ῇτε σχετικῶς πρὶν τὸ άποφασίσετε μόνος σας.

"Ο Βάν "Ελισγγ εσχηκῶς δρόνις και ελπε με έπίσημον τόνον :

— Έχετε δικαίον νά μὴ έπιμένετε και νά μὴ βιάζεσθε νά σὰς εξηγηθῶ. Πικραί και πόνοι μὰς περιμένουν. "Αγῶνες και άγωνία και τρόμοι. Θά ελμεθα ὅμως ἐνωμένοι και θά νικήσωμεν.

Τὴν νύκτα αὐτὴν ἐκοιμήθηκα ἐπὶ ἐνὸς καναπέ. "Ημουν πολὺ λυ- πημένος. "Ο έπιμελητῆς τοῦ φρενοκομείου μοῦ εγραψε πὸς ὁ Ρέν- φιλδ ελχε τρομερὰς εῴψεις ταῖς τελευταῖες ἡμέρες και κατελαβρά- νετο ἀπὸ μανίαν ἀπερίγραπτον. "Ηθελε νά σπάσῃ τὰς σιδηρὰς κυ- κλίδας τοῦ παραθύρου τοῦ διδρόμου, πού βλέπει πρὸς τὸ πλαγιὸν ἐρημικὸν οἰκίημα και νά πηδήσῃ εῴω. "Εφώναζε λόγια άκατάληπτα και τρομερά.

Τὴν ἴδια αὐτὴ νύκτα ὁ καθηγητῆς δέν κοιμήθηκε καθόλου. Πε- ριπολοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ σπῆι και πα- ραφύλαγε κοντὰ στὴ Λουκία μέσα σὸν νεκρικὸν θάλαμο. "Όλα αὐτὰ άρ- χίζουν νά μου διαφωτίζουν ταῖς ὑπο- ψίες μου. "Υπάρχει άσφαλῶς κάποιος τρομερός, ὁδρατος ἐχθρός, ὁ ὅποιος μὰς καταδιώκει. Ποίος ὅμως; Καί διατί ;

(Ακολουθεῖ)

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μὴ με προσμένεις πιά νάρθῃ σὸν βουρὸ ἀκρογιάλι, Τὴν άμμουδιά νά πάρουμε, νά φάσουμε ὡς τὸ μῶλο Στὴν καταχνιά τῆς θάλασσας και τὴν άνεμοζάλη, Σὰ ροδοσύννεφο σκορπά, σβήνει τὸ ελναι μου δλο.

Κάποια φωνά ὄνειρεύομαι γιὰ τὸ σβηστό μας τζάκι, Ν' άστράφτει μες στὴ σκοτεινιά τῆς σάλλας τῆς κλεισμένης, Νά κρούει τὸ παραθύρι μας ὁ άέρας, τὸ νεράκι, Κ' εῴω βουβὰ και άμύλητα σὸν πλάι μου νά μένει.

Νά λές σ' αὐτὴ τοῦ τῆ σιωπῆ ὅσα ποτὲ δέν ελπε, Στὶς άνοιξιάντικες αὐγές, στὰ θερινὰ τὰ βοῶδια Ν' άνιστορᾷ στὴ σιγαλιά χαρὲς μαζί και λῦπες, Πόθους, παλμούς, ὀνειράτα, φίλι, άγολιές και χάδια.

Κ' εῴσι στὴν κρᾶτὶ σιγαλιά, τῆς νύκτας τοῦ Γενάρη, Ν' άγγίζουμε μες' στὸν νεῖρο μιὰ άνοιξη περασμένη, Τὰ ρόδα τ' "Αρπυιάντικα πού πιά μὰς τάχουν πάρει "Η Μοῖρα μας κ' οἱ ξένοι.

Μῆτσος Παπανικολάου

ΔΕΝΤΡΑ ΜΟΥ, ΔΕΝΤΡΑ ΞΕΦΥΛΛΑ...

Δέντρα μου, δέντρα ξεφύλλα στὴ νύκτα τοῦ Δεκέβρη, στὴ σκοτεινιά, βαθιά δειροστοιχία, μαζί πηγαίνουμε, μαζί και ἡ μέρα θά μὰς εῴρη, ὁ ερμημένα, θλιμμένα μου στοιχεῖα.

Αῦριο, μεθαύριο σύντροφο θά μ' έχετε και φίλο, τὰ μυστικά σας θέλω νά μου πῆτε, μὰ δταν, άργότερα, φανῇ τὸ πρῶτο νέο σας φύλλο, θά πάω μακριά, τὸ φῶς γιὰ νά χαρῆτε.

Κι' ἀφοῦ ταριάζει, ὁ δέντρα μου, νά μένω άπ' ὅλα πίσω τὰ θαλερά και τὰ εὐθυμία στὴν κλάση, ἐγὼ λιγώτερο γιαντὸ δέ θά σὰς άγαπήσω δταν θά μ' έχετε κ' εῴσις άκόμα προσπεράσει.

Κ. Γ. Καρυωτάκης

ΞΙΟΥΔΕΣ

I

Αὐτὴν πού πέραςε κ' εῴδιάρη τὰ μάτια μου άκολουθῶν σὰ σκλάβοι, πού πάει, και πάει, και σκοτεινιάζει κι' άπ' τὴν άχλύ δέν παραλλάζει...

Κι' ὁ δρόμος, πού έχει νά περάσῃ, μοιάζει μακρὺς και δίχως στάσι, γιατί κ' ἡ θάλασσα, ὅδε βγαίνει, με τὴν ὀμίχλη ελνε σμιγμένη

κ' ἡ πολιτεία και τὸ λιμάνι κ' ἡ σκοτεινὴ καπνιά πού βγαίνει, μέσα άπ' τῆς πάχνης τῆς θανέλλης, μοιάζει θαμνὴν άκουαρέλλα.

Αὐτὴν πού πέραςε κ' εῴδιάρη τὰ μάτια μου άκολουθῶν σὰ σκλάβοι.

— μαβὺ άνοιχτὸ σὲ φόντο γκριζο, τ' άβρὸ τῆς σκίτσος ξεχωρίζω

"Αφονὴ ἡ ἡμέρα πᾶει νά σβῇσῃ δίχως ν' άσ-ράφῃ, ἡ νά φωσῇσῃ. Μὰ στὴν καρδιά μου, ὅσο νυχτώνει, βρέχει και βρέχει και δέ σώνει.

Μὸ στὴν καρδιά μου δέ ζητοῦνε ποτὲς νά πᾶν κοιμηθῶντε πόθοι κ' ελπίδες πού έχω θάψει, φαντάσματα πού τάχω κλάψει.

Μὰ στῆς ψυχῆς μου τὴν άνία σάλεται μιὰ άπονη άριονία :

σημαίνει ἡ "Ανάμνησι, σημαίνει νά συναχθοῦν οἱ Πεδαιμμένοι...

— Μαβὺ άνοιχτὸ σὲ φόντο γκριζο, τὸ άβρὸ τῆς σκίτσος ξεχωρίζω ;

καπνὸς παρόμοιος, πού σαλεῖται, στὸν άδειον οὐρανὸ χωνεύει...

Τέλλος "Αγρας

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΑΣΧΗΜΟΜΟΥΡΑ

[Τὸ Μισὲλ Προδέν]

Τὸ πρωί, εῴσι τὴν "Αγίαν Μαγδαληνὴν έτελέσθη ὁ γάμος τοῦ κ. Ροβέρ- του ντὲ Μισὼ μετὰ τῆς δεσποινίδος "Ιουλιέττας Λαμπρῆς. "Η δεσποινὶς Λαμπρὴ ἦταν μοναχικὴ κόρη και κληρονόμος τοῦ πολυεκατομμυριού- χου ἐργοστασιάρχου Λαμπρῆ. "Ο ὄρατος Ροβέρτος ελχε κάμει αὐτὸν γάμον διὰ λόγους ὀικονομικοῦς. Δέν ελχε κατορθώσει νά κατα- κτῇ μιὰ ὀραία γυναίκα με ἑκατομμύρια, και ελχε περιορισθῇ εῴς ἐνὲν δέγμα κίτρινα σμιγμένο, πολὺ πολὺ άσχημη. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου ὅλο τὸ Παρίσι ελχε προσκληθῇ ἀπὸ τοὺς Λαμπρῆς, και ὁ Ροβέρτος ἦταν κάπως στενοχωρημένος γι' οὕτῃ τὴν ἐπίδειξι. "Ενας φίλος τοῦ Ροβέρτου τοῦ ελχε πηδύσει σὲ αὐτὸν. — "Εθέρρος !, — Μὴν άνησυχῇς ! τοῦ άπήντησε. Θά πάῃ στὴν κάμαρά τῆς, και ἐγὼ σὲ δικὴ μου ! Δέν πρόκειται περὶ γάμου, αλλά περὶ συνεταιρισμοῦ !

Τὸ βράδυ ὁ Ροβέρτος και ἡ "Ιουλιέττα, πού εῴδειχτο πολὺ εὐθυμῇ, έπρωγαν μαζί εῴς τὸ πολυτελὲς μέγαρον των. "Η "Ιουλιέττα μειδιούσε εῴς τὸν άνδρα τῆς, και τὰ μειδιήματά τῆς έμοιαζαν με γρυμνάσες.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Γιατί δέν τρώς ; Δέν σ' άρέσει ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — "Όχι... αλλά ελμαι λίγο κουρα- σμένος.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Κι' ἐγὼ, μὰ δέν πειράζει ! Στά- σοι. Εξῶς τι χρειάζεται... (Πρὸς τὸν ἑπηρετῆ).

Θέρε μας σαμπάνια... άμέσως !

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — "Όχι, ὅχι, θά αὐξήσῃ ὁ πονοκέφα- λος.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Κάθε άλλο... "Αλλωστε... ἡ σαμπάνια ελνε άπορροῖστη αὐτὴ τὴν ἡμέρα...

("Ο ἑπηρετῆς ελπιγὲ νά έκτελέσῃ τὴ διαταγή. "Η "Ιουλιέττα πηγαίνει και κάθεται κοντὰ σὸν Ροβέρτο).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Τί έπαθες, αγαπητῆ μου ; Σὲ βρῖσκα τρομερὰ άλλαγμένη.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — "Εχω πολὺ τρομερὴ καρδιά. Ρο- βέρτε μου. Χθές μου ελεγες ότι ἡ σημερινὴ μέρα θά ἦταν ἡ εὐτυχέστερη ἡμέρα τῆς ζωῆς σου... Γιατί δέν τὸ λές και σήμερα αὐτό ; "Εκανελάβε το !

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (Ποῦ θέλει νά κερδίσῃ καιρὸ). — Γιατί νὸ μὴ τὸ ἐκανελάβω ; Ελμαι πολὺ εὐτυχὴς πού ελμαι σβῆνγος σου...

(Διὸ ἑπηρετῆς εῴσθονται και άκούουν τὴ φωνά.

"Υπομιμνῶν και σερβίρον τὴ σαμπάνια).

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ (Υποπνῶν τὸ ποτήρι της). Στὸ Ροβέρ- το). — "Αγαπῇ μου, πᾶνω στὴν ὑγεία σου ! Στὴν εὐ- τυχία μας. ("Ο Ροβέρτος σμιγματίζεται). Δέν άπαντῆς ;

Καταλαβαίνω... Θέλεις νά μου ελπῇς γλυκιά λόγια... μὰ δέν τολμᾷς... εῴς αῴτιας... (Δείχνει τὸν μῖτο ντ' αὐτῆ).

"Ο Βικτωρ ὅμως ελνε παλαιὸς ὑπηρετῆς τοῦ σπιτοῦ μας... Μὰ γνώρισε μικροῦλα... Δέν πρέ- πει νά στενοχωρεῖσαι γι' αὐτόν. "Ελα, φίλησε τὴ γυναίκα σου.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (Πετὰ τὴν πετσέτα του και σμιγνεται θυμωμένος). — Σὰς ζήτῶ συγγνώμην, αλλά... δέν ελμαι καλά...

Πηγαίνω σὸν δωμάτιό μου...

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — "Όχι, ὅχι... Εγὼ θά σὲ περιποιηθῶ... "Ελα στὴν κάμαρά μου.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σὰς βεβαίω... ότι θά με ὀφελήσῃ πολὺ ἡ ἡσυχία, ἡ μονιμία...

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Τότε θά ελθω μαζί σου. Εῴνε καθήκον μου νά σε περιποιηθῶ, ἀφοῦ ὑποφέρεεις.

("Ο Ροβέρτος ἔγνεσι ότι ελνε άναπόφευκτη μιὰ εῴλησι, και εῴ- σὲ περιποιηθῶν, ἀφοῦ ὑποφέρεεις.

("Ο Ροβέρτος ἔγνεσι ότι ελνε άναπόφευκτη μιὰ εῴλησι, και εῴ- σὲ περιποιηθῶν, ἀφοῦ ὑποφέρεεις.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Εῴσαι καλλίτερα ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — "Ας άφήσωμε νά προσήκω. Εῴμαστε μόνον. Μπορεῖτε νά μου εξηγήσετε τὴ στάσι σας, μισροστὰ στὴν ὑπηρεσία ;

Εκάνετε σάν κοριτσάκι δεκατεσσάρων εῴων !

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ (Με ἡρεμία). — Δέν βρῖσκα νά εῴνε ἐγκληματική....

Εγὼ μᾶλλον παραξενεύομαι γιὰ τὴν άλλαγή τῶν τρόπων σου άπεναν- τί μου. Χθές ἦταν τόσο διαφορετικοί... Γιατί μοῦ μιλᾷς εῴσι ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Δέν εῴναι άνάγκη νά σὰς ὑπενημῶσῶ ὑπὸ ποίας

περιστάσεις, άπεφασίσθη ὁ γάμος μας. Εῴναι άπαραίτητὴ ἡ εῴλικό- νεια... Θά προτιμοῦσα νά σεβασθῶ τὰ κοσμικά τάκτα, αλλά σὲς με άναγκάζετε νά τὰ άφήσω κατὰ μέρος. Εῴμαι ὑποχρεωμένος νά πετάξω τὴ μάσκα, και νά μιλήσω καθαρά. Σὲς και ἐγὼ ἐκάμαμε ἕνα γάμο σμιγφέροντος. "Ενα συνεταιρισμό, και ὅχι μιὰ... ἐνωσι σμιπαθείας. Εῴμουν πτωχός, ἤθελα τὴν πολυτέλεια, τὴν εὐμάρεια. Σὲς πάλι... εῴς αῴτιας... δέν ξέρω πὸς νά ἐκφρασθῶ... εῴς αῴτιας... μερικὸν άτελειών...

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — "Ες αῴτιας τῆς άσχημίας μου, τὸ ξέρω πὸς εῴμαι φοικτῇ !

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Εῴσθε ὅμως πολὺ εῴτυχη και δέν θέλετε νά μεί- νετε μόνη στὴ ζωῇ, νά γίνετε γεροντοκόρη... "Ετοι άποκτῆσατε ἕνα σύντροφο, ἕνα άριστοκρατικὸ ὄνομα, μιὰ μεγάλη κοινωνικὴ θέσι, πρᾶγμα πού δέν εὐλόκατε εῴς σήμερα.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Σὲ εῴδιᾶξα γιὰ τὴν ὀμορφιά σου. Εῴμαι κι' ἐγὼ εῴλικρινῆς. Ναί... ἦταν άγο- ραπωλησία ὁ γάμος μας. "Εσὺ έπήρες τὰ ἑκατομ- μύρια, και ἐγὼ έπῆρα ἕνα ὀραίο άνδρα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (τρομαγμένος). — Τί εῴπατε ; "Αφοῦ άναγνωρίζατε τὴν άσχημίά σας...

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Εῴμαι ἕνας άσχημος φάκελ- λος πού περιέχει μιὰ τρομερὰ και εῴτυχημένη καρ- διά. Μιὰ μεγάλη εὐφροία. Αὐτὴ ἡ καρδιά, αὐτὴ ἡ εὐφροία εῴχουν άόριστους πόθους, φιλοδοξίες, και ζήτῶ τὴν άγάπῃ ἀπὸ τὴ ζωῇ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Εῴνε άδύνατον ν' άγαπηθῇτε...

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — "Επρεπε νά τὸ σκεφθῇς πρὶν με πάρεις... "Όταν θά θελήσῃς χοῖματά θά τὰ εῴρης...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Δέν μπορῶ νά σὰς άγαπήσω διὰ τῆς βίας !

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — "Ακουσέ με. "Αν δέν εῴσθε εὐγε- νῆς μαζί μου θά ζητήσω τὸ διαζύγιο άμέσως αὐ- ριο. Θά γίνω γελιός και θά μέινω στὴν ψάθα, ὅπως ἐκφράζονται οἱ σημερινοὶ νέοι. Τί τὰ θέ- λεις ; "Ενόμιζες πὸς έπήρες ἕνα δυστυχισμένο πλά- ρημα, και συναντᾷς τώρα μιὰ θέλμα και μιὰ δυνατὴ προσωπικότητα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (έξοργισμένος). — Θά εῴσαι πολὺ δυστυχισμένη μαζί μου... θά σὲ άπατήσω.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — "Όχι. "Αν μ' άπατήσῃς θά ζή- τήσω τὸ διαζύγιο. ("Ο Ροβέρτος σμιγὰ και σμιγὰ τὸ κεφάλι). "Ελα, φίλε μου, μὴ θυμώνεις, ἐγὼ σ' άγαπῶ πολὺ και ελνε παρῶδες ὀνεί, γιατί ἡθικῶς εῴσαι άσχημότερος ἀπὸ μένα... "Ελα, άγάπη μου, μὴ μοῦ κρατῇς κακία. Πές μου ἕνα καλὸ λόγο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — "Η αλήθεια εῴναι ότι τὰ μάτια σου εῴχουν μιὰ μεγάλη δύναμι και μιὰ λάμψη.

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Μὰ μαγεῖται ἡ μουσικὴ τῆς φωνῆς σου. ("Ο Ροβέρτος τὴν φίλεϊ σὸν λαμπρὸ. "Η πᾶσα τῆς πέφτει και φαίνεται ὁ άσχημὸς ὅμως τῆς, πού μοιάζει με σμιγνῆ.

"Ο Ροβέρτος πνίγει μιὰ κραυγὴ φρίκης).

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Θά συνήθισῃς στὴν άσχημίά μου. Εῴνε ἡ πρώτη ἐκπλήξις.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (θέλων νά έκδικηθῇ με πικρότερη εῴρωνσία). — Θά φίλησω τὰ χεῖλιά σου, πού μοιάζουν φρίκης).

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Θά συνήθισῃς στὴν άσχημίά μου. Εῴνε ἡ πρώτη ἐκπλήξις.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (θέλων νά έκδικηθῇ με πικρότερη εῴρωνσία). — Θά φίλησω τὰ χεῖλιά σου, πού μοιάζουν φρίκης).

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Θά συνήθισῃς στὴν άσχημίά μου. Εῴνε ἡ πρώτη ἐκπλήξις.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (θέλων νά έκδικηθῇ με πικρότερη εῴρωνσία). — Θά φίλησω τὰ χεῖλιά σου, πού μοιάζουν φρίκης).

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Θά συνήθισῃς στὴν άσχημίά μου. Εῴνε ἡ πρώτη ἐκπλήξις.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (θέλων νά έκδικηθῇ με πικρότερη εῴρωνσία). — Θά φίλησω τὰ χεῖλιά σου, πού μοιάζουν φρίκης).

"ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. — Θά συνήθισῃς στὴν άσχημίά μου. Εῴνε ἡ πρώτη ἐκπλήξις.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Είς τὸ χωρίον Ὁρειβάλ δ' ἔγερτο παρὰ καὶ λαθροθήρας Βεργῶν ἡ Κουβαρντά, βολόμεν μὴ μὲν τὸ γυνὴ τοῦ Φίλιππου σὴν δὲ τὴν τοῦ ποταμοῦ, κατακρούμενον τὸ πῦμα τῆς νεαρᾶς κομῆσης Τρεμορέλ. Εἰδοποιούμεναι αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, αἱ ὁποῖαι καταφθάνουν ἐπὶ τὸν καὶ ἐνεργούν θρῆνον. Ὁ πόργος τῶν Τρεμορέλ εὐρίσκειται ἐν ἀναστασει, ὡς τὰ εἰρήλας τὴν νύκτα σ' αὐτὸν δολοφονησὶ συμμορία κακοῦργων. Τὰ πάντα εἶνε θρυμματισμένα καὶ βουτηγμένα σὲ αἷμα. Τὸ πῦμα τοῦ κόμης Τρεμορέλ δὲν εὐρίσκειται πούθεν. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ κακοῖργοι τὸ ἐβρίσαν σὲ ποταμῷ.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Δήμαρχος Κουρτοῦ ρώτησε ἔξωθεν τὸ θαλαμηπόλο τοῦ πόργου περὶ τῶν σχέσεων τοῦ ξεύγου Τρεμορέλ κατὰ τὴν τελευταία περίοδο.

Ελατρεύοντο, ἀπήντησεν ὁ θαλαμηπόλος. Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μάλιστα νύκτες ἐνὸς ἡ κόμης ἀπαύει πᾶν, ὁ κόμης ἐσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησε σὲ μέτωπο. Ἀντηλίζαν τότε λόγους τρυφερότητας ἀγίας καὶ λατρείας.

—Ναί, εἶπε ὁ δήμαρχος, τὸ γνωρίζω καὶ ἐγώ. Ελατρεύοντο.

Κοντὰ σὲ πῶμα τῆς κομῆσης ἡ ἀμμος τῆς δόξης ἔφερε τὰ ἔχνη ζωῶν πατημάτων. Οἱ παριστάμενοι ἐφρόντισαν νὰ μὴν τὰ καταστρέψουν μέχρις οὗτου φθόγγῃ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Κουβελ. Επρόκειτο νὰ τοποθετήσουν τὸ πῶμα ἐπὶ μιᾶς σαλίδος καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν σὲν πόργον, δεῖν ὁ Κουρτοῦ, ρώτησε ἔξωθεν τὸ γέρο Κουβαρντά :

—Εἰδότε τὸ πῶμα μέο' ἀπὸ τῆς βάρκας ;

—Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε.

—Δὲν ἐπλησιάσατε καθόλου ἐνῶ ;

—Ὅχι.

—Ποῦ εἶνε ἡ βάρκα σας ;

—Ἐκεῖ κάτω, ἀπήντησε ὁ Κουβελ, ταραγμένος.

—Γιὰ δὴδησέ μας ὡς ἐκεῖ.

Ὁ Κουβαρντάς προσηγάθη καὶ ἔφθασαν σὲ λίγο σὲν μέρος οὗτου βρισκόταν ἡ βάρκα των.

Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ δὲν διακρίνεται καθόλου τὸ πῶμα τῆς κομῆσης. Ὁ Δήμαρχος Κουρτοῦ ὑποψίασθηκε.

—Βεργῶ, εἶπε σὲν Κουβαρντά, λὲς ψέμματα. Διακρίνω ἐπάνω σὴν ἄμμο τὰ πατήματα τὰ δικὰ σου καὶ τοῦ γυνίου σου. Ἀνάνησε σὲν ὅτι σὲ ρωτῶ καὶ ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Κουβαρντάς ἀγοισοκύντασε τὸ γυνὴν, τὸν αἰτιό διὰ αὐτῆς τῆς μετρηδουλειᾶς καὶ εἶπε :

—Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτα. Εἶπα ἐκεῖνο ποῦ ἤξερα. Τότε ὁ Κουρτοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τὸν διεταξε :

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, κράτησε τοῦ, δύο αὐτοῦ, ἀνθρώπους. Ν' ἀπογορεύῃ, κατὰ ἐπικοινωνία μετὰ σου.

Ὁ γέρο Κουβελ, σὴν ὡς ἀδιάφορος τοῦ, ὁμῶς του. Ὁ Φίλιππος φαινόταν ἐπίσης ἀδιάφορος.

Κιθῶ, ἐσκυψεν κατόπιν νὰ σηκώσουν τὸ πῶμα τῆς κομῆσης. ἔβλεπεν ὅμως ἀνάμεσα σὲν ὑλισμένῃ τῇ δίκτυα ἕνα κομμάτι γυμνῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ εἶπε ἀποστόμους, φάντασμα, ἀπὸ κανένα τῶν δολοφόνων τῆς τῆς ὥρας τῆς πύλης.

Ἡ μεταφορά τοῦ πῶματος σὲν πύργῳ ἐγένετο ἐν μέσῳ θρη-

Ἐνθ' ἐπαύει σὲν πᾶν ὁ κόμης ἐσκυψε καὶ τὴν φίλησε σὲν μέτωπο.

νον. Ἦσαν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι βρέθηκαν τόσο ἀπὸ θρησκευτικοὺς κακοῦργοι νὰ δολοφονήσουν ἕνα ἄγγελο, σὲν τὴν κόμης, καὶ ἕνα ἄνθρωπον πυργωδὲσπότην, ὅπως ὁ κόμης.

Ἐν τῷ μετὰ κατεφθίσε σὴν ἐπιτολή καὶ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Κουβελ, Ἀντῶιος Δομινῶ. Ὁ Δομινῶ εἶταν σαράντα χρονῶν, μὲ σοβαρὰ φυσιογνωμία, αὐστηρὸς καὶ μισάνθρωπος. Ζούσε ζῶν μοναστικῇ. Ἦταν ἀφοσιωμένος σὲν καθήκον του καὶ μόνο ἡ δικαιοσύνη τὸν συγκινοῦσε.

Ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς τὸν ὑποδέχθησαν μ' ἐγκαρδιότητα.

Τὸν ἀνακριτὴ συνόδευε καὶ ὁ δόκτωρ Ζαντρόν, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ νεκροψίαν ἐπὶ τῶν πτωμάτων.

Μὲ λίγες λέξεις ὁ Δήμαρχος ἐξήγησε σὲν ἀνακριτὴ τί συνέβαινε. Ὅπως εἶχε καταθέσει ἡ ὑπηρεσία τοῦ πόργου, τὸ ξεύγος Τρεμορέλ εἶχε μείνει μόνο του σὴν περασμένη νύκτα. Ὅλοι εἶχαν πάει σ' ἕνα γάμο, σὲν Παρίσι, ἐκτός τοῦ κηπουροῦ Γκεσπέν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποχωρισθῇ αὐτῶν καὶ ἐξαφανισθῇ κατὰ τρόπον ἀρκετὸ ὑπόπτον.

—Ἐγνώριζε ὁ Γκεσπέν ὅτι ὁ κόμης εἶχε λάβει χρήματα τὴν ἡμέρα αὐτή ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ θαλαμηπόλος τῆς ἐπαύλει ἀπήντησε καταφατικῶς.

—Ἄν ὁ δόσσης τῆς διπλῆς αὐτῆς δολοφονίας εἶνε ὁ Γκεσπέν, εἶπε ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς, ἀσφαλὲς δὲ θ' ἔξαναγυρίσῃ σὴν ἐπιτολή.

Ἐν τῷ μετὰ ἐγένοντο ἔργα αὐτῶν ἄλλος πρὸς ἀνέγκειν τὸν πῶματος τοῦ κόμης.

—Ἐτηλεγράφησα σὲν Παρίσι νὰ ἐλθῇ ἕνας πεπαιγμένος ἀστυνόμος, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς Δομινῶ. Μέχρις οὗτου ἔλθῃ αὐτοῦ μοῦ λείπει ἂν ἔχετε τὴν εὐχρηστικότητα, ἂν εἰς γνωρίζετε μὲ τὸ ξεύγος Τρεμορέλ.

Τὸς πληροφόρησε αὐτὸς ἔσπουσε νὰ τὸς δώσῃ ὁ Κουρτοῦ.

—Ὁ κόμης Τρεμορέλ, εἶπε, εἶταν τριάντα χρονῶν, ὁμοῖος κ' ἐμυρῆς. Τὸν ἐκτιμούσαν ὅλοι ἐνῶ περᾶν, γὰρ εἶταν σ' ὅλους καταδεκτικὸς καὶ γλυκομίλητος. Κατοῦ τὸν ἐπὶ μὴν παραδοξῇ καὶ ἀνεξήγητῇ μελιγχοῦ. Κλεινότανε τότε σὲν δωμάτιόν του καὶ δὲν δεχόταν κανέναν. Ἡ κόμης εἶχε ἄλλον ἄγγελον. Στ' Ὁρειβάλ τὴν ἐλάτρευαν. Ἦσαν πλούσιοι καὶ εἶχαν εἰσόδους πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων τὸ χρόνο.

—Πότε παντρεύτηκαν ;

—Πρὸ δέκα μηνῶν περὶ τοῦ, ἀπήντησε ὁ Κουρτοῦ, λίγους ἡμερᾶς μῆνες ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατον τοῦ ἀπογενομένου Κουβαρντά.

—Ὁ Σωβρεζὺ εἶταν ὁ πρῶτος σὲν ὄψιν τῆς κυρίας Τρεμορέλ.

—ὡς εἶταν χήρα δὲν ἐπῆρε τὸν κομῆτα ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ἡ ἱστορία αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, εἶπε ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς. Ἡ κυρία Σωβρεζὺ καὶ κατόπιν κόμης Τρεμορέλ, τὸ γένος Βεργῶ Λεσσολιού, ἦσαν κόρη πτωχοῦ ἡνὲν γνωστῇ τρεῖς λευγὲς γυμνῶ ἀπὸ τὸ Ὁρειβάλ. Συντάγματα θινωμάσων τὴν ἐπολιόρουσαν. Ζητοῦσαν δ' ὡς τὸν ἔρωτα τῆς καὶ ὅτι τὴν χεῖρα τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς δὲν βρισκότανε γαμβρὸς ἡ

—Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Σωβρεζὺ ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς, ποῦ εἶχε δὲν ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ μουσικαὶ του σελῶν καὶ αὐτὸς καὶ εἶπε :

—Ὁ Σωβρεζὺ εἶταν ὁ πρῶτος σὲν ὄψιν τῆς κυρίας Τρεμορέλ.

—ὡς εἶταν χήρα δὲν ἐπῆρε τὸν κομῆτα ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ἡ ἱστορία αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, εἶπε ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς. Ἡ κυρία Σωβρεζὺ καὶ κατόπιν κόμης Τρεμορέλ, τὸ γένος Βεργῶ Λεσσολιού, ἦσαν κόρη πτωχοῦ ἡνὲν γνωστῇ τρεῖς λευγὲς γυμνῶ ἀπὸ τὸ Ὁρειβάλ. Συντάγματα θινωμάσων τὴν ἐπολιόρουσαν. Ζητοῦσαν δ' ὡς τὸν ἔρωτα τῆς καὶ ὅτι τὴν χεῖρα τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς δὲν βρισκότανε γαμβρὸς ἡ

—Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Σωβρεζὺ ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς, ποῦ εἶχε δὲν ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ μουσικαὶ του σελῶν καὶ αὐτὸς καὶ εἶπε :

—Ὁ Σωβρεζὺ εἶταν ὁ πρῶτος σὲν ὄψιν τῆς κυρίας Τρεμορέλ.

—ὡς εἶταν χήρα δὲν ἐπῆρε τὸν κομῆτα ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ἡ ἱστορία αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, εἶπε ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς. Ἡ κυρία Σωβρεζὺ καὶ κατόπιν κόμης Τρεμορέλ, τὸ γένος Βεργῶ Λεσσολιού, ἦσαν κόρη πτωχοῦ ἡνὲν γνωστῇ τρεῖς λευγὲς γυμνῶ ἀπὸ τὸ Ὁρειβάλ. Συντάγματα θινωμάσων τὴν ἐπολιόρουσαν. Ζητοῦσαν δ' ὡς τὸν ἔρωτα τῆς καὶ ὅτι τὴν χεῖρα τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς δὲν βρισκότανε γαμβρὸς ἡ

—Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Σωβρεζὺ ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς, ποῦ εἶχε δὲν ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ μουσικαὶ του σελῶν καὶ αὐτὸς καὶ εἶπε :

—Ὁ Σωβρεζὺ εἶταν ὁ πρῶτος σὲν ὄψιν τῆς κυρίας Τρεμορέλ.

—ὡς εἶταν χήρα δὲν ἐπῆρε τὸν κομῆτα ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

—Ἡ ἱστορία αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, εἶπε ὁ πᾶτερ Πλαντᾶς. Ἡ κυρία Σωβρεζὺ καὶ κατόπιν κόμης Τρεμορέλ, τὸ γένος Βεργῶ Λεσσολιού, ἦσαν κόρη πτωχοῦ ἡνὲν γνωστῇ τρεῖς λευγὲς γυμνῶ ἀπὸ τὸ Ὁρειβάλ. Συντάγματα θινωμάσων τὴν ἐπολιόρουσαν. Ζητοῦσαν δ' ὡς τὸν ἔρωτα τῆς καὶ ὅτι τὴν χεῖρα τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς δὲν βρισκότανε γαμβρὸς ἡ

Βεργῶ ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ θέσιν παιδαγωγοῦ. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὴν εἶπε ὁ Κλεμὴν Σωβρεζὺ καὶ τὴν ἀγάπησε. Ὁ Σωβρεζὺ εἶταν ἀπὸ τοῦ πλουσιωτέρου τοῦ τόπου. Ἦν γυναικα τοῦ ἀδιαφορῶντος γὰρ τῇ φτώχειᾳ τῆς. Κατοίκησαν σὴν ἐπιτολή τοῦ Σωβρεζὺ, σὲν Βελφειοῦ, καὶ ζούσαν εὐτυχισμένοι. Ὁ Σωβρεζὺ εἶταν χρυσὴ καρδιά, ἐλάτρευε τὴν γυναῖκα του καὶ εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν. Ἐπίσης ἡ Βεργῶ ἀγαποῦσε τὸ σύζυγόν της καὶ συμμορφώθηκε ἀμέσως μὲ τὴν νέα της κατάσταση. Στὸ Βελφειοῦ ἐφιλοξένητο διαφόροι φίλοι τοῦ Σωβρεζὺ, ποῦ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ Παρίσι. Δύο χροῖνα εὐτυχίως πέρασαν ἔτσι, ὅταν ἕνα βράδυ ὁ Σωβρεζὺ ἔφερε σὲν Βελφειοῦ ἕνα πικρὸν τοῦ συμπατριῆτῆ ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὸν κομῆτα Ἐκτορα ντὲ Τρεμορέλ.

Ὁ κόμης ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἔμενε σὲν Βελφειοῦ μερὶς, ἐρδουάδες. Οἱ ἐβδομίδες ὁμοῦ ἐγίναν μῆνες καὶ εἶταν ἀκόμα ἐκεῖ. Τὸ γένος αὐτὸ δὲν ἔκανε καὶ μεγάλῃ ἐντύπωσι.

Ἐνῶ μὴν πρὸς τὸ Τρεμορέλ ἀνταγώσιστο, κατόπιν πολυτελὲς διασκεδάσαν σὲν Παρίσι, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε καταλήσει διόλκον τὴν περιουσία του. Συχνὰ ἔκανε μαζουκὸν περὶ τοῦ, ὡς τὸ Κομῆτα, κατέλυσε σὲν κάποιον Σενοδοχίον τῆς Μελί. Ἐκεῖ συναντοῦσε, ὅπως εἶχε ἀνακαλύψει, κάποια νεαρά κορμὰ ποῦ ἐρχότανε μὲ τὸ σιδηροδρόμον ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐμῆνεν μερὶς ὥρες καὶ ἔπειτα ἐχόρῳεν. Ὁ Σωβρεζὺ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲν Τρεμορέλ καὶ διὰ τὴν ἐφευρεσὶν αὐτῆς, ὅταν εἶχε ἀφόρητος ἐργασίας τὸν ἄφηνε μόνο μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἐνῶ χρόνον διήρκεσαν ὅλα αὐτὰ.

Τὸ Βελφειοῦ εἶχε καταστῆ ἐπίγειος παρὰδισος. Ἐνῶ βράδυ ὁμοῦ ὁ Σωβρεζὺ ἐγύρισε ἀπὸ τὸν κρημνὸν μὲ πυρετὸ. Εἶχε πνευμονίαν.

Μὲ τὰς περιποιησεις, τῆς Βεργῶς καὶ τῆς προσοχῆς τοῦ Τρεμορέλ ὁ Σωβρεζὺ κατὰ ἴσους ν' ἀναρρώσῃ μετὰ ἕνα μῆνα.

Ἐξῆν ὁ ὡς ξαναρρώσθησε καὶ ξαναπῆκε σὲν κρημνῶν, ὅλγινον δὲ καὶ ἐπὶ αὐτῆς τῆς ἀφροσύνης τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς ἡ Βεργῶ καὶ ὁ Τρεμορέλ ἐξαρρῶντο πλὴν σὲν κρημνῶν τοῦ Σωβρεζὺ. Ἡ ἀφροσύνη τὸν καὶ τὸ ἐνδοκίον τὸν ἦτο μεγάλο, γὰρ αὐτὸν ἐφθόνησε ἡ σεμνὴ τοῦ θανάτου του, ὁ Σωβρεζὺ προέβη σὲ μὴν μεγαλόψυχον καὶ εὐγενεῖα πρὸς τὸν.

Ἐκάλισε ψυχροπαθῶν, τοῦς ὑπηρετῆς τῆς ἐπαύλει, ἐνώπιον δὲ αὐτῶν ἦσαν τὰ χεῖρα τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Τρεμορέλ καὶ τοῦς ἡγάσσε νὰ τοῦ δοκιμασθῇ δὲν θὰ ἐνιμφοῦντο μετὰ τὸ θάνατό του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΧΑΣΙΣΟΠΟΤΟΥ

Ἰδοὺ πῶς ἀρρῶνται ὁ κ. Φηλδ τὸς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ καπνίσματος, χροῖς εἰς μὴν λατρεῖν ἐπιθεώρησιν τοῦ Λονδίνου :

«Καίτοι πρὸ ἔτων σὲν Σιάμ καὶ πλέτων νὰ γίνετα μεγάλη καπνιστικὴ χροῖς, ἀπερᾶται καὶ ἐγὼ νὰ δοκιμάσω τὸν καπνιστικὸν αὐτό. Ὁ βίαιος λοιπὸν τὰ ἀντὶ τῆς Ἰνδίας, κανναβὸς μέσο σὲ μὴν πᾶσι καὶ ἀρχαῖς νὰ καπνίσω μέχρις οὗτου ἐννοίωσι μὴ ἐξαιρετικὴ ἀρρῶνται νὰ μὴ πλημμυρίσῃ. Τότε ἀρρῶνται τὴν πᾶσι. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες στιγμὰς ἀρχίζω νὰ νομίζω πῶς εἰμαι διπλῶς. Διέμενα ὅμως ἐν πλῆθει συνεπιδόρῃ τῆς ἀληθινῆς καὶ καταστάσεως, γνωρίζω ὅτι ἐπὶ ὅλῃς ἐξελίξεσιν σὲ μὴν καπνιστικῇ, ὅτι ἡ ὥρα εἶναι δέκα τὸ βράδυ καὶ εἶναι μεθύσει ἀπὸ χροῖς. Ὁ ἄλλος ἐντὸς μου (δι. οἱ, καὶ ὅπως, ἐργασί, ἡσθάνομαι τὸν ἐντὸς μου διπλῶς), βρισκόμην σ' ἕνα ἀπᾶντο καίτοι, γεμῶτο χρυσὸν καὶ πολυτέλεια περᾶν, μὲ ἀπᾶντο φρεσὶ καὶ ὅλη γυμνῶ μου εἶναι μὴ τέτοιον ὁμορφίαν ποῦ δὲ μορῶν τῶν νὰ ἐφθάνω. Ἐννοίωθαι μὴ χροῖς ἀελλωτῇ καὶ ἀελλωτῇ, νομίζω πῶς βρισκόμην σὲν οὐρανῷ. Ὁ διπλοσπασμὸς μου ἐκείνη τῇ στιγμή ἐκίπτε, ἀλλὰ σὲ λίγο πάλιν ἔγινε διπλῶς. Τὸ σῶμα μου εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ μὴν, σπασμῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ποῦ εἶχαν κ' οἱ φωνῆς, ποῦ ἔκταναν οἱ πᾶτες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐξῶ ἀπὸ τὴν καλύβη. Ὁ δευτέρος ἐντὸς μου τῶν εἶχε μεμυρῶν σὲν θινωμάσῳ μουσικῷ ὄργανῳ, τὸ ὅτιον παρήγαγε μὴν γλυκερῇ μελωδίαν. Κατόπιν ἦλθε ὁ ὕπνος καὶ ἐξελεύσαν ὅλα.

Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἔκανα καὶ νέον πείραμα. Αὐτὴ τῇ φορᾷ ὁ ὕπνος καὶ ἡ ἐγρηγορία διεδέχοντο τὸ ἕνα τὸ ἄλλο ἐν τέτοιᾳ ταχύτητι καὶ τόσο συνεχῶς, ὥστε κατένησε νὰ τὰ συγχέω. Τὸ δίδυμον ἐγὼ μου τὸ ἡσθάνομαι δὲν ἦτο θάλασσα ὁμοῦ ποῦ τὴν χαίδουν οἱ ἄνεμοι. Κατόπιν ἐπῆλθε πάλιν ὁ ὕπνος.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα ξανακάνενα, ἀλλὰ διπλῇ δόσει αὐτὴν τῇ φορᾷ καὶ πᾶν ἕνα μολύβι σὲν χροῖς μου γὰ νὰ σημεῖωσιν εἰς τὴν ἡσθάνομαι. Εἶχε χροῖς εἰς βυθὸν ἀπᾶντο τῇ συνείδησιν τοῦ χρόνου. Σηκώθηκα καὶ πᾶν νὰ κλείσω μὴ πόδα καὶ μοῦ φένηκε πῶς ἡ κινήσις μου αὐτὴ διήρκεσε ἑκατομύρια ἐτῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦσαν διπλῶς, εἶναι πολλὰ ἐπὶ.

Ἡ ἀποκρίσις μου ἦτο διηρημένη σὲ πολλὰ ἐγὼ σύγχρονα. Δὲν μποροῦσα νὰ γράψω οὕτως μὴ ἐνῶ κατὰ μου, γὰρ ἀμέσως μὲ ἀσπασίαν ταχύτητα, τὴν διεδέχετο ἡ ἄλλη. Αἱ λίγες λέξεις ποῦ μπόρεσα νὰ γράψω, δὲν εἶχαν, καθὼς εἶδ' ὁ κατόπιν, καμμίαν σημασίαν. Δὲν ἐπῆλθε νὰ περᾶται μου διότι ἡ γυμνῶ μου εἶχε ἀρχίσαι νὰ κλονίζετα.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ

ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΘΑΝΑΤΟ

Τὸ δακτυλίδι τοῦ Ἀλφόνσου ΙΓ' καὶ τὸ δακτυλίδι τοῦ Γάβρου Νικολάου.

Ὑπάρχουν ἀντικείμενα ποῦ ἔχουν μυστηριώδεις δυνάμεις ; Τὸ πρῶτον εἶνε ἀπίστευτον κ' ἐν τοιούτοις ἔχουν συμβεῖ σχετικῶς παράδοξα γεγονότα. Καὶ ἰδοὺ ὁμοῦς μερικαὶς τέτοιες ἱστορίες ἀληθινῆς καὶ ἀναμφισβήτητες. Ὁ Βασίλειος τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος ἦτο κατοχὸς ἑνὸς δακτυλιδίου, τὸ ὁποῖον ἐχ. ἱστορίαν ἀλλοκοτὴν καὶ τρομακτικὴν. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ ἔχεν ὅσον σὴν σύζυγον τοῦ Ἀλφόνσου, Μερσεδῆς, ὁ ὁμοῦς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος ὁ ΙΒ'. Ἡ βασίλισσα Μερσεδῆς φορεῖτο τὸ δακτυλίδι αὐτὸ καὶ σ' ἕνα μῆνα ἀπέθανε ! Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μερσεδῆς, ὁ Ἀλφόνσος ἐδώρησε τὸ περῶν αὐτὸ δακτυλίδι σὴν ἀδελφῇ του, Πριγκίπισσιν Μαρίαν. Ἄλλω καὶ ἡ αὐτῆς Μαρία εἶχε τὸ ἴδιον τέλος, μὲ τὴν Μερσεδῆς, δεῖν τὸ φορεῖτο. Πᾶσαν μετὰ σὲ λίγες ἡμέρας !

Ὁ Ἀλφόνσος γενόμενος καὶ πάλιν κάτοχος τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ δακτυλιδίου, τὸ ἔφερε σὴν γυναικαδελφῇ του πριγκίπισσιν Χριστίνῃν ἡ ὁποία ἀπέθανεν ἐλπίς τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ δακτυλιδίου.</

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο... ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ !

Ήταν η πρώτη κι η τελευταία μου αγάπη. Αυτή τώρα είναι γυναίκα με τέσσερα πέντε παιδιά κι' εγώ ακόμα είμαι άγαμος. Την αγαπούσα πολύ αλλά ο χρόνος άθελά μου τώρα έντελως το πάθος μου και μπορώ να διηγηθώ τον έρωτά μου χωρίς να μωρ κινή διόλου κακό.

Η Δωροθέα ήταν μοναχοκόρη ενός γέροντος γιατρού. Όταν την γνώρισα ήταν όμορφη από μητέρα και ο πατέρας της ξαναμωραμένος γέρος είχε παραιτηθεί απ' το επάγγελμά του.

Μόλις την είδα την πρώτη φορά, την αγάπησα τόσο τρελλά, που τώρα δυσκολεύομαι να το πιστέψω αλλά κι' εκείνη μου έδειξε μεγάλη αγάπη και δεν έμεινε παρά η θέληση του πατέρα της για να παντρευτούμε.

Όταν πήγα στον πατέρα της και του είπα την απόφασή μου, δεν θέλησε ο γέροντας ούτε καν ν' ακούσει ως το τέλος, με διέκοψε και μούλε πώς ήταν αδύνατο να γίνει γαμβρός του.

Πόσο λυπήθηκα όταν άκουσα αυτά τα σκληρά λόγια του! Κι' εκείνο που με λυπήσε περισσότερο ήταν ότι δεν ήθελε να μου πη την αίτια.

Την άλλη μέρα με είχε συναντήσει ένας παιδικός μου φίλος, ο έμπορος ήταν γιατρός και εργαζόταν μάλιστα στο ίδιο νοσοκομείο που εργαζόταν και ο πατέρας της Δωροθέας.

— Σάν λυπημένος μου φαίνεσαι, μου λέγει, τι έχεις;
— Έρωτοθυμίες, του είπα, με προσκοιμημένο μενιδάριο.
— Κι' εγώ τέτοιο πράγμα υπέδενα. Δε σε θέλει το κορίτσι;
— Όχι το κορίτσι, ο πατέρας.
— Μήπως τον γνωρίζω αυτόν τον άνθρωπο εγώ;
— Είναι ο γιατρός Βοζίκ.

— Μπα τον ξέρω αυτόν πολύ καλά, καυμένε. Έδιν' είδα μία φορά μάλιστα με την κόρη του. Είναι πολύ νόστιμο κοριτσάκι και σε συγχάρω για την έκλογή σου. 'Αλλά ο γέροντας ήταν έπομένο, βρε αδερφέ, να μη σε κάνει γαμβρό του.

— Και γιατί;
— Γιατί λέει; Μα δεν ξέρεις καυμένε, με ποιόν έχεις να κάνεις; Ο Βοζίκ είναι ύποκοιμητικός και δεν σε κάνει γαμβρό του γιατί είσαι γνήσις.

— Γιατί είμαι γνήσις;
— Βέβαια, έπεσε νάχης καμμία σπουδαία, καμμία περίπλοκη ασθένεια για να σε κάνει γαμβρό του.

— Μα δε μου λές, άστυένεσαι, βρε αδερφέ;
— Διόλου, φίλε μου, σε βεβαιώ, έχει μόνο μανία. Μισεί φοβρά τους ύγιεις και μόνο για τους άρρωστους ενδιαφέρεται και εκείνος, μόνον αγαπά, γι' αυτό και δεν έχει διόλου στοργή για την κόρη του.

— 'Η Δωροθέα δε μούτε κανένα τέτοιο πράγμα ως τώρα!
— Μα η κόρη του δεν έχει ειδήσει απ' αυτά. Ξέρω ότι το κρατούσε μυστικό. Ο Βοζίκ αν θα κάνει γαμβρό θα κάνει κανένα ο οποίος υποφέρει από καμμία χρόνια ασθένεια. 'Αν θέλεις ν' άρρώστους στον πενθερό σου σε συμβουλεύω να κάνεις τον άρρωστο, εγώ σε οδηγώ τι πρέπει να του πής και πώς να φαίνεται ότι έχεις συμπτώματα σπουδαίας ασθένειας.

— Περιέργω, μου είπε ο πατέρας της Δωροθέας μία μέρα όταν δυτέρα απ' τας συμβουλές του φίλου μου του γιατρού, πήγα να ξαναζητήσω την κόρη του και του είπα πως είμαι κι' άρρωστος. Και πώς το άνακαλυνες ότι πάσχεις απ' αυτή τη σπουδαία ασθένεια;

— Είναι πολύ, κινδύνος τώρα που υποπευδύουν ότι έχει κάτι τι, αλλά δεν είχα πείσι σε κανένα γιατρό, όταν δε προχθές πήγα σε μία ασφαλιστική εταιρία για ν' ασφαλίσω τη ζωή μου και με εξέτασε ο γιατρός της εταιρίας μούπαν πώς δεν μπορούν να με δεχθούν γιατί είπαρχα. Πήγα σε άλλη εταιρία και μου είπαν τα ίδια. Τότε άρχισα ν' ανησυχώ για την υγεία μου και πήγα σ' έναν απ' τους καλύτερους γιατρούς, του είπα λεπτομερώς τα συμπτώματά μου και μου είπε ότι πάσχω απ' αυτή τη σπουδαία ασθένεια και ότι δεν πιστεύει να ζήσω περισσότερο από έξι μήνες.

— Άρα, μπορώ να σε βεβαιώσω ότι ο γιατρός, ο οποίος σε είδε, έκανε κακή διάγνωση, αν τα συμπτώματα είναι όπως λέτε.

— Πιστεύετε, ότι μπορώ να γίνω καλά!
— Όχι, όχι, καλά θα κάνεις να μη πές σε κανένα άλλο γιατρό.

— Άλλά μπορεί τη θεραπεία να με κάνει καλά.
— Θεοπέπαι! Μη λές τέτοιες ανοησίες, γιατί θα με κάνετε να πιστέψω ότι μπορείτε ν' άφαιρέσετε απ' την επίσημη μία από της ωραιότερες και περιεργότερες περιπτώσεις, η όποιες πλουτίζουν την

παθολογία.

— Τότε λοιπόν πιά είνε η ανάγκη της παθολογίας, αν οι γιατροί δεν θεραπεύουν;

— Μα η παθολογία δεν έχει να κάνει τίποτε με θεραπείας. 'Η παθολογία διδάσκει μόνον τα συμπτώματα, την πορεία και τας αιτίες των ασθενειών, είναι επιστημονικός κλάδος, μία σπουδή ενδιαφέρουσα και τίποτε περισσότερο.

— Άλλά τότε, ότι είνε ευδαίμονος και ένδιαφέρον για σ'α, είνε θάνατος για μ'α;

— Μπα! Όλοι θα πεθάνουμε και ευγενέστερος θάνατος είνε όταν πεθάνουμε για να πλουτίσουμε την επιστήμη. Άλλά ως τ' άφίσωμεν τώρα αυτά. Σάν να θυμούμε, ότι μία μέρα μούχες μιλήσει για τήν κόρη μου.

Κοιμήσα το κεφάλι μου μελ'υχολικά.

— Νομίζω, μου λέγει, ότι βιάστηκα πολύ τότε να σ' άπαντήσω. Θά χαώ όμως πολύ σήμερα αν σε κάνω γαμβρό μου, θά έχω την ευκαιρίαν να βλέπω την πορίαν της ασθένειας σου. Μπορείς να παντρευτήτε όταν θέλετε, πιστεύω ναύρης μέσα τη Δωροθέα, πήγαινε και συ φωνήσε.

Τη Δωροθέα όμως δεν κατάρθεσα να την δω εκείνη τη μέρα. 'Η ύπνωση μου είχε ότι ήταν αδιάθετη και κλεισμένη στο δωμάτιό της.

Όταν την άλλη μέρα πήγα με χαράν και με έλπίδα να βρω τη Δωροθέα, η υπνότης μου είχε ότι η Δωροθέα πήγε στη; θείας της στην έ-χρη και ότι είχαν άφαιρε μία σημαντική για μένα. Την άνοιξη και διαβασα με μεγάλη μου άπορίαν τα εξής:

Κύριε Παύλε,

"Άκουσα χθές την συνδιάλεξή σου με τον πατέρα, λυπόμαι δε πολύ που πάσχω από τόσο σπουδαία ασθένεια και εύχομαι ή θεία σου να μη είχε τόσο σοβαρά όσον φοβάσαι.

"Όλα βέβαια μεταξύ μας πρέπει να τελειώσουν. Θά ήταν τρέλλα να δουλούμε πιά περί γάμου. Θά σε θυμώμαι πάντοτε ως καλόν φίλον.

Σου εύχομαι θάρος και ταχώς θεραπεία.

Δωροθέα

"Έβαλα το γράμμα στην τσέπη μου και πήγα στο σπίτι καταφορτισμένος... Τά είχα κάνει θάλασσα!

"Απ' την άνοησία μου δεν είχα σκεφθή να της πώ τα σχέδιά μου πριν τα βάλω εις ένέργειαν, να της πώ ότι όλα ήταν ψέμματα, να την καθησυχάσω και να την καλύψω.

Έτορξα άμέσως στον πατέρα της και του ζήτησα την διεύθυνσίν της, θέλεις της στην έξοχην.

Τρεις βρομίδες είχαν περάσει και δεν είχαν κατορθώσει να μάθω την διεύθυνσίν της. Είχα άπελπισθή. Τέλος πάντων μία μέρα που πήγαινα πάλι να δω αν ήρθε καμμία πληροφορία, είδα αποστα στην πόρτα ένα άμμάκι και τον άμμάκι να κουβαλή ένα μπασλάκι κι' άμέσως έβριλα με το νου μου ότι ήρθε η ίδια.

Η ύπνωση μου είχε ότι πράγματι ήρθε η Δωροθέα, με άδής γηος στο σαλόνι και πήγε να την είδοποιηση.

Δεν πέραςε πολύ ώρα και άκούω να κατεβαίνει γοργά την σκάλα η Δωροθέα, ή καρδιά μου άρχισε να κτυπά δυνατώτερα, άνυπομονά να την ιδώ, σηνώθηκα και πήγα προς την πόρτα την είδα να συνιολή με ένα κύριο. Όταν με είδε έμεινσας με το γέλιο της μενιδάριο, το όποιον δεν θά ξεχάσω ποτέ.

— Ά κύριε Παύλε, είστε 'δω; Σας παρουσιάζω τον σύγγον μου Δίκεν. Μόλις ήρθαμε από την έξοχή με τη θεία μου. Κι' ή άρρώστεια σας πώς πάει, είστε καλύτερα; Σας βλέπω πολύ 'χρό; Ά, κύριε Παύλε, να προσυλάγεσθε. 'Η ζωή σας κινδυνεύει.

"Είμιναι κόκκαλο!

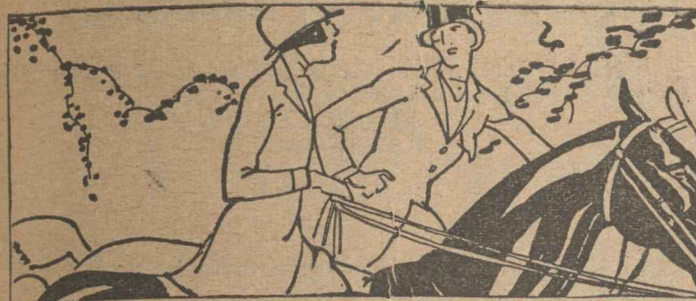
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

"Είς τους τελεσάντας τους γάμους των ύπογόν του πεζικού κ. 'Αλεξάνδρου. Λοιμίδην με τα Διότα Σοφίας 'Οθ. Λίσκε εύχομαι τόν βίον άνδρόπαρτον".

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

"Η έν τφ άνερίφ των Έλληνίδων έκθεσις των έργων του γνωστού ζωγράφου και συγγραφέως κ. Φ. Κόντογλου, συγκατερίνε καθήμερινώς έκλεκτόν κοσμον.

"Από τας εικόνας του κ. Κόντογλου, των όποίων αί πλείους είνε άριστουργηματικά, ήγοράσθησαν πολλοί από τους φιλοτέχνους.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Θρησκόδης μονομαχία

Μία μονομαχία, έντελως φρικτή και άπάνθρωπος, έγινε έχοχτος στο Βυγαλ, της έπαρχίας Χουεβας της 'Ισπανίας.

Δύο νεοί, μνηστευμένοι με δύο άδελφές, έφιλονέκησαν και άποφάσαν να μονομαχήσουν υπό του, εξής, φρικώδους όρους:

Το δεξιό πόδι του ένός, των μονομαχούντων έπρεπε καθ' όλην την διάρκειαν της πάλης να στηρίζεται έπάνω στο πόδι του άλλου και σ' αυτή τη θέση εύρισκόμενοι να κτυπώνται με μαχαίρια, μέχρις ότου φονευθή ό ένας από τους δύο.

Πράγματι ή μονομαχία έγινε και οι δύο τους εξετελέσθησαν κατά γράμμα. Έλαβαν έτα πληγές ο καθένας και ό ένας επέθανε άμέσως, ο δε άλλος εύρίσκεται σε άπελπιστική κατάσταση.

Κινέζικα όρνια

"Η διεύθυνσις των τελωνείων του Σάν Φραντίζκο των 'Ηνωμένων Πολιτειών, υπέβαλε πρός τους πρός το 'Αμερικανικών 'Υπουργών 'Υγιεινής κατέλογον των έκ Κίνας εισερχομένων φαρμάκων ύπο κινδύνου φαρμακοποιών έχκατεστημένων εις τας 'Ηνωμένας Πολιτείας, με την παράκλησιν όπως οι άρμοδίον ιατροσυμβούλιον γνωμοδοτήσιν αν ταύτα δεν είναι επιβλαβή διά την δημόσιαν υγείαν και αν δεν να έκτραπή ή εισαγωγή τους. 'Ιδού ένα άπόσπασμα από αυτόν τον κατάλογον: "Όστά τίγρεων, α ήμα πάνθηρος άποξηραμένο, γνήσιον, έλεφαντος και δυν, κανθαροι βιλασαμινένοι!!! Κέρατα όρνων, δέρματα άγριοιόρνων, ξηροί μεταξοσκώληκες, δέρματα όρνων, όφθαλμοί άστάρων, χυταί έλκων, κλπ.

Επιστήμη μία φορά!

Μία αιώνοβιος τριανταφυλλιά

"Υάρχει στο Χέλδερχάιμ της Γερμανίας μία τριανταφυλλιάστη-ριζομένη στον τοίχο μιάς παλαιάς έκκλησίας ή όποια θεωρείται ως ή γρησιότερα τριανταφυλλιά όλου του κόσμου, φυτευθείσα επί της έποχής του Καρολομάγνου και, κατά την παράδοσιν, ύπ' αυτού του ίδιου. Ο κορμός της τριανταφυλλιάς αυτής είνε χονδρός σαν το άνθρώπινο στήμα και διακλιδώνεται σε πέντε μεγάλους κλάδους, οι όποιοι διακλιδώνονται και αυτοί σε άπειρους μικροτέρους σκεπάζον όλο τον τοίχο της έκκλησίας.

Κατά το 1679 ο τότε άρχιεπίσκοπος του Χέλδερχάιμ κατεσκεύασε ειδικά στηρίγματα γι' αυτή την τριανταφυλλιά και περί του γεγονότος αυτό γίνεσαι λόγος στα άρχεία της έκκλησίας, της όποιας οι τοίχοι, μολις έχοχται ή άνοησις σκεπάζονται από άναρτίθματα μεγάλα τριανταφυλλία.

Νέαι πηναι περί Σαίξπηρ

"Από πολλοί και διάφοροι ισχυρίζοσθαι ότι ο Σαίξπηρ ήτο ένδοξος ή υίος ένδοξόλου, κροκόπλης, σφολεογνώστου, υίος βασιλίσσης, ότι δεν ύπήρξεν, άλλα το όνομα Σαίξπηρ ήτο το ψευδώνυμον του Βίκωνος ή όποιος άπέκρυπτε τόνομα του δια πολιτικούς λόγους, ίδού και έν άλλο έπαγγελμα του Σαίξπηρ. Ο στρατηγός Γουίλντ Μεγροστερ, ένας έν των θεωρουμένων ως καλύτερων κριτικών της 'Αμερικης, εξέδωσε πρωτότυπον και παράξενον βιβλίον δια του όποιου, στηρίζόμενος εις νέας πηγάς και έγγραφα ισχυρίζεται ότι ο ποιητής του 'Αμλετ και του Μάκβεθ ήτο έκδότης και βιβλιοπώλης από τους σπουδαιότερους της έποχής του.

Ο έδαυρέτης της στενογραφίας

"Η στενογραφία έφευρήθη υπό του Τύρνονος του λογίου δούλου του Κικέρωνος ή όποιος είχε έπινοήσει ένα στενογραφικό σύστημα γι' να προφθάνη να γράφη τους άπαγγελλόμενους λόγους του κυρίου του. Ο Κικέρων τον ήγαπησε τόσο, ώστε του άπέδωσε την έλευθερία του.

Ειδιότης κατά χιλιόμετρα

Είς τους περισσότερους σιδηροδρόμους της 'Αμερικης μεταχειρίζονται τα καλούμενα εισετήρια κατ' α χιλίόμετρα. Άνορξεί δηλαδή ο ταξιδιέων έφ' άπαξ εισιτηρίον δια τόσα χιλιόμετρα, τα όποια δύναται να διανύση κατά βούλησιν επί του σιδηροδρόμου, δεν λήγει δε ή ισχύς του εισιτηρίου ειμή μετά την εξάνλησιν όλων των προωδέντων χιλιόμετρων. Αί όρέλεια των εισιτηρίων αυτόν είναι όχι μόνον χρηματικά διά την άρ.εα σημαντικήν έκποσιν που γίνεσαι άλλα και άλλα σημαντικά δια την εύκαιρίαν και την οικονομίαν χρόνου, που κερδίζει έτσι ο ταξιδιέων. 'Η δυσκολία του μόνον έχοχται στην εξέλεξι των χιλιόμετρων που διανεί ο ταξιδιέων.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

DE PROFUNDIS

"Ένας καημός στά στήθη μου
Ένας καημός άργοπεθαίνει...
Ποιά μάγια και ποια μάγισσα
Τους νεκρούς πόνους άνασταίνει;

"Ένα ξανθό άχροπρόσωπο
Μέσα μου χίνεσαι και σβύνει;
Στά πεθυμένα όνειρα
Ζωή ποιος μάγος ξαναδίνει;

Και τά μαλλιά τά δόξανθα,
Τό σκορπισμένο τό στεφάνι,
Ποιό χέρι, ποιό χρυσόχτενο
Ποιός μάγος θά τό ξαναφάνη;

Αυό μάτια μες στά στήθη μου
Αυό μάτια έχουσε σφαλσει...
Τά μακρυνά ματόκλαδα
Ποιό χέρι θά τά ξαναλύση;

Ποιό φίλτρο στο ροδόχειλα
Νέους ιμέρους θά φουση
Ποιό φίλτρο τά κρινοχερα
Σε νέο άγάλισμα θά σφίξη;

"Ένας καημός στά στήθη μου,
Ένας καημός άργοπεθαίνει
Και στά νεκρά χρυσόμαλλα
Περνάει της μάγισσας τό χτένι.

Και πλέκει, πλέκει ή μάγισσα
Πλέκει τό έντάφιο στεφάνι...
Ώτις! Ποιός τά χρυσόμαλλα
Σε νέα ζωή θά ξαναφάνη;

Ώτις! μία βρόση έστέρεψε
Στέρεψε μέσα μου μία βρόση...
Ποιός μάγος τα πικρόερα
Θά τήνε κίμη νάναβωση;

Παύλος Νηρόνας

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λύσσα, φωτιά, μέσα μου καίει,
Λύσσα, φωτιά, στο ξαναλέει
Τάχειλ μου φαρμακωμένο
Απ' το φίλι σου το πικρό.

Τά δάκρυα πώνιζα για σένα
Μόχουν τά στήθη φλογισμένα
Και θά με οίξουνε μία μέρα
Στο πόδια σου μπροστά νεκρό.

Τότε άφωνος στην άγκαλιά σου,
Κρύος στά φλογρά φίλιά σου
Θα νοιώσω μία χαρά μεγάλη
Που θά πομείνης μοναχή.

Και μακριά σου, ε, κι αν γέννη
Και μέσ' στα τάρταρα κλεισμένη,
Παράδεισο θά ναύρη ή μαύρη
Βασανισμένη μου ψυχή.

Μ. Μαζακάνης

ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

ΣΤΗ μαύρη των ματιών σου θάλασσα

ταξείδι μακρυνό ή άρχισω
και κάμπους κι' άροσάκια άνδρόπαρτα
μιάς μυστικής αγάπης θά γυρίσω.

Βαθεία μες στην καρδιά σου θά με φέρουνε
τά δυό σου ηλειμένα μάτια
βαθεία εκεί που στήνονται όλοχρυσα
αγάπης, άλγρημόνη, πάλαι.

Κι' αν 'δω πώς είμαι εγώ κλειστός, εκεί
των πλάτων της πόρτας θά σπυλίσω
κι' έτσι όλο, όλος μου βασιλεύω
αίώνια στην αγάπη σου θα ζήσω.

Κι' αν πάλι βασιλεύς δεν είμαι εγώ
— κρατεί καρδιά που στους καύλους σ' άλάσσει! —
με τ' άλαφρό καρδί μου ως πνιγώ
στη μαύρη των ματιών σου θάλασσα.

Γ. Β. Τσοκόπουλος

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μέτρα τά λόγια που μιλείς και μη σκαλίζεις τη φωτιά
και μη σκορπές έδω κι' εκεί τη φλογερή σου τη ματιά
και μη περιφανεύεσαι γι' άνθηρά σου κλήλη
ματ' ο καιρός όπου περνά θά τά μαράνη πάλι.

Κρεινούς, μεγάλους μνησ' πονά, σάπια γεφύρια μνη πατής,
φείδι που πάγωσ' ο χιονιάς στην άγκαλιά σου μνη κρατής,
και μη θαρρείσαι το νερό που χιλίους όρκους κάνει
γιατί αν κόψη το καρπό τους όρκους, του, ξεχάει.

Μην τό παινέσαι, μνη τό λές πώς δεν σ' όύελασε κανείς,
μνη τό θαρρείς καλλιχαριά όλου, τους νεούς να τυραννή;
μα συλλογίσου πώς συχνά ή σάπια πείσι στη βούβη
κι' όσο καλά κι' αν φυλαχθή μία μέρα θά ραίση.

Γ. Γούναρ

ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΚΡΙ ΔΕΙΞΙΣ ΦΙΜΟΝ'ΑΙ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΙΑΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Τους πρώτους χρόνους του ερχομού του αλημονήτου βασιλέως "Οθωνος στην Ελλάδα, ζούσε στην Αθήνα μια περίφημη γυναίκα, γνωστή με το όνομα Κυρά-Φρόσω, περίφημη για τους σχετικούς με την μαγεία και τους εξορισμούς γνώσεις της. Η μάγισσα αυτή προσέλεγε τα μέλλοντα, ανέκαλυπτε τα παρελθόντα, εγύρισε τα κλοπιμαία. «Εδινε» κι «έβλυνε» ανθρώπους, ξόρκιζε άρρώστιας, διηκούλυε τους έρυσσούς. Ήταν με τις σκληρόκορδες τρελλές απ' την αγάπη για τους πλούσιους της, έδεινε την γλώσσα των πειθεριώνων, ξυλάφρονε πίσω τους ξενητευμένους, έβλυνε το βασίλειο και ήξευρε τέλος να πετυχαίγη τα πάντα.

Η Κυρά-Φρόσω αὐτή, ή γνωστή σ' όλη την Ελλάδα σχεδόν την εποχή εκείνη, ήταν τετραπέρατη. Είχε δέ συντάξει και κρατούσε κυριεύον κι' ένα χειρόγραφο «Μαγοσόφιν», σχετικό με την τέχνη της. Από το «Μαγοσόφιν» αυτό, περιελάμβαναν μερικάς σελίδες, περιελάμβαναν τις χείρες του Άντωνη Μάτσουρη, περί του οποίου θα γράψωμεν άλλοτε. Από τις σελίδες αυτές έλθ' η αντίγραφον, και έν τούτ' έν λόγφ αντίγραφον άποσπώμεν, χάριν των αναγνωστών μας τά κάτωθι :

Τά Τελώνια

«...Τά τάγματα των Τελώνων, δι' όν και άφ' όν τόν πάν, είνε έπτά. Τέσσαρα επίγεια και τρία ένέρεια. Καθένα από αυτά έχει και από ένα άχροντα. Όποιος θέλει να καλέση τους άχροντας των Τελώνων αυτών, για τά πενήχη οποιαδήποτε δουλειά, ποίπει να χαράξη στη γή την μεγάλη σφραγίδα του Σολωμώντος (την πεντάφυνη) και να καθήση πάνω σ' αυτή, προσέχοντας να μη βγ' έξω από τον κύκλο πριν τελείωση δ' εξορκισμού, γιατί θα γίνη άνάσπαστος.

Όποιος κατορθώσει και ύποτάξει τους έπτά αυτούς άχροντας των Τελώνων, θα πενήχη ότι ποθεί. Άπαιτείται όμως προς τοῦτο σαφάνη ήμερών νηστεία και προσευχή, σε μέρος σκοτεινό και έρημικό. Την τεσσαρακοστή ήμέρα μυστιούται γύρω του οι έπτά άχροντες των Τελώνων και τού δίνουν ένα χαρτί με τας έπτά σφραγίδες τους. Όποιος άποκτήσει τό χαρτί αυτό γίνεται παντοδύναμος...»

Αδοσιμολογία

Τά γύρω από τό σπίτι μέση όπου πέσονται ή σταλόνες των κορυμνιδών, καθώς και τό μέση που πέφτει δ' Ισνίος των κορυμνιδών, γκτοιοῦνται από έξωτινά. Όποιος κοιμηθή σ' αυτά άρρωσταίνη βαρεία.

Στά δάση και σ' άπόκρημνα βουνά ίσων κοφίλλες πανέμορφες που τις λένε Νεράιδες. Τά νύχτα στήνουν χορό και τραγουδοῦν γλυκά. Όποιος προάσει την ώρα αυτή κοντά τους τόν άρ-όζουν και τόν πάνε από βασιλεία τους. Για να ύποτάξη κανείς Νεράιδα πρέπει να τής πόρη τό μαντήλι από τό κεφάλι.

Για να μη υπούν δ' Στεφανός και οι Καλλιάντες από τό σπίτι από τό Χριστούγεννα ως τό Φώτα, πρέπει να κληή κανείς, όλη σ'ήτη τη περίοδο, νύχτα μέρα, φωτιά, με εύλα άνομιονερασία.

Οι νεόνυμφοι δέν προαβούν άν ή νύφη δέν βάλη μπροστά τό δέξι πόδι την ώρα που υπαίνει στο σπίτι τοῦ νυφου.

Όταν σού κήνι τ' άδραιο λανός ή μύση γάτα, όταν δ' ακάλλος σου ούρλιάζει, όταν καμιά κόττα σου λυλάσει σάν πετεινός κι' όταν λυλάει ή κουκουβάγια νύχτα πάνω από τό σπίτι σου, κάποιος θα πεθάνη από τό σπίτι σου!

Όταν ή λεγώνα κοιμηθή ήμέρα, τό βρόπος πεθαίνει από σεληνιασμό!

Εδοκια και Συνταγή

Τά βάσινα (μυστικιστικά) θεωρείται ως έξής : Πόρνεις άπ' εκείνον που έχει τό γυνή υάτι :

Σάλιο	3 δράμια
Μασουράκι	1 >
Σκόδα κοπανισμένη	2 >
Νερό μέσα από όποιο οίχνης ένα άναμμένο κάβρουνο δράμια	4 >

Τ' άνακατώνεις και δίνεις στο ματισμένο μιά δόσι.

Έπίσης δ' χρόνιος πυρετός γιαιρεύεται κατά τόν έξής τρόπο : Γράφεις σ' ένα χαρτί από τα λόγια :

Α Β Ρ Α Κ Α Δ Α Β Ρ Α
Β Ρ Α Κ Α Δ Α Β Ρ
Ρ Α Κ Α Δ Α Β
Α Κ Α Δ Α
Κ Α Δ

Τά χαρτί αυτό τό κρεμά δ' άπόχων έννη ήμέρες στον λαμό του και γίνεται καλά.

Νά τώρα και μία συνταγή που ένδιόφρει όλους τους γαμρούς κι' όλες τις νυχόδες : Πώς να πίσση γλοσοδέτης τη πενιέ.

Γράφεις λοιπόν, σ' ένα τρίγωνο χαρτί την σφραγίδα του Σολωμώντος και γύρω τό άχροντα τού τούτ' του Δουδ, έβλυνσον, Κίριε, τους άδιδότους με πείραν τον πειραμένης με, λυλοβού δόλου και θυμού και έλπίανσον επί τη βοηθεία μου. Τέ έξής δηλαδή.

Δ : κ : π : α : μ : π : π : π : π : μ : ε : ο : ο :

κ : θ : κ : ε : ε : π : π : β : μ : :

Τό χαρτί αυτό τό γαίς και ρίχνεις τη σκόνη, σ' όν τό τόν πέρ ρι όν.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Έκ των 2.570 Βασιλέων και Αιγεράτων, οι όποιοι έζησαν επί της γής οι 922 άπέθανον από βίαιον θάνατον, δολοφονηθέντες, καρποτηθέντες, φονηθέντες επί του πέδιλου της μάχης, άποκονήσαντες.

Έξ όλων των χωρών περισσώσαν 16 χαρην καταναλώσει ή Άμερική.

Μεταλλεία εις τό Λαόνιον άπρητη και κατα την άρχαίτητα. Είς ένα έπ' όν, έγκατελειμμένον πρό 2 χιλιάδων έτών, εφείθησαν πρό έτών σάδροι παροήνας μεταξ' της σκρόλης, θυμμένη έκεί από της εποχής που άναστήσαν άνα έρω. Οι σάδροι αυτοί ίδόντες μετά έτους έκκατονταετηρίδας τό σός του ήλιου και ζωογονηθέντες παρήγαγον θαυμασίας παροήνας!

Οι Καννέλλοι, οι όποιοι τρώσαν, ως γνωστόν άνθρωπινον χρέας, λέναν ότι τό κρέας της γυναικός ήνε ποιά τήλαση και πείδ θρεπτικό από τό του άνδρός!

Διά τό άπολυραθή ένα δομάτιο, έπ' νεί να βόλη κανείς μέσα σ' αυτό τό λεγάνη γεμάτη παγωμένο νερό. Σε λίγα ώρα τό παγωμένο νερό δ' άπορροήσεται όλα τά όξεία και τό μικρόβια.

Νερό μέσα στο όποιο έβράσθησαν έπ' μπορεί να χορηγιοποιηθή για ναλλόσονται πολλών δα-τελλών και πελτιών σπινών. Προσδίδει εις αυτά λεπτήν άλμυριαν και τό έμορφαίνει άρκετά.

Ένας άνθρωπος που έζ 70 χρόνια, τόν νει σ' έλο σ'ήτό τό διάστημα, κατά μέσον όρον 20 τόννους στεγνάς τροφής!

Τά φύλλα μιας βαλανιδιάς μετατρέπεται εύρέθησαν πλέον των 7 έκατομμυρίων.

Η θερμότης της παντολήνου Ισοδυναμεί με την θερμότητα ενός κηλίου άπό σόστοιν 250 ύορδών.

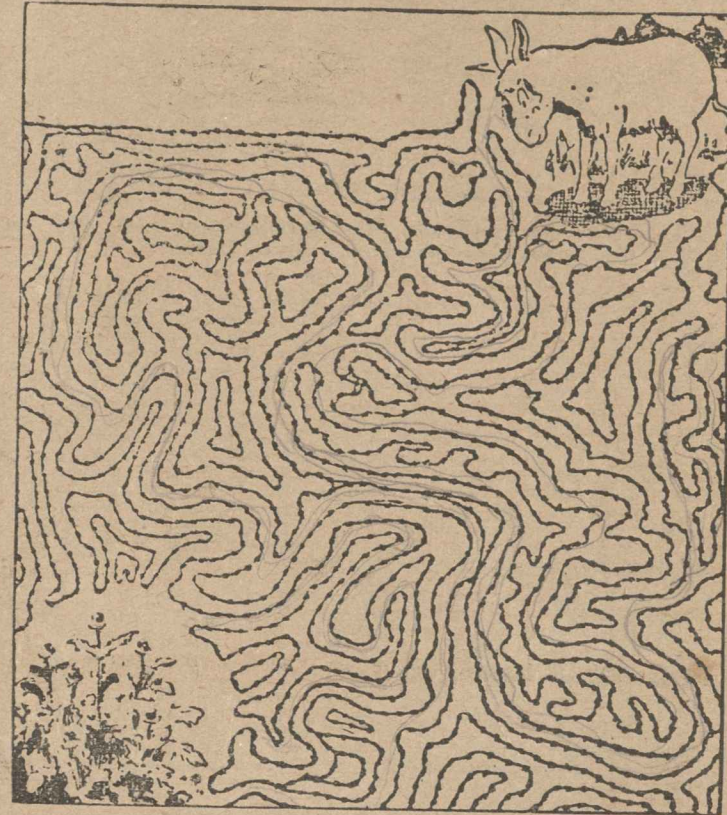
Ο ουνόκερος είναι τό πλέον παλαιό μόν έξ όλων των τετραπόδων. Τό δέντρο άντέχει στους διυνας των λεόντων και των τίγρεων, εις τό κρηπίματά του έλυν και άνομιη είναι άδιαπέραστο στις σφαίρες των παλαιών έμπροσθογερών τουρκικών.

Ο Σουλέκης

Ο ΔΙΓΓΟΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΓΑ-Ι-ΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ

Ός βλέπετε κατωτέρω εις την εικόνα, δ' πάντοτε άτυχής και πειναλός κύρ Μέντιος έχει όλην την επιθυμίαν να μεταβή και να βουκήση σ' άντικρυνα γαϊδουράγκαθα, αλλά δέν βρίσκει δρόμο να περάση, σάν χονδροκέφαλος Μέντιος που είνε. Άν τόν λυπάσθε κι' άν θέλετε να τού προσφέρετε ένα καλό γεύμα, εύρετε σεις τόν δρόμον αυτόν και μάλιστα τόν πιο σύντομο.

Από πού λοιπόν θα περάση μεταξύ των κενών ο κύρ Μέντιος για να φθάση στα γαϊδουράγκαθα, τας δνακάνθας, όπως θα τας έλεγον ο μακαρίτης Μιστριώτης;

Σημειώστε λοιπόν τό δρόμο επί του σχεδίου και στείλτε το εις τά Γραφεία μας ένός φακέλλου μετά τό σχετικό και άπαραίτητο μονόδρομο δικαιώματος συμμετοχής.

Αίς άνευ δαχαμής δέν λυμβάνεται ύπ' όψη. Επί του φακέλλου σημειώνετε πάντοτε την λέξιν «Διαγωνισμός».

Αί λύσεις θα γίνονται δεκταί μέχρι της 31ης τρέχοντος μηνός.

Η κλήρωση δια την άπονομήν των βραβείων θα γίνη τό πρώτον δεκαήμερον του Φεβρουαρίου.

Έκ των λυτών θα βραβευσούν δια κληρώσεως 20 και θα λάβη έκαστος άνά 100 δραχμές. Θα διανεμηθούν δηλαδή δύο χιλιάδες δραχμών.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Έξασκολουθεί ραγδαία ή έξησης των δύο όριστουδημάτων, τα όποια έξέδωκε τελευταίως τό «Μπουκέτο», της αισθηματικωτάτης «Σόνας» της Γραβίλ και της ύπερχου ακήρης του Μεγάλου Βάλτου της Λάγκερλεφ. Από τος έπαργίας και τό έξωτερικόν ζητούνται έκκατοντάδες έκ των βιβλίων μας σ'ήν.

Κους Κους! Τα Πέστην Θεογένην, Γεωρ. Σαγγίλικαν Κομοτηνήν, Επ' όσον Καραβίτην Φιλιατόν, Έλένην Αντωνιάδου Έντιόδα, Γεωρ. Σηλησιόπουλον Θεογένην, Δούκαν Θεοδώρου Δράμιν, Παν. Σακαράν Τρίπολιν, Γεωρ. Μπαζουνοπουλον Λαοισαν, Δουκάν Γαλέσαν Αιφασσαν, Παναγ. Κόλλαν Οήβας, Νίκων Πεγλήσαν Θεσσαλονίκην, Μαρ. Λεονόδη Πειραιά, Έλευθ. Περούδην Σάθην, Α. Ήλιόπουλον Βλοχοκεράσιον, Κορύνναν Δημάδου Καβάλας, Νεχλ. Δούμαν Σάθην, Σακράτην Γαλάσαν Βάλλια, Π. Κουτουμάνον Πατρας, Μιλτιάδη Καραβίτην Ίθλην.

ΠΡΟΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΜΟΓΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

35 ΧΡΟΝΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

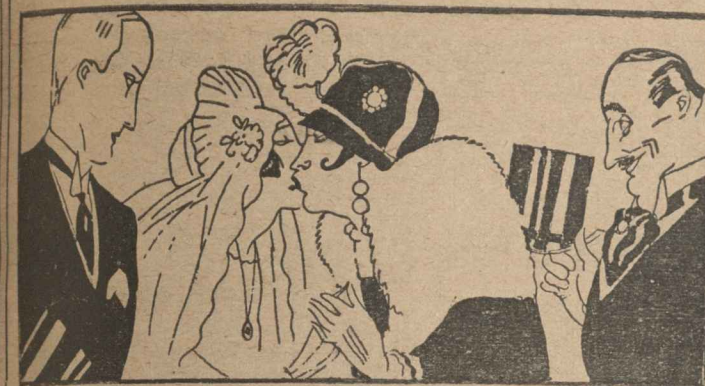
Η Β ΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Τόμος «Μπουκέτου» 1924 χρυσόδετος διά τό Έσωτερικόν δρχ. 120, Έξωτερικόν φρ. 80.

Σόνια βιβλίον χρυσόδετον, διά τό Έσωτερικόν δρχ. 12, Έξωτ. φρ. 6.

Η Κόρη του Μεγάλου Βάλτου βιβλίον χρυσόδετον, διά τό Έσωτερικόν δρχ. 12, Έξωτερικόν φρ. 6.

Οι έμβάλλοντες την αξίαν των άνωτέρω τά λαμβάνουν άσφαλώς επί συστάσει.

ΕΒΗΜΑ Δ'ΑΦ'ΡΟΝ ΛΑΘΝ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑΝ

Είς την Προσαν διατηρείται άκόμη ένα έθιμον σχετικόν με τούς άποθνήσκοντας πολύ περίεργον. Όταν άποθάνη κανείς ούτε θάπεται, ούτε καίγεται, όπως γίνεται στους άλλους λαούς του κόσμου, αλλά τόν παραλαμβάνουν ώρισμένοι άνθρωποι, οι όποιοι έχουν κάποιαν άναλογίαν με τούς δικούς μας νεκροθάπτας. Οι άνθρωποι οι όποιοι εκλέγουν τό έπάγγελμα αυτό περιφέρονται από δόκους και δέ μπορούν πεία να έχουν καμιά σχέση και έπικοινωνία με τη λοιπή κοινωνία. Αυτοί λοιπόν άπό παραλάβοντάς νεκροθάπ, τούς συγγενείς του τόν φέρουν στο ύψιλότερο σημείο ενός λόφου τίν κρημν από τό λαμό σ' ένα δίκρινο. Ύστερα άπομακρύνονται, κρημνίζονται κοντά και περιμένουν μέχους ότου έλθη τό πρώτο κοράκι και άρχισή από τά μάτια του νεκρού τό άπαισιο έργο του.

Οι συγγενείς πάλι του νεκρού περιμένουν με άγωνία να μάθουν από τού νεκροθάπτες, πού μάτι έφαγαν πρώτο τό κοράκιο, τό δεξί ή τό άριστερό. Διότι άν τήν κ' έχουν σάει τό δεξί μάτι, τότε σημαίνει ότι ή ψυχή του νεκρού έπήγε στον Παράδεισον, πράγμα που σημαίνει μεγάλη χαρά για τούς συγγενείς, οι όποιοι μόλις τό πληροορηθούν, προκαλούν τυμπανιστός και όργανοπαίκτας, παραθέτουν μέγα γεύμα στους φίλους των και περιούν τής τρέις πρώτας ήμέρας μετά την χορμόσυνον άγγελίαν, διασκεδάζοντες, χορευόντες και εύφραίνόμενοι.

Όταν όμως άπεναντίας τό κοράκιο φάνε πρώτα τό άριστερό μάτι του νεκρού, σημαίνει ότι ή ψυχή του έπήγε στην κόλαση, και τότε άρχίζει άληθής θρήνος και όδυμμός των συγγενών, οι όποιοι επί τρέις ήμέρες ούτε τρώνε, ούτε πίνουν, ούτε κοιμούνται αλλά προσεύχονται, νάμουν έλεημοσύνας με την έλπίδα ότι έτσι θα έξιλεύσουν τούς θείους των και θα σωθή ή ψυχή του συγγενούς των.

Οι Πέρσαι τοι Κιρμάν άγνοούν διακριδούσαν την ταφή των νεκρών. Κάποτε μάλιστα όταν άπέθανε εκεί και κηδεύθη από τούς συγγενείς του κάποιος εύροπαίος, όλοι οι κατοικοι της περιφέρειάς συνέτρεψαν εις τό μέρος όπου έπρόκειτο να ταφή διά να ίδουν τό περίεργον και πρωτοφανές διά τού σους θέαμα, χροιάσθηκε δέ να έκδοθή άδεια από την προτεύουσαν της Περσίας διά να έπιτραπή ή ταφή του.

Ο Περίηγητής

ΤΑ ΕΣΥΝΗΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Η σ'ύλγος ένός τηλεγραφητού του κάμνει άτελειύτους παρατηρήσεις και τόν ήβριζει έλεεινά! έκείνος δέν τολμά να πη λέξιν.

—Εί λοιπόν δέν άπαντίζ; τ'ά λέγει μανιώδης έκ της άκρας σι- απής του.

Και δ' σ'ύλγος σκεπτικός :

—Σού λέγω, ότι άν ήθελες να τηλεγραφήσεις όλα αυτά, θα έπλή- ρωνες 2426 δραχ. και 60 λεπτά.

Ο κύριος.—Πού τ'άβαλες να λεφτά, Μανώλη, και μου χρε- άζονταί.

Ο ύποπρέτης.—Στό φάντε—άφεντικό, και τ'άχσα όλα!...

Ο κύριος.—Δέν είξέρω, κυρία, γιατί όλα τά άσχημα πράγματα έν τ'ά κόμωφ είνε γένους θηλακού.

Η κυρία.—Πού τό βλέπετε αυτό, κύριε;

Ο κύριος.—Όρίστε : Άπιστία, φιλαρέσκεια, μικροπρέπεια, αλογοκέδεα, άγένεια, πανουργία, άπάτη, ουσιαστική, ήλιθιότητα, κλπ.

—Όλα γένους θηλακού.

Η κυρία.—Αυτό συμβάλει, διότι... έκείνοι που έκμαν τό Δεξικόν ήσαν άνδρες.

Ἡ ἐνσάρκωσις τῶν θεῶν ἐπὶ τῷ

ΒΑΓΝΕΡ

Ἡ μεγάλη ἡρωϊκὴ ἐποποιεὶα τῶν χωρῶν τοῦ Βορρᾶ

NIMPELOUTKEN

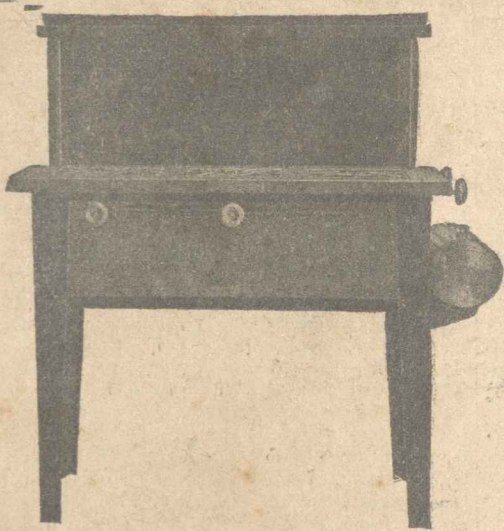
(Ἰππότες τῆς Ὀμέχλης)

Τὸ ἀκαταδλήτου μεγαλείου φιλμ

Ἡ ἀσύγκριτος διὰ τὴν καταπληκτικῆς τεχνοτροπίας ἐμφάνισιν τῆς
ταινίας ἢ ὅποια προβάλλεται τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν

ΕΙΣ ΤΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

24 ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 24

ΛΑΜΠΑΙΕΣ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑΙ "AMERICAN,"

ΔΙΑ ΒΕΝΖΙΝΗΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΥΠΩΝ

Διὰ τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ**
συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ἰδρυτὴς τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ. Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρίας. Διευθυντὸς Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγος Σχολῆς Παρισίων

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις, ἀλλοθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.

27 Μανάνδρου 27—Ἀθήναι.—Τηλ. 1-68.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΡΕΘΗΜΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-Π

ΙΔΡΥΘΕΝ

ΠΡΟΣ ΕΞΥΠΡΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 26. ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Κεφάλαιον καταβεβλημ. 5,000,000

Ἀποθεματικὰ κλπ. 1,631,631

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγορὰ καὶ πώλησις δυναλλάγρας

Ἀγορὰ καὶ πώλησις χρυσοῦ

Ἐκτελωνισμοὶ — Ἀποθηκείσεις

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ: 412, 3, 600